

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

DARK NIGHTS

AZAGOTH
A Demonica Novella

LARSSA
IONE

NEW YORK TIMES BESTSELLING AUTHOR

Binbir Karanlık Gece

Bir zamanlar, gelecekte.

Hikâyelere ve öğrenmeye hayran bir öğrenciydim. Felsefe, şiir, tarih, okült, aşk ve büyü sanatı ve bilimi üzerine çalıştım. Çok geniş bir Babamın evindeki kütüphanede binlerce cilt fantastik masal topladım.

Eski ırklar ve geçmiş zamanlar hakkında her şeyi öğrendim. Mitler, efsaneler ve bin yıl boyunca tüm insanların hayalleri hakkında. Ve okudukça hayal gücüm daha da güçlendi. hikayelerin içine yolculuk edebildim... aslında onların bir parçası olabildim.

Keşke öğretmenimi dinlediğimi söyleyebilseydim. ve yeteneğime saygı duymam gerekirdi. Eğer saygı duysaydım, şimdi size bu hikayeyi anlatıyor olmazdım.

Ama ben cesaretimle hava atarken aptalca davrandım ve kafam karıştı.

Bir öğleden sonra, Binbir Gece Masalları'nı merak ederek eski İran'a gittim ve Şehriyar'ın her gün bir masal anlattığının doğru olup olmadığını kendi gözlerimle gördüm.

(Farsça: شهریار, "kral") yeni bir bakire ile evlendi ve sonra dünkü karısını başının kesilmesi için gönderdi.

Yazılmıştı

Vezirin kızı Şehrazat'la tanıştığında bin kadın öldürmüş olduğunu okumuştum.

Çabalarımda bir şeyler ters gitti. Geldim.

Hikayenin ortasında bir şekilde Şehrazat ile yer değiştirdi - daha önce hiç gerçekleşmemiş ve bugün hala açıklayamadığım bir fenomen.

Şimdi o kadim geçmişte kapana kısılmış durumdayım. Şehrazat'ın hayatını üstlendim ve kendimi korumamın ve hayatta kalmamın tek yolu onun bana yaptığını yapmak.

kendini korumak ve hayatta kalmak.

Her gece Kral beni çağırır ve ben masal anlatırken onu dinler. Ve akşam bitip şafak söktüğünde, onu nefessiz bırakan ve daha fazlası için özlem duymasına neden olan bir noktada duruyorum.

Ve böylece Kral, karanlık hikâyemin geri kalanını dinleyebilmek için hayatımı bir gün daha bağışladı.

Bir hikayeyi bitirir bitirmez. yeni bir tanesine başlıyorum... tıpkı siz sevgili okuyucunun daha önce sahip olduğu gibi

Şimdi.

SÖZLÜK

Düşmüş Melek-Çoğu insan tarafından kötü olduklarına **inanılan** düşmüş melekler iki kategoriye ayrılabilir: Gerçek Düşmüşler ve Düşmemişler. Düşmemiş melekler Cennet'ten kovulmuşlardır ve ne gerçekten iyi ne de gerçekten kötü oldukları bir yaşam sürerek dünyaya bağlı ve kanatsızdırlar. Bu durumda, nadiren de olsa Cennete geri dönmeyi hak edebilirler. Ya da düşüşlerini tamamlamak için iblis diyarı Sheoul'a girmeyi, yeni kanatlar çıkarmayı ve Şeytan'ın yanında iblis olarak yerlerini alarak Gerçek Düşmüşler olmayı seçebilirler.

Harrowgate-İblislerin Dünya ve Sheoul'daki yerler arasında seyahat etmek için kullandıkları, insanlar tarafından görülemeyen **dikey** portallar. Çok az sayıda varlık kendi kişisel Harrowgate'lerini çağırabilir.

Memitim - Primori adı verilen önemli insanları korumakla görevli yeryüzüne **bağlı** melekler. Memitim görevlerini tamamlayana kadar yeryüzünde kalır, bu süre içinde yükselir, kanatlarını kazanır ve Cennete girerler. Bkz: Primori

Primori-Hayatları dünyayı önemli bir şekilde etkilemeye yazgılı olan **insanlar** ve iblisler.

Radiant-Metatron dışında var olan en güçlü Cennet meleği sınıfıdır. Diğer meleklerin aksine, Işıldayanlar tüm alemlerde sınırsız güç kullanabilir ve çok az istisna dışında Sheoul'da özgürce seyahat edebilirler. Bu unvan aynı anda sadece bir meleğe verilir. İki melek asla aynı anda var olamaz ve şu durumlar dışında yok edilemezler

Tanrı ya da Şeytan. Düşmüş melek eşdeğerine Gölge Melek denir. Bkz: Gölge Melek

Gölge Melek - Şeytan ve Lucifer dışında var olan en güçlü düşmüş melek sınıfı. Diğer düşmüş meleklerin aksine, Gölge Melekler tüm alemlerde sınırsız güce sahip olabilir ve Cennete girme yeteneğine sahiptirler. Bu unvan her seferinde yalnızca bir meleğe verilir ve eşdeğerleri olan bir Işıldayan olmadan asla var olamazlar. Gölge Melekler Tanrı veya Şeytan dışında yok edilemezler. Cennet meleği eşdeğerine Işıldayan denir. Bkz: Işıldayan.

Sheoul-Şeytan diyarı. Dünyanın derinliklerinde kendi düzleminde yer alır ve çoğu kişi tarafından yalnızca Harrowgate'ler ve cehennem ağızları ile erişilebilir.

Sheoul-gra-İblis ruhları için **bir** tutma tankı. Sheoul'dan bağımsız olarak var olan bir diyardır ve Azrail olarak da bilinen Azagoth tarafından denetlenir. Sheoul-gra'nın içinde, iblis ruhlarının yeniden doğana kadar işkenceli bir arafta tutulduğu İç Mabet bulunur.

Sheoulic-Herkes tarafından konuşulan **evrensel** iblis dili, ancak birçok tür de kendi dilini konuşuyor.

Shrowd-Melekler zamanda yolculuk yaparken, shrowd olarak bilinen aşılmaz bir balonun içinde var olurlar. Kalabalık içindeyken melekler görünmezdir ve kalabalık dışındaki hiç kimseyle -insan, iblis veya melek- etkileşime giremezler. Kalabalıktan çıkmak, idamla sonuçlanabilecek ve sonuçlanmış ciddi bir ihlaldir.

Ter'taceo-Türleri doğal olarak insan görünümünde olduğu için ya da insan formuna dönüşebildikleri için insan gibi görünebilen **iblisler**.

Gözcüler-Dört Atlı'ya göz kulak olmak üzere görevlendirilen **kişiler**. Ares, Reseph, Limos ve Thanatos'un kıyamete öncülük etmek üzere lanetlenmesine yol açan melekler ve iblisler arasındaki ilk müzakereler sırasında yapılan anlaşmanın bir parçası olarak, Gözetmenlerden biri melek, diğeri ise düşmüş bir melektir. Her iki Gözcü de herhangi bir Atlı'nın Kıyamet'i başlatma ya da durdurma çabalarına doğrudan yardım edemez, ancak perde arkasında yardım edebilirler. Ancak bunu yapmaları, aşılması ölümcül olmaktan daha kötü olabilecek ince bir çizgide yürümelerine neden olabilir.

Birinci Bölüm

**Kral ya da sokak süpürücüsü olabilirsiniz, ama herkes
Azrail ile dans eder.
-- Robert Alton Harris**

"Beni Azrail'in azgın halinden daha çok korkutan çok az şey vardır."

Azagoth masa sandalyesinden, ofisinin kapısında duran düşmüş meleğe hırladı. "Ben azgın değilim." Kaşlarını çatı. "Tamam, belki biraz." Ya da çok. Altı ay boyunca Cennet'in kendisine gönderdiği kadınlarla yatmayı reddetmişti ama o halo iticileri pes etmemiştir çünkü görünüşe göre dışarıda Azrail'le ateşli bir seks yapmak için bekleyen başka bir melek daha vardı. "Ama geri adım atmayacağım. Cennet'in küçük melez melekler ordusunu yaratmak için kullanılmaktan bıktım."

Bu yeterince doğrudu ama bir ödül aygırı gibi kullanılmaktan bıkmış olmaktan çok daha fazlası vardı. Şeytan'ın kendisi Azagoth'u bir ultimatomla tehdit etmişti ve Azagoth ve krallığı dokunulmaz olsa da, çocukları dokunulmaz değildi. Ve kimse onun çocuklarıyla uğraşamazdı. Karanlıklar Prensi bile.

"Lordum," dedi Zhubaal ihtiyatla, "Cennet ile yaptığınız anlaşma-"

"Anlaştık mı?" Azagoth, Mahşerin Dört Atlısı'ndan biri olan Limos'un daha önce kendisine getirdiği pahalı Black Tot rom şişesini almak için masasına uzanırken homurdandı. "Bu bir anlaşma değildi. İblis mezarlığındaki bu korku şovunu yönetmek için gözden düşmeye gönüllü oldum. Kuralları değiştirdiler. Ben hayatımdan vazgeçtikten sonra."

Evet, eşsiz bir diyar olan Sheoul-gra'yı yaratmak için Cennet'ten kovulduktan sadece birkaç on yıl sonra

Özellikle iblis ruhları için bir tutma tankı olarak tasarlanan Cennet oyunu değiştirdi. Baş melekler aniden, insan aleminde yaşayan ve dñnyanın kaderi için önemli olan herkesi gözetecek özel bir melek sınıfına ihtiyaç duyduklarına karar verdiler ve Azagoth'un bu meleklerin babası olması konusunda ısrar ettiler.

Ve yaptı da. Binlerce yıl boyunca onların gönderdiği melekleri yatağına almış ve Memitim olarak bilinen bir sürü dñnyalı, melez melek çocuk yaratmıştı. Ama artık işi bitmişti. şeytan'ın başının üzerinde sallanan tehdidi bir yana, Azagoth kendisine burun kıvıran ya da işi bitene kadar kurban gibi yatan dişileri becermekten bıkmıştı.

Elbette, en azından katılmaya teşebbüs eden meraklılar ve kötü bir çocuğu becermekten zevk alacağını düşünen şehvetli birkaç kişi vardı. Ama çoğunlukla, şişme bebekleri de beceriyor olabilirdi.

Evet, harikaydı. Başmelekler pislikti.

"Ama efendim, bir şey yapmanız gerekiyor. Siz... sinirlisiniz."

Testy mi? Zhubaal henüz Testy'yi görmemişti. Testy, Azagoth'un son yardımcısını parçalara ayırmıştı.

"Kadını geri gönderin ve üstlerine şunu söylesin... hayır, bekleyin. Onu içeri gönderin." Çizmeli ayaklarını masaya vurarak alkol şişesinin mührünü sert bir hareketle kırdı. "Mesajımı ona bizzat ileteneğim."

"Nasıl isterseniz."

Zhubaal derin bir selam verdi ve gitti, saniyeler içinde beyaz ve yakut cübbeler içinde uzun boylu, görkemli bir esmerle döndü ve Azagoth inledi. Bu samanlıkta yuvarlanmak için gelen bir melek değildi. Mariella, her zaman yaptığı gibi, sanki buranın sahibiyymiş gibi, başi dik, uzun adımları emin ve hızlı bir şekilde içeri giren Cennetsel bir haberciydi.

"Azagoth," dedi kendini beğenmiş bir tavırla, "oynadığın oyunu bırakıp işinin başına dönme vakti geldi."

Bakışlarını onun üzerinde gezdirerek onu seks için ölçüp biçtiğini açıkça gösterdi. Kadın onunla yatmak için kendini alçaltmazdı ama adam onunla yatmaktan zevk alıyordu.

"Yani benim için bacaklarını açmaya gönüllü müsün?"

Onun da yapacağını bildiği gibi bu kabalık karşısında irkildi. Çoğu melek çok tutucuydu. "Ben bir irtibat görevlisiyim, yatak arkadaşı değil. Seni aptal olmayı bırakmaya ikna etmek için buradayım."

"Ah." Bakışlarını melekten ayırmadan şişeyi dudaklarına götürdü ve boğazından aşağı akan sıvının tatlı yakıcılığının tadını çıkararak derin, uzun bir nefes çekti. Mariella'nın kısılmış, yargılayıcı ifadesi derisini çatlatacak hale gelene kadar içti ve abartılı bir zevkle dudaklarını şapırdattı ve elinin tersiyle ağzını sildi. "Pekala, işte anlaşıyor. Artık senin emirlerini yerine getirmeyeceğim."

"Evet, öylesin."

Şişeyi dikkatlice bir kâğıt parçasının üzerine yerleştirdikten sonra ayağa kalktı ve masanın önüne doğru ilerledi, bakır gözleri onu tepeden tırnağa değerlendirirken bile kadının o kısık ifadesini nasıl koruduğunu fark etti. Siyah pantolonunu ve balıkçı yakasını beğenmişti... ve yüzündeki gerginlik, onun herhangi bir şeyini beğenmiş olmasından nefret ettiğini gösteriyordu. Adam meleklerin kafasını karıştırmaya bayılıyordu.

"Yoksa?"

"Ya da," dedi, sesi kasvet ve kıyametle alçalarak, "sizi değiştiririz."

Bir kahkaha attı. "Güzel. Beni değiştirin. Binlerce yıldır bu âlemde sıkışıp kaldım, iblisler, kötü insanlar ve Cennet'in hizmet etmem için gönderdiği meleklerden başka bir şeyle uğraşmıyorum. Bu boktan işi başkası yapabilir."

"Anladığınızı sanmıyorum," dedi ipek gibi. "Değiştirmek, yok etmek için güzel bir kelime."

Azagoth'un nabızı bir kademe yükseldi. Birinin onu tehdit etmesi eğlenceliydi. Oyun başlasın. "Ve bence sen

Anla. Beni yok edemezsin. Koruma önlemleri aldım."

Gözleri yarıklar halinde kısıldı. "Ne tür güvenlik önlemleri?"

Kısmen meleği kızdırmak için, kısmen de galibiyeti uzatmaktan tamamen zevk aldığı için dramatik bir duraklama yaptı. Sonunda, sevimsiz bir çizgi film kötü adamı gibi parmaklarını birbirine kenetledi ve "Ölümüm üzerine Sheoul-gra'daki tüm iblis ruhları serbest bırakacak türden" dedi.

Öfkeyle nefesi kesildi. Çünkü onu tehdit etmesinde bir sakınca yoktu ama bunun adil bir oyun olmadığı açıktı. "Ve Hades buna izin mi verdi?"

Sheoul-gra'nın iblis ruhlarının tutulduğu İç Mabedi'ni yöneten Hades, Azagoth'un ne yaptığı konusunda pek söz sahibi değildi ama uzun zaman önce düşmüş meleğe İç Mabet üzerinde bağımsız yetki veren bir çalışma ilişkisi kurmuşlardı. Azagoth gerektiğinde ona karşı gelebiliyordu ama genel olarak Hades'i rahat bırakıyordu.

"Aslında," dedi Azagoth kalçasını rahatça masaya dayarken, "bunu öneren Hades'ti."

"Şu mavi saçlı piç."

Bunu ona verebilirdi. Hades dünya çapında bir sikti. Azagoth düşmüş bir melekte bunu severdi. "Şimdi," dedi, "taleplerimi dinleyeceksin."

"Hangisi?" dedi dişlerini sıkarak. "Ben bir dişi istiyorum."

Ona kızgın bir bakış fırlattı. "Sana ne gönderdiğimizi sanıyorsun? Sürekli geri çeviriyorsun."

"Sevişmek için bir kadın istemiyorum," dedi, hâlâ olabildiğince müstehcen davranarak. Bu melekleri çıldırttı ve dudakları limon emmiş gibi büzüldü. "Kendime saklamak için bir tane istiyorum."

Öfke onun mükemmel, fildişi tenini benek benek yaptı. "Saklamak için bir melek mi istiyorsun? Ne olarak? Evcil hayvan olarak mı?"

"Bir eş olarak."

"Oh, bu çok değerli." Kadın güldü ve adamın damarlarında normalde soğuk akan kan buharlaşmaya başladı. "Bir eş mi istiyorsun? Sen mi? Neden?"

Çünkü ben yalnızım. Bu sadece bir parçasıydı ama büyük bir parçasıydı. şeytan bir tane daha doğarsa Memitim'i öldürmeye başlamakla tehdit ettiği için Cennet'e ona dişi göndermeyi bırakmasını söyleyebilirdi ama sonsuzluğun geri kalanını yalnız geçirmek istemiyordu. Kızlarından biri olan Idess'in sevdiği erkek için çok şey feda ettiğini görmüştü ve diğer çiftlerin mutlu olmasını sağlamak için birden fazla kez hayatını tehlikeye atmıştı. İnsanların aşkı hissetme derinlikleri onu hayrete düşürmüştü ve derinlerde bir yerde, kendisi için de buna sahip olma arzusu uyandırmıştı.

Tabii sevebildiğini varsayarsak. Binlerce yıldır öfke ve eğlence dışında bir şey hissetmemişti ve bu duygular bile nadiren hafif sayılabilecek bir düzeye ulaşıyordu.

"Sebeplerim kendime ait," dedi. "Bana tutmam için bir dişi gönderin."

"Eminim istediğiniz bu dişi sürekli hamile kalmaktan çok mutlu olacaktır," dedi.

"Memitim meleklerini senin için yapmaya devam edeceğim izlenimini mi verdim?" Masadan kalktı ve ona doğru ilerledi, geri çekilirken bile gözlerinin öfke ve üstünlükle parıldamasının tadını çıkardı. "Flaş haber, seni Cennet kusmuğu; eşimle birlikteliğimden doğan hiçbir ocuk asla sana teslim edilmeyecek."

Kızgınlıkla tarçın kanatlarını ırttı ama o kendi kanatlarını sakladı. Kanatlarını çıkardığında, bu genellikle öldürmenin eşiğinde olduğu anlamına gelirdi.

Henüz o noktaya gelmemişti ama bu meleğin onu o noktaya getirebileceğinden hiç şüphesi yoktu.

Çok uzun sürmedi.

"Patronlarımı bilgilendireceğim ama hoşunuza gidecek bir cevap beklemeyin."

Şimdi bile, tüm kartların -ya da ruhların- kendisinde olduğunu açıkça belirttikten sonra, daha iyi bir ele sahip olduğunu düşünmeye devam ediyordu. Eğlenceli. Biraz eğlenceli tabii.

"Hâlâ anlamıyorsun, değil mi? İsteddiğimi alacağım. Başka seçeneğim yok." Adam kızın önünde durdu, o kadar yakındı ki kız ona bakmak zorunda kaldı. "Ve onlara söyle, gönderecekleri bir sonraki melek kalmaya hazır olsa iyi olur, çünkü onu tutuyorum."

"Ne güzel," dedi hırıltılı bir sesle. "Onu zincire mi vuracaksın? Seninle yatmayı reddederse ona tecavüz mü edeceksin?"

Birden, eli neredeyse kendi iradesiyle kadının boğazına kenetlendi. Melekler ona bunu yapar, vücut parçalarının beyninden bağımsız hareket etmesini sağlardı. Kadının kendisine saldırmak için meleksi yeteneğine uzandığını hissetti ama burası onun diyarıydı ve burada güç kullanımını o kontrol ediyordu.

"İstekli birini gönderin." Dişlerini göstererek meleğe, melek kökenlerine rağmen onları çok farklı kılan şeylerden birine yakından ve kişisel bir bakış attı. "Seni uyarıyorum. Çünkü bu kapıdan içeri adım atan bir sonraki melek buradan ayrılmayacak. Asla."

İkinci Bölüm

Lilliana devasa Başmelek Kompleksi'nin bembeyaz koridorlarında koşuştururken kalbi bir sinek kuşununki gibi çarpıyordu. Buraya birkaç yüz yıl önce sadece bir kez gelmişti ve o da Zaman Yolculuğu Operasyonları Departmanı'ndaki üstlerinden gelen bir mesajı iletmek içindi.

Bu kez buraya çağrıldığı için gelmişti ve bu sadece kötü haber olabilirdi. İnsanların inek ve utangaç olarak tanımlayacağı bir melek olan amiri, son rezaletinden sonra TTO'dan uzaklaştırılmaktan daha fazlasını kazanabileceği konusunda onu uyarmıştı.

Bu düşünce onu ter içinde bıraktı. İşi onun hayatıydı. Ölmüş annesiyle olan tek bağlantısıydı. Başmelekler bunu ondan alırsa... ürperdi. Elbette ağır bir suç işlemişti ama hafifletici sebepler vardı. Kaçırılmış, esir tutulmuş ve yapmak istemediği şeyleri yapmaya zorlanmıştı. İnek amiri onu anlıyordu... ama baştakilerin anlayacağını sanmıyordu. Ayrıca, kural kuraldı ve Cennet'in kuralları çiğneyenlere karşı hoşgörüsünün olmadığı biliniyordu.

Midesi çalkalanarak Raphael'in gösterişli bordo ve altın rengi ofislerine girdi. Raphael. Cüppesine kusabilirdi.

Ufak tefek, keten saçlı bir kadın kristal tabletinden başını kaldırdı, elektronik tablet cihazının insandaki karşılığı olan bir cihazdı bu... eğer insan tabletleri yaklaşık on milyar yıl ilerlemiş olsaydı. Lilliana'ya sıkılmış bir şekilde baktı ve Lilliana'nın modaya uygun olmayan şekilde dağınık kahverengi saçlarına burnunu kırıştırmak için durakladı. Lilliana tek bir düşünceyle bunu değiştirebilir, belki de dev bir devekuşu yumurtası gibi başının üstüne yığabilirdi

Diğer kadının giydiği gibi, ama güncel modayı hiç umursamamıştı. Ancak aptal görünmeyi önemsiyordu.

"Solunda." Yumurta Kafa tabletine dokunmaya devam etti.

Lilliana, duvarları beyaz dumandan yapılmış gibi görünen bir odanın içinde son bulan koridordan aşağı döndü. Mermer bir fıskiye, soyu tükenmiş bir palmiye ağacı, bronz heykeller... oda farklı zaman dilimlerinden gelen nesnelerin en eklektik karışımıyla doluydu.

Birdenbire önünde bir melek belirdi ve Raphael'i daha önce hiç görmemiş olmasına rağmen onu hemen tanıdı. Raphael onun 1.80'lik boyunun tam bir karış üzerinde duruyordu ve altın rengi saçları parlak bir perde halinde geniş omuzlarına dökülüyordu. Mücevherlerle süslü yüzükleri her parmağını çevreliyordu ve altın güneş şeklindeki kolyesi göğsünün yarısına kadar sarkıyor, bembeyaz takım elbisesinin içinde göze çarpıyordu.

Kıyafetinin tarzını tarif etmesi gerekseydi, kraliyet-retro-pezevenk derdi.

"Geç kaldın." Adamın derin, karanlık sesi kadının içinde gümbürdüyor, zaten dengesiz olan sinirlerini sarsıyordu. "Bir başmelek buluşmaya geç kaldım."

Kesinlikle geç kalmamıştı ama tartışmak da iyi bir fikir gibi görünmüyordu. "Ah... Kayboldum-"

Mücevherli elinin vahş bir hareketiyle onun sözünü kesti. "Bahanelerin beni ilgilendirmiyor. Sana bir teklifim var."

Vay canına. Başmelekler hakkında söylenenler doğruymuş.

Dev gibi dangalaklardı. Berbat bir moda anlayışları ve dekor zevkleri vardı.

"Ne tür bir teklif?"

"Anladığım kadarıyla yeraltı dünyasını merak ediyorsunuz."

Nabızı bir kademe yükseldi. Çoğu melek iblislerle ve onların diyarıyla ilgili her şeye karşı derin bir nefret beslerdi,

Sheoul, fazla meraklı olmanın başınızı ne kadar belaya sokacağını asla bilemezsiniz. Ayrıca, çok fazla merak, Şeytan'ın kampına potansiyel iltica işaretlerini izleyenler için kırmızı bir bayrak ortaya çıkardı.

"Aşırı meraklı olduğumu söyleyemem," dedi, kelimelerini dikkatle seçerek, "ama birçok eski insan yapısının Sheoul'da kopyalanmasını ve tam tersini ilginç buluyorum ve aralarındaki bağlantıları incelemeyi çok isterim."

"Ya sana bu fırsatı verebileceğimi söylersem?"

Bir kaşını kaldırdı. "Ben derim ki... Bunda ne var?"

"Büyük bir av." Adam, kadının ciğerlerinin sıkışmasını sağlamak için hesaplandığından şüphelendiği uğursuz bir duraklama yaptı. İşe yaramıştı. "Bir eş almak zorunda kalacaksın."

Ciğerlerinde kalan azıcık hava da aceleyle dışarı fışkırdı. "Bir eş mi?" diye boğuldu. "Neden?"

"Çünkü bu erkek bir eş istiyor ve bizim de ona ihtiyacımız var, böylece istediğini elde edecek."

Başka bir deyişle, bu erkek, açıkça dürüst bir adamdı ve istediğini elde etmek için şantaj yapıyordu. Kuru dudaklarını yalayarak, maraton koşmuş gibi konuşmadan konuşabilmek için kendine zaman kazandırdı. "Peki ya benim ne istediğim?"

Başmelek ona küçümseyerek baktı, sanki istediği şeyin hiçbir önemi yokmuş gibi. "Ne istediğine karar vermeden önce bu anlaşmanın tüm şartlarını gözden geçirmeye ne dersin?"

"Elbette," dedi sıkıca. Şartların oldukça tek taraflı olacağına dair bir his vardı ve bu taraf onunki olmayacaktı. "Kim o?"

"Azagoth, ruhların toplayıcısı."

Kalbi durdu. Atmayı bıraktı. "Unutulmuş Olan mı? Azrail mi?" Vay anasını. Şaka yapıyor olmalıydı. "Bu bir tür şaka mı?"

"Hiç espri anlayışım yok."

Bunu Raphael hakkında da duymuştu. Aslında baş meleklerin çoğu hakkında. "Ama benden Azagoth'la çiftleşmemi mi istiyorsun?"

Raphael sabırsız bir tavırla başını eğdi, sanki bu kadar

heyecanlanacak bir Şey değilmiş gibi başını salladı. Nasıl olur da

bu kadar sakin olabilir mi?

Çünkü doğrama tahtasındaki onun kellesi değil, işte böyle.

Cennettekiler tarafından bazen Unutulmuş Olan olarak bilinen eski melekten zaman zaman saygıyla, ama çoğu zaman küçümseyerek bahsedilirdi. Cennette bir kahramandı, Şeytan'ın melek kardeşlerine karşı bir darbe planlayan çürük bir elma olduğunu ilk tespit eden kişiydi. Azagoth yüzünden Şeytan'ın kanatları elinden alınmış ve Cennet'ten kovularak Sheoul olarak bilinen kendi diyarını kurmuş ve burada şeytani köleler yetiştirmeye başlamıştı.

Cennet, Şeytan'ı fırsatı varken öldürmeleri gerektiğini çok geç fark etti, çünkü yüzyıllar sonra onun şeytani yaratıkları ölmeye başladı ve gidecek hiçbir yerleri olmadığı için bedensiz ruhları Dünya'yı kasıp kavurdu. Azagoth, ruhlar için bir tutma tankı olan Sheoul-gra'yı yaratmaya gönüllü oldu, ancak neden gönüllü olduğu sıcak tartışmalara ve çılgın komplo teorilerine konu oldu.

Herkesin hemfikir olduğu tek şey, onun kötülük tarafından yozlaştırıldığı ve Cennet dışındaki en tehlikeli ve güçlü varlıklardan biri olduğuydu. Neyse ki, kendi diyarında hapsedilmişti... ama erişim alanı diyarının çok ötesine uzanıyordu ve bu da Cennetteki Güçler için her zaman bir endişe kaynağı olmuştu.

Raphael onun bir süre düşünmesine izin verdikten sonra ekledi, "Ve tam açıklama; oraya vardığında onun diyarından asla ayrılamazsın."

Çenesi düştü. Kapandı. Tekrar düştü. Sheoul-gra'dan ayrılamıyor muydu? Kapana kısılacaktı. Tıpkı bir baş melekten intikam almaya kararlı çılgın bir melek tarafından kaçırıldığında olduğu gibi hapsedilecekti; bu durum onu en başta bu karmaşanın içine sokmuştu.

Sonunda gıcırtılı bir şekilde "Asla mı?" diyebilirdi.

"Geleneksel anlamda değil." Raphael hiç yoktan bir fincan nektar üretti ve ona uzattı ama o reddetti. Midesinin bir şey kaldırılabileceğinden şüpheliydi.

hemen şimdi. Ayrıca, bir başmelek tarafından teklif edilen bir şeyi reddetmek ona günahkâr bir tatmin duygusu veriyordu. "Ama istihbaratıma göre, bir kronoglasa sahip."

Şaşkınlık içinde uçtu. "Sadece ikimiz varız sanıyordum."

"Görünüşe göre değil."

"Yani zaman yolculuğu yapabiliyor mu?"

Raphael başını salladı. "O bu yetenekle doğmadı. Bunu insan ve iblis âlemlerindeki güncel olayları görmek için kullandığına inanıyoruz."

Ne büyük kayıp. Zaman yolculuğu yeteneğine sahip melekler bunu yalnızca sınırlı koşullar altında ve çok nadir bulunan bir avuç nesnenin yardımıyla yapabilirlerdi. Kronogözlükler tüm zaman yolculuğu nesneleri arasında en çok yönlü ve güçlü olanıydı ve Azagoth'unki Cennet için paha biçilmez olacaktı.

"Bekle... iblis diyarındaki olayları da görebildiğini mi söyledin? Nasıl?"

"Onun kronoglası bizimkinin aksine çift taraflı. Bir tarafı insanlar âlemini, diğer tarafı ise iblisler âlemini gösteriyor." Raphael kadının reddettiği nektarı yudumladı. "Onun kronoglasıyla günde bir kez, bir saatliğine onun âleminden kaçabilirsin. Ama geçmişle sınırlı olacaksın ve her zaman olduğu gibi tanıdığın herhangi biriyle temasa geçmene izin verilmeyecek ve tarihi değiştirebilecek olayların manipüle edilmesine de." Vücudunu daha da yaklaştırdı ve tek kelime etmeden baskıyı arttırdı. "Peki, sen ne diyorsun?"

Bence sen delisin. "Bu teklif ne kadar cömert olsa da, Reddetmek zorundayım. Burada bir işim var."

Adam nektardan gelişigüzel bir yudum aldı ve kadın onun bir ilmik çektiği hissine kapıldı. "Sen."

Yutkundu. Boynuna amansızca dolanan görünmez ipi düşününce bu hiç de kolay olmadı. "Affedersiniz?"

"Son zamanlarda işlediğin suçları görmezden gelebileceğimizi mi sandın?" Elini salladı ve dumanlı duvarlardan biri katı fildişi rengine dönüştü.

Beyaz fonda, mükemmel, yüksek çözünürlüklü 3 boyutlu bir film başladı. Üç ay önce, nesneleri toplamak için zamanda yolculuk yaparak çeşitli yerlere gittiğini gösteren bir film.

Reaver adında bir melek beş bin yaşındaki çocukları için bazı özel hediyeler istemişti, çocukluklarından kalma eşyalar. Geçmişten nesneler getirmek kurallara aykırıydı ama bir keresinde kızın başını beladan kurtarmıştı ve kız ona borçluydu.

Ama lanet olsun, yaptıklarının bedelini ödemişti. Sadece gözetim altında elli yıllık zaman yolculuğu, artı yüz yıl boyunca insanların dualarını dinlemek, onları sıralamak ve en acil olanları Dua Yerine Getirme Departmanına sunmak.

Yani. Acayip. Sıkıcı. İnsanlar gerçekten bencilce, aptalca şeyler için dua edebilirler.

Film ileriye sıçradı ve kendini eşyaları Reaver'a verirken izledi. "Bunun için zaten cezalandırıldım."

"Ve belli ki dersini almamışsın," diye tersledi, aniden ve açıklanamaz bir şekilde sinirlenerek. "Çünkü bir ay geçmeden, en önemli zaman yolculuğu yasalarından birini çiğnedin ve Cennet'te hâlâ düzeltmeye çalıştığımız bir dengesizliğe neden oldun."

"Başka seçeneğim yoktu! Eğer sadece dinleseydin-"

"Sessizlik!" Sesini yükseltmemişti ama komutunun yankısı kaybolmadan önce odanın içinde bir düzine kez dönüp durdu. "Başka seçeneğin olmadığını söyledin, ben de sana bir seçenek sunuyorum. Yeteneğinin kaldırılması için diseksiyon testlerine girebilirsin. Daha sonra varlığının geri kalanı boyunca angarya işlerde çalışacaksın ya da Azagoth'la çiftleşip günde bir kez zaman yolculuğu yapabileceksin. Hangisi?"

İşlediği suçun koşullarının göz ardı edilmesine duyduğu öfke ve her iki cezanın da sadece korkunç değil, aynı zamanda

Kalıcı. Özgürlüğünü kaybetmek en büyük kabusuydu ve şimdi kaybet/kaybet durumuyla karşı karşıyaydı.

"Bunu düşünmek için zamana ihtiyacım var." Sesi bile titriyordu. "Sana zaman vermiyorum," dedi. "Ama cömert bir ruh halindeyim, o yüzden sana ne diyeceğim. Şimdi Sheoul-gra'ya git ve fikrini değiştirmek için otuz Dünya günün olacak. Otuz günün sonunda, diyarın çıkışı sana mühürlenecek ve bir daha asla ayrılmana izin verilmeyecek. kronoglass kullandığınızda günde bir saat."

Karnı burkuldu ve bir kez daha nektarı reddettiğine memnun oldu. "Kanatlarımı kaybedecek miyim?"

"Hayır. Azagoth gibi olacaksın... düşmüş bir melek ama... değil. O da kendi diyarı gibi; eşsiz."

Bu gerçek olamazdı. Raphael'in yakışıklı yüzünde, espri anlayışı olmadığını iddia etmesine rağmen bunun büyük bir şaka olduğuna dair bir işaret aradı ama başmeleğin ifadesi tamamen işle ilgiliydi.

"Peki ya Memitim? Üremesi için ona melek göndermeye devam edecek misiniz?"

Son kısmı güçlkle söyleyebildi. Azagoth tüm Memitim'lerin babasıydı ve Cennet'in onun küçük bebek Azrail'ler üretmeyi bırakmasına izin vereceğinden cidden şüpheliydi. Ya da belki durmak istemezdi. Belki de babası gibiydi, daha büyük bir iyilik için bebek hamuru bağışlıyor ve yavrularını umursamıyordu.

"Artık Memitim yaratmayacak. Kısırlıklarını tersine çeviriyoruz ve Memitim'i bir melek sınıfından her meleğin doğabileceği bir yeteneğe dönüştürüyoruz."

Her şey kulağa ne kadar kolay geliyordu. Memitim'in, üreyememelerinin tasarım gereği olduğu ve herhangi bir zamanda tersine çevrilebileceği gerçeği hakkında ne hissettiğini merak etti.

Gözlerini kapadı ve ne kadar berbat olsalar da seçeneklerini düşündü.

Bir meleğin zaman yolculuğu yeteneğinin yok edilmesi acımasızcadı. Acı verici. Ve bazı durumlarda ölümcüldür. Biri hayatta kalsa bile, süreç ve kayıp travmatikti ve

melek asla eskisi gibi olmadı. Lilliana bu süreçten geçmiş iki melek ile karşılaşmıştı ve onların boş gözleri bugüne kadar onu rahatsız etmişti.

Yeteneğinin elinden alınması yeterince kötü değilmiş gibi, bir de hayatının geri kalanında önemsiz işler yapmak zorunda kalacaktı... ama iyi tarafından bakarsak, belki de zaman yolculuğu ameliyatı yüzünden o kadar lobotomize olacaktı ki bunu umursamayacaktı.

Kulağa harika bir hayat gibi gelmiyor muydu?

Diğer seçeneği ise ahlaksız bir meleğin, iblis ruhlarının koruyucusu olan bir erkeğin eşi olmaktı. Cennetten kovulmaya gönüllü olmuş bir erkek... ya da söylentiler doğruysa, gönüllü olmaktan çok "gönüllü" olmuştu.

Tipki şu anda ona olanlar gibi.

Ancak Azrail'le çiftleştikten sonra onun diyarında sıkışıp kalacaktı ki bu diyar her halükarda Atina'yı andıran karanlık ve kasvetli bir yerdi; tabii eğer Atina karanlığa gömülmüş, tüyler ürpertici şeytani yaratıklar tarafından istila edilmiş ve Guillermo del Toro ile Anne Rice arasındaki kutsal olmayan bir ittifakla dekore edilmişse.

Gerçekten de, burada açık bir kazanan vardı. Berbat ve daha berbat seçenekleri arasında, berbat kazandı.

Gözlerini açtığında kaçınılmaz olana boyun eğdi. "Sheoul-gra'ya gideceğim," diye mırıldandı. En azından oraya vardığında fikrini değiştirmek için otuz günü vardı.

"Bunu duyduğuma sevindim. Hemen gidiyorsun." Elini kızın omzuna vurarak eğildi ve sesi komplocu bir mırıltıya dönüştü. "Şimdi, eğer biri bu otuz gün içinde Azagoth'un diyarından kronoglass'ıyla birlikte bir şekilde çıkabilirse, geçmişteki günahları affedilebilir. Özellikle de bizi gözetlemek için kullandığını düşündüğümüz casusluk taşını da yok edebilirsek."

Neredeyse kendi ayağına takılıyordu. Ona bu boktan anlaşmadan bir çıkış yolu mu veriyordu?

Raphael geri çekildi ve nektarını bitirdi. "Ah," dedi boş fincanı yere fırlatıp bir adım atarken.

çıkışa doğru, "ve iyi şanslar. Azagoth pisliğin teki."

Üçüncü Bölüm

Önündeki devasa saraya bakarken Lilliana'nın tüyleri diken diken oldu. İstihbaratına ve araştırmalarına göre, bina ve çevresindeki her şey eski Yunan yapılarından esinlenerek yapılmıştı. Büyük sütunlar yerden yükselerek sonsuza kadar uzanan duvarları destekliyordu. Ancak Yunan yapılarını simgeleyen bembeyaz iskeletin aksine, buradaki her şey sanki yüzyıllardır biriken dumanla kirlenmiş gibi kararmıştı. Tırnağını bir duvara sürttüğünde ne olacağını merak etti.

Buradaki her şey yanlış geliyordu. Hava bile düşük seviyeli uğursuz bir enerjiyle uğulduyordu, sanki sızıntı yapan, şeytani bir nükleer santralin yanında duruyormuş gibi. İçgüdüsel olarak melek gücüne uzandı ama sanki bir bariyere çarpmış gibiydi. Gücünü içinde hissedebiliyordu ama bir şekilde hapsolmuştu ve ne kadar çabalarsa çabalasın ona ulaşamıyordu.

Raphael onu güçlerinin burada hiçbir işe yaramayacağı konusunda uyarmıştı ama bir şekilde yanıldığını umuyordu.

O kadar da değil.

Ürpererek çürüme ve pislik kokan havayı içine çekti ve sonsuz gibi görünen basamakları tırmanarak bir futbol sahası kadar geniş bir sahanlığa ulaştı. Önündeki, bir çift filin girebileceği kadar büyük kapılar sanki sihirli bir şekilde açıldı.

Eşikte onu karşılayan kimse yoktu. Ne bekleyeceğinden emin değildi ama sessizlik ve korkunç sanat eserleri ve kan akan çeşmelerle dolu depo büyüklüğünde bir oda beklediği şey değildi.

Lilliana içeri girdi, tertemiz beyaz elbisesi cilalı obsidyen zeminde sürükleniyordu. Bu aptal elbiseden nefret ediyordu,

Ama Raphael'in giymesi için ısrar ettiği şey buydu, sanki kendisi için para ödeyen bir serseriye sunulan bir tür çocuk gelin gibiydi.

Muhtemelen gerçeklerden çok da uzak değildi.

Odanın uzak tarafında, başka bir çift kapının arasından yalnız bir figür belirdi. Erkek. Uzun boylu. Sarışın. Yakışıklı. Şeytani.

Düşmüş melek.

Ona yaklaşmasını işaret etti ve doğduğundan beri düşmüş meleklerden nefret etmeye şartlanmış olmasına rağmen itaat etti. Sonuçta başka ne seçeneği vardı ki?

Kadın birkaç metre uzaklaştığında, "Ben Zhubaal," dedi.

Yakından bakıldığında, siyah deri pantolonu ve iri, kaslı üst bedenini ortaya çıkaran eş kazağıyla müstehcen bir şekilde yakışıklıydı ama bakışlarındaki kötü niyet kadının ürpermesine neden oldu. Azagoth olmadığı için duyduğu rahatlama, yakında eşi olacak adamın çirkin olabileceği ya da gözlerinin zalimlikten çok daha kötü bir şeyle dolu olabileceği korkusuyla birleşti.

"Ben Lilliana," diye cevap verdi elinden geldiğince kararlı bir şekilde, ama sesindeki hafif titremeye lanet etti.

"Biliyorum." Zhubaal gülümsedi ve eğer bakışlarının şeytani olduğunu düşündüyse, gülümsemesi yüz kat daha kötüydü. Bu, kızdırmak isteyeceği bir erkek değildi. "Söyle bana, kendini kurbanlık koyun gibi mi hissediyorsun?"

Düşmüş melekler pislikti. "Bana herhangi bir kuzudan daha fazla seçenek verildi."

Homurdandı ve uzun, kıvrımlı bir koridorda ilerlemeye başladı. "Kendine bunu söylemeye devam et."

Son düşüncesini değıştirdi. Düşmüş melekler büyüktü Pislikler.

Sağlam bir kemik parçasından oyulmuş gibi görünen kemerli bir kapıya vardılar. Demirle süslenmiş kalın bir tahta levha Zhubaal'ın itişiyile gıcırdayarak açıldı.

Açıklıktan yayılan sıcak turuncu ışık, uzak duvardaki şöminenin içinde bir metre yüksekliğe kadar uzanan alevlere rağmen soğuk olan odayı aydınlatıyordu. Ateşin önünde, kâğıtlar, kalemler ve yeşim taşından minik hayvanlarla dolu, pençe ayaklı meşe bir masa duruyordu.

Ve canavarın yanında, gözleri canlı zümrüt renginde, inanılmaz güzellikte siyah saçlı bir erkek duruyordu. Yüz ifadesi katı bir buz kütlesinden oyulmuş olabilirdi ve çenesi ile elmacık kemiklerinin bıçak gibi keskin hatları sadece görünüşünün sertliğini vurguluyordu. Dolgun dudaklarının arasında parıldayan sivri diş uçları ise oh-ne-aldım-pastasının üzerindeki krema gibiydi.

"Merhaba." Bir sıcaklık dalgası tenini yalarken bile adamın derin sesi iliklerini pudinge çevirdi. "Ben Azagoth."

Sevgili... Tanrım. Hem muhteşem hem de korkutucuydu. "Ben Lilliana," dedi, bir şekilde sesini eşit, sözlerini kesin tutarak.

Siyah pantolonu uzun bacaklarını belirginleştiriyor, Avrupa tarzı deri ayakkabıları abanoz zemine vuruyor, zengin gri elbise gömleğinin kolları güçlü kaslı kolları ortaya çıkaracak şekilde kıvrılıyordu. Lilliana, tüm erkek meleklerin mükemmel erkeklik örnekleri olduğu Cennet'te yaşıyordu ama Azagoth'taki bir şey her birinin ortalama görünmesine neden oluyordu. Mücevherleri ve kürkleriyle Raphael bile Azagoth'un sade zarafetine ve çiğ cinselliğine dokunamazdı.

Ya da onun ölümcüllüğü.

Birkaç adım ötede durdu. "Neden buradasın?"

Gözlerini kırptırdı, soruyu anlamamıştı. Elbette başmeleklerle arasında yapılan anlaşmayı anlamıştı.

"Ah... Senin için buradayım."

Adam ona sanki tamamen aptalmış gibi baktı. "Biliyorum. Ama neden sen?"

"Nedenini bilmiyorum," diye dürüstçe cevap verdi. Bu bir cezaydı, evet, ama baş melekler bunu seçebilirdi

herhangi birini kurban olarak atacaktı, peki neden özellikle o? Merak etmişti ama sonuçta bunun bir önemi yoktu, diye düşündü.

Azagoth'un olağanüstü gözleri kısıldı. "O zaman neden benimle çiftleşmeyi kabul ettin?"

Ona söylemeye hazır olduğundan emin değildi. Burada olmanın iki korkunç seçenekten en az tatsız olanı olduğunu açıklamaya çalışmaktan daha küçük düşürücü ya da aşağılayıcı bir şey düşünemiyordu. "İlk olarak, bunu neden istediğini neden bana söylemiyorsun?"

Daha önce onun bakışlarının soğuk olduğunu düşündüyse de şimdi buz kesilmişti. "Açıkçası, bir eş arzuluyorum."

"Ama neden?"

Gülümsedi ama gülümsemesi de gözleri gibi donmuştu. "Kaç yaşındasın?" diye sordu, onun sorusunu duymazdan gelerek.

"Dörtyüz otuz altıncı doğum gününe yaklaşıyorum."

İğrenir gibi bir ses çıkardı. "Acınacak kadar genç." Adamın bakışları kızın vücudunda uzun, değerlendirci bir tur attı ve kız öfkeleni. "Ve beyaz giyiyorsun. Bu senin fikrin miydi? Yoksa baş melekler seni bana volkana hazır bir bakire gibi mi gönderdi?"

Tam on ikiden vurmuştu. "Bu benim fikrim değildi."

"Ama sen bakire misin?" diye sordu ve vay canına, taşaklı adamdı, değil mi? Hayır, bakire değildi - en azından kelimenin tam anlamıyla değildi, ama ona bir cevap verme tatminini yaşatacaksa ne olaydı. Kız sessiz kaldığında, adam küfretti. "Öylesin, değil mi?"

"Hamamböceği olup olmadığımı sorar gibi söyledin. Küçümseme hoş bir dokunuştı."

"Bakire bir hamamböceği." Adamın ağzı eğlenerek seğirdi. Ne tuhaf bir mizah anlayışı. Masasına döndü ve çekmecedan bir paket çıkardı. Kırmızı saten bir fiyonkla bağlanmış olan paketin etrafı yemyeşil altın ipekle çevriliydi. Paketi ona uzattı. "Bunu giyeceksin."

Paketin içinde ne olduğu hakkında hiçbir fikri yoktu ama adamın tavırlarından bıkmıştı. "Benim kendi kıyafetlerim var ama teşekkür ederim."

"Cennet'ten gelen sevkiyatınız gecikiyor," dedi ve bu konuda onun bir parmağı olduğundan sinsice kuşkulandı. "Yani hayır, kıyafetin yok. Sana ne verirsem onu giyeceksin."

Tamam o zaman. Şu anki soru, kalıp kalmayacağına karar vermek için tam otuz güne ihtiyacı olup olmadığıyla ilgili değildi. Asıl soru, buradan çıkmasının ne kadar süreceğiydi. Bu hızla giderse, bir saat içinde kapıdan çıkmış olacaktı. Kronoglasın canı cehenneme. Diseksiyon gittikçe daha iyi görünüyordu.

"Bak ne diyeceğim," diye tersledi. "Eğer 'lütfen' ve 'teşekkür ederim' kelimelerini kullanmaya başlarsan bu paketin içinde ne varsa giyerim. Ve eğer bir pislik gibi davranmayı bırakırsan."

Bir kara kaşı havaya kalktı. "Masum küçük meleğin dişleri var," diye düşündü. "Bunu sevdim."

Dişlerini sıktı. "Güzel. Şimdi bana odamı gösterebilir misin?"

"Bizim odamız," dedi fazlasıyla keyifle. "Bugünden itibaren aynı yatağı paylaşıyoruz. Her şeyi paylaşıyoruz."

* * * *

Azagoth kapısının önünde beliren bu çarpıcı melek hakkında ne düşüneceğinden emin değildi ama buraya kendi isteğiyle gelmediğinden emindi. İnci gibi beyaz dişleri üzerine bahse girerdi ki onunla çiftleşmeye zorlanmıştı ve bahse girerdi ki bu anlaşma bir "seçim "in içine gizlenmişti.

Ya "önerdiğimiz" şeyi yaparsınız ya da hayatınız cehenneme döner.

Başmelek Cebrail tarafından kendisine söylenen sözler dün gibi kulaklarında çınlıyordu. Evet, baş meleklerin

"seçim" denen şey daha çok gitmenizi istedikleri yöne doğru bir şimşekle dürtmek gibiydi.

Lilliana'nın duyurusuna vereceği tepkiyi beklerken, ona bir kez daha baktı. Tamam, belki de iki kez, çünkü lanet olsun, o iyiydi.

Ona gelen meleklerin çoğunun aksine, Lilliana hiçbir şekilde minyon ya da narin değildi. Fiziksel bir savaşta ona karşı koyabilecek ve savaş bitip de adam bacaklarının arasına girdiğinde bir coşku birikintisi içinde eriyip gidecek bir dişiye benziyordu. Bir kadında buna hayranlık duyuyordu.

Elbette onda hayran olunacak çok şey vardı.

Uzun, samur kirpikleri en saf kehribar rengindeki gözlerini çerçeveleyiyor, sağlam, köşeli hatları yaşlanmayan yüzünü tanımlıyordu. Bu melek uzun boyluydu, sağlam yapılydı, sadece doğru yerlerdeki hafif kıvrımları ve ona Amazon savaşçısı havası veren kasları vardı. Kestane rengi saçları ince ama güçlü omuzlarına dökölüyordu ve görüldüğü kadar ipeksi olup olmadığını merak etti.

"Aynı yatak, ha?"

Sorusu retorikti, bu yüzden kollarını göğsünün üzerinde kavuşturdu ve ondan gerçek bir tepki bekledi. Aslında onun için başka bir oda hazırlamıştı ama onunla nasıl başa çıkacağını görmek istiyordu. Onunla başa çıkmak kolay değildi ve onunla tanıştıktan birkaç dakika sonra dağılan hiçbir kadın uzun süre dayanamazdı.

Dün Mariella'ya söylediklerine rağmen, kimseyi kalmaya zorlamayacaktı. Soğuk, kalpsiz bir piçti ama o bile sonsuzluğunu kendisine karşı koyamayacak biriyle geçirmek istemiyordu. Nefretle başa çıkabilirdi ama korkuyla başa çıkamazdı.

Yatağında ağlayan, sinmiş bir kadın ona göre değildi. Öte yandan, öfkeli seks çok ateşli olabilirdi.

Peki Lilliana hangi yolu seçerdi? Savaşmak mı, kaçmak mı? Nefret mi, korku mu? Gözlerindeki inatçı parıltı ona uysallığın

kabul etmek bir seçenek olmazdı. Güzel. O da paspas gibi bir eş istemiyordu.

Çenesini kaldırdı ve çoğu meleğin yaptığı o sinir bozucu şekilde burnunun ucuyla ona baktı. Sanki kendi krallığı, hizmetkârları ve çoğu başmeleğin iddia edebileceğinden daha fazla nüfuzuyla onlardan çok daha aşağıdaymış gibi.

"Birbirimizi tanımak için zamanımız olacağını umuyordum," dedi sertçe, "ama anlaşıcağız. Ancak benim rızam olmadan bana dokunursan bir kolunu kaybedersin."

Yani, kaçmak yerine savaşmak. Ve muhtemelen biraz da nefret. Onun ruhunu sevdi. Ancak tehditleri üzerinde çalışması gerekiyordu. "Daha vahşice davranabilecekken asla birini bir uzvunu kaybetmekle tehdit etme. Bir dahaki sefere bunu dene: İznim olmadan bana dokunursan seni dişlerimle deşer, sonra da kendi bağırsaklarıyla boğarım." Onun bunu söylediğini hayal etti ve pantolonu rahatsız edici bir şekilde daraldı. "Bak ne kadar daha iyi bu sesler?"

Ters ters baktı. "Bana kağıt ve kalem verirsiniz not alırım."

Bu hatundan hoşlanmaya başlamıştı.

"Sanırım melekler geçidi arkanızdan mühürlediler, bu yüzden ben sizi kovmadıkça gidemezsiniz?" Başını sallayınca, onu takip etmesi için el salladı. "Gel bakalım. Sana odamızı göstereyim." Onu ofisinin arka tarafındaki büyük çift kapıya götürdü ve sadece bir düşünceyle kapılar fısıldayarak açıldı.

Lilliana kapının girişinde durmuş, ağzı açık bir şekilde yatak odasına, oyun odasına bakıyordu. "Aman Tanrım, çok şatafatlı," diye nefes aldı. "Lütfen bana yeniden dekore edebileceğimi söyleyin."

Zhubaal onu kadınların erkek mağarası dekorundan hoşlanmadıkları konusunda uyarmıştı. Ya da işkence odası dekorunu. Haklı olduğu ortaya çıktı. "Elbette. Ama denizcilikle ilgili bir şey olmasın. Ya da Amerika'nın güneybatısı."

Hiçbir şeyi kaçırmadı. "Ben daha çok seni beceren minimalist çizgisinde düşünüyordum. Gidecek ilk şey şaplak

tezgahı olacak."

Kahretsin, ondan gittikçe daha çok hoşlanıyordu. Ne yazık ki onun küçük haleli kalbini kırmak zorunda kalacaktı.

"Önce denemeden hiçbir mobilya gitmez. Ama gerisi... meh." Zengin duvar halılarıyla kaplı duvarları, ünlü insan ve iblis ressamların paha biçilmez sanat eserlerini ve saf altınla çerçevelenmiş dev aynaları işaret etti. "Bu renk düzeni bin yıl önce popülerdi. Sanırım artık güncelleme zamanı geldi."

Kibirli bir şekilde burnunu çekti, ki bu tam bir meleğin yapacağı bir şeydi, ve içeri girdi. Ve vay canına, güzel kalçalar. Saten elbisenin içinde mükemmel bir şekilde paketlenmişti, sevdiğinden biraz daha az dolgundu ama kalp şeklindeki poposunda hâlâ bolca dolgu vardı. Adam kalçalarını kavrayıp ona doğru iterken onu şaplak sehpasının üzerine eğilmiş, teni coşkuyla kızarmış ve şehvetli kirpiklerinden pembeleşmiş olarak hayal edebiliyordu.

"Yatak kalabilir," diye açıkladı.

Elbette yatabilirdi. Altı kişinin yatabileceği kadar büyüktü, bu da aralarında çok fazla boşluk bırakabileceği anlamına geliyordu. En azından deneyebilirdi.

"Banyo sağ tarafınızdaki kapıdan giriyor," dedi. "İlerideki koridor mutfığa, yemek odasına ve televizyon odasına açılıyor. Dünyadaki hemen hemen tüm televizyon kanallarını izleyebiliyorum."

Kaşlarını çattı. "Nasıl?"

"Cennet de aynı şekilde alıyor. İblis teknisyenleri insan yapımı herhangi bir sinyali burada kullanılabilir bir şeye dönüştürebilir ve ayarlayabilir." Büyük bir meşe dolabı işaret etti. "Soldaki gardırop senin. İçinde zaten kıyafetler var. Sizi yalnız bırakayım."

Ona döndü, o gülünç elbisesi yerlerde sürünüyordu. "Nereye gidiyorsun?"

"Yapmam gereken bir iş var. Gidecek yerler, öldürecek insanlar ve o iblis ruhlar kendilerini Sheoul-gra'ya kabul etmiyorlar, biliyorsun." Kapıya doğru ilerlemeye başladı. "Üstünü değiştirdikten sonra bana katıl, sana yeni evini gezdireyim."

"Bekle." Onun peşinden gitmeye başladı ama adam ona doğru döndüğünde, sanki duvara çarpmış gibi kontrol etti, sanki yalnız olmanın onunla olmaktan daha iyi olacağını fark etmiş gibiydi. "Güçlerim ne olacak?"

"Peki ya onlar?"

"Bende hiç yok." Kendine sarıldı, şüphesiz onlar olmadan kendini çıplak ve savunmasız hissediyordu. "Bu yerde kendimi nasıl savunabilirim ki?"

"Burada sana zarar verebilecek hiçbir şey yok. Benim dışımda." Saatine bir göz attı. Muhtemelen birkaç ruhu içeri almak, Lillian'a etrafı gezdirmek ve bir sonraki randevusu gelmeden önce yakınlarını kontrol etmek için zamanı vardı. Tekrar başını kaldırıp onun bakışlarını yakaladı. "Ama sana zarar vermem için bir neden düşünemiyorum... ya sen?"

Zoraki bir gülümseme verdi. "Tabii ki hayır."

"Güzel. Bu şekilde devam edelim." Tekrar kapıya doğru yöneldi ve eşikte duraklayarak yumuşak bir sesle, "Ben zalim biri değilim, Lilliana. Ama bağışlayıcı biri de değilim. Bana ihanet edersen ne kadar affedici olmadığımı görürsün. İkinci bir şans yoktur."

Kapıyı arkasından kapatarak onu yalnız bıraktı.

Dördüncü Bölüm

Lilliana Azagoth'a dilini çıkarmak için kapıyı kapatmasını bekledi.

"Üstünü değiştirdikten sonra bana katıl," diye taklit etti. "Sana yeni evini gezdireceğim. Bana ihanet edersen ne kadar acımasız olabileceğimi görürsün."

Evet, gerçekten olgun. Ama adam sinir bozucuydu. Ve iğrenç. Ve yakışıklı. Yakışıklılığı unutamıyordu. Masasının yanında dururkenki görüntüsü aklından çıkmıyordu, o kadar rahattı ki, ama yine de sanki bir eliyle masasındaki şişeden rom içerken diğer eliyle boynunu kırabilirmiş gibi sarmal bir yoğunluğu vardı.

Bunu neden seksi buldu ki? Tanrı aşkına, o bir melekti. Tatlı ve saf olması gerekiyordu ve... bu saçmalıktı.

Melekler, gerçekte, iyiliğin tarafında savaşan acımasız savaşçılardı, çoğu zaman çarpıcı bir vahşetle. Kirli savaşçılardı ve her zaman kurallara uymazlardı. Bir de politika vardı - birçok meleğin kendi gündemleri vardı ve bu gündemler çoğu zaman ne Dünyevi ne de Cennetsel alem için en iyi olanla örtüşmüyordu.

Yani, tamam, tatlı ve saf değildi ama muhtemelen Azagoth'un ölümcül aurasının seksi olduğunu da düşünmemeliydi.

Azagoth'un kendisine verdiği paketi siyah saten yatak örtüsünün üzerine atarak odaya baktı ve bu kez yaşadığı şoku gizleme zahmetine girmede. Azagoth'la birlikte odaya ilk girdiklerinde yüz ifadesini sakın bir soğukkanlılıkla düzeltmişti ama içten içe nefes nefese kalmıştı.

Yüzyıllar süren yaşamında çok şey görmüştü - iblisler ve insanlar seks konusunda son derece yaratıcıydılar - ama kendisinden bir seks partisine katılmasının bekleneneğini hiç düşünmemişti.

sapıkça olan her şeyden. Eski sevgilisi, meleklerin ve düşmüş meleklerin yasadışı çocuklarını avlayan melek yok edici gücün yüksek rütbeli bir üyesi olan Hutriel, insanların ve iblislerin çok hoşlandığı türden dağınık seksi küçümsemişti. Melek yakınlaşması, özellikle de aşırı muhafazakâr eski muhafızlar arasında, kibar ve temizdi, bedenlerden çok ruhların birleşmesiydi. Hutriel kesinlikle eski muhafazakârdı. Azagoth'un ininden nefret ederdi.

Köşedeki büyük ahşap ve dolgulu deri Aziz Andrew Haçı'na burnunu kırıştırdı. Bir keresinde iblis avlarken dükkânının önünden geçerken bir seks oyuncağı satıcısının ona "denetmeye" çalıştığından çok daha güzeldi. Azagoth'un deriyle sarılmış bağları da satıcının metal kelepçelerinden çok farklıydı.

Ama korkulacak bir şey yoktu, Azagoth'un şaplak sehpasının yanındaki ahşap rafta asılı kelepçeleri de vardı. Kelepçelere her türden bağlama, kırbaç, kürek, tıkaç ve tanımlayamadığı eşyalar eşlik ediyordu ve Azagoth ürperdi.

Yine de... merak ve belki de Hutriel'e yönelik bir "siktir git" onu rafa doğru itti ve kendini parmaklarını kırbaçların şaşırtıcı derecede esnek deri telleri üzerinde gezdirirken ve göz bağlarının kumaşını test ederken buldu. Azagoth gibi birinin insafına kalmış bir şekilde gözleri ve elleri bağlı olmak nasıl bir his olurdu?

Yine ürperdi ama bu sefer bu ürpertiye, içinde kıvrılıp dışa doğru yayılan ve teni bile hoş bir karıncalanmayla kızarana kadar devam eden bir arzu eşlik ediyordu. Belki de Azagoth'un koleksiyonu ve buna verdiği tepki onu dehşete düşürmeliydi ama o her zaman maceracı ve yeni şeyler denemeye hevesli olmuştu. Doğru erkekle bu şeyi deneyebilirdi.

Ama Azagoth doğru erkek değildi. Şimdiye kadar kibirli bir hıyar olduğunu kanıtlamıştı ve her halükarda, kronoglass'ını bulur bulmaz buradan gidecekti.

Meşe ağacından yapılmış büyük gardıroba doğru ilerledi ve açarken nefesini tuttu. İçini rahatlatan bir şey vardı.

Rafta asılı duran ya da raflarda düzgünce duran tuhaf şeyler. Ama siyah onun rengi değildi ve deri de onun malzemesi değildi. O kesinlikle pantolon ve bluz giyen bir kızdı, bu yüzden gece yarısı saten korsesi ve metal çivili deri mini etek yığının arkasına itildi.

Sonunda bir çift düz siyah tayt, bordo renkli uzun kollu, boğazlı yakalı bir bluz ve gövdesinde dört çift toka bulunan diz boyu botlar seçti. Aynada kendini kontrol etti, kıyafetin tamamen korkunç olmamasına ve aslında atletik vücudunu gururlandırmasına şaşırdı.

Kadınsı özelliklerinin ve kıvrımlarının eksikliğini her zaman saçlarını gevşek ve uzun bırakarak telafi etmişti ve giysileri her zaman muhafazakâr, dantelli taraftaydı. Ama her nasılsa, bu vücuda oturan giysiler onun kadınsılığını, giymeye zorlandığı dökümlü, narin elbiseden daha da fazla artırıyordu. Hah.

Devasa yatağa uzanıp Azagoth'un ona verdiği paketi açtı. İçinde narin bir gümüş zincir üzerinde basit ama zarif bir Tiffany anahtar kolyesi vardı. Çok güzeldi ama neden bunu takmasını istiyordu ki?

Bunu yapmayacaktı. Daha şimdiden burada çok az gücü olduğunu fark etmişti ve Azagoth'un elinden alamayacağı tek şey seçme yeteneğiydi. Çok dikkatli bir şekilde zinciri yerine koydu ve kutuyu yatağın üzerine bıraktı.

Yatağı Azagoth ile paylaşmak zorunda kalacaktı.

Onun çıplak ve yanında yatarken, o derin sesin çığ, yaramaz şeyler fısıldadığı görüntüsü, cildinin kızarmasına ve göğüslerinin karıncalanmasına neden oldu. Hizmet etmesi için buraya gönderilen melekler bu odada dururken böyle mi hissediyorlardı?

Bu düşünce halesini tekrar dikleştirmeye yetti. Seks olmayacaktı, çünkü o gidiyordu.

Derin bir nefes alarak Azagoth'un ofisinin kapısını açtı. Tam karşısındaki duvarda

açılarak yeşil ışıklı, enine kesitli bir tünel ortaya çıktı. Soldan sağa doğru bir iblis geçidi ilerliyordu, her birine üç ayak boyunda, tamamen siyahlara bürünmüş bir griminion eşlik ediyordu. Odaya girdiğinde geçit töreni durdu ve Azagoth arkasını döndü. Yüz ifadesi nötr kalmıştı ama Azagoth'un bakışlarıyla onu tararken gözlerinin karardığına yemin edebilirdi.

"Daha iyi," diye gürledi.

"Dalkavukluk sana göre değil, değil mi?" "Talimat almak da seninki değil."

Yani kayıp kolyeyi fark etmişti. Zor iş. Onu görmezden geldi ve tünele baktı. "Neler oluyor?"

"Bunlar ölü iblislerin ve kötü insanların ruhları. Griminionlarım onlara İç Mabet olarak bilinen alt Sheoul-gra seviyelerine kadar eşlik ediyor."

"Hades'in yaşadığı yer mi?"

Başını eğdi. "Hades onları yeniden doğana kadar zaptediyor ve uygun bir şekilde perişan ediyor."

Canlıyken oldukları kadar katı görünen iblis ruhlarına baktı. "İblis ruhlarının insanlarındaki gibi olduğunu varsayıyorum? Dünya'da ve Sheoul'dayken bedensiz, ama Sheoul-gra'da ve Cennet'te katı?"

"Tamamen aynı şey. İnsan ve iblis ruhları Dünya düzleminde hayalet olarak görünürler, ancak Cennet ve Sheoul-gra'da tamamen gerçekleşirler."

Keşke insanlar Dünya'daki bedenlerinin, öldükten ve yaratıldıkları Cennet'e geri döndükten sonra olacaklarının gölgeli versiyonları olduğunu anlayabilselerdi. Çok daha mutlu olurlar, kendilerini kirletmekten ve hatta bedenlerine zarar vermekten bu kadar endişe etmezlerdi. Kısa insan yaşamları, gerçek varoluşlarının dokusunda ince bir iplik, yaşam sürelerinin okyanusunda bir damladan başka bir şey değildi.

Azagoth eliyle bir hareket yaptı ve duvar kayarak kapandı.

"Yani bütün gün oturup ruhların bir tünelden geçmesini mi izliyorsunuz?"

Dudaklarında belli belirsiz bir gülümseme belirdi. "Bu benim görevlerimden sadece biri. Gel bakalım. Sana etrafı göstereyim."

Onu birkaç dolambaçlı koridordan geçirdi ve griminion'larının odalarına giden çeşitli odaları işaret etti.

"Griminionlar tam olarak nedir?" Trol benzeri yaratıklardan birinin bir kapıdan geçip karanlığın içinde kayboluşunu izledi.

"Sheoul-gra'nın yaratılması için Cennet ve Sheoul arasında yapılan müzakereler sırasında, ruhların geri getirilmesine yardımcı olabilecek bir iblis türü yaratmama izin verilmesi konusunda anlaşmaya varıldı."

"Ve ürkütücü küçük sıçrayan şeyler mi yaptınız?"

"Tam olarak değil. Benim tasarımımda temel olarak imps ve nazik Huldrefox iblisleri ile hayaletleri görebilen bir iblis türü kullanıldı. Şeytan Huldrefox'u çıkardı ve fazladan imp ekledi. Şimdi elimde kapı tokmağı zekâsında bir grup Oompa Loompa var." Sesindeki neredeyse fark edilemeyen sevgi dolu notayı yok etmeye çalışırcasına omuz silktilti. "Yine de sadık küçük adamlar."

Yürümeye devam etti ama duvarlarındaki paha biçilmez silahlara ve sanat eserlerine bakmak için onu birkaç kez yavaşlattı. Duvar halıları, çağlar boyunca kaybolduğuna inanılan tablolar, efsaneler ve krallar tarafından kullanılmış silahlar vardı. Binaya ilk girdiğinde içinden geçtiği devasa ön odaya varmalarının ne kadar sürdüğünden emin değildi ama adam iblis sanat eserlerinden bazılarını anlatırken, gözlerini kronoglasından ayırmadan sadece yarım yamalak dinledi.

Odanın hiçbir yerinde olmaması onu hayal kırıklığına uğrattı ve kararmış manzarası ve gri gökyüzüyle onu dışarıya kadar takip etti.

Dev malikânesini çevreleyen binalara baktı. "Boş zamanlarınızda bunları keşfedebilirsiniz. Çoğu

boş kabuklardır."

Çatılardan birinden sarkan titreşen bir sarmaşığa baktı ve yerel bitki örtüsünden uzak durmak için bir not aldı. Hayatında pek çok iblisle savaşırmıştı ama Sheoul'da bitki örtüsünün ne kadar ürkütücü ya da ölümcül olduğunu anlayacak kadar zaman geçirmemişti.

"Kullanılmıyorlarsa binalar neden burada?" diye sordu ona.

Bir gölge gözlerindeki zümrüt ışığını kararttı ve bir kalp atışı sonra kayboldu. "İnsanlar şehirlerini inşa ettikçe, ben de onlara uygun binalar ekledim."

Tamam, bu tam olarak bir açıklama sayılmazdı ama daha fazlasını isterse ona vermeyeceğini hissetmişti. "Neden buradaki her şey bu kadar... pis?"

Tırnağını bir sütunun yüzeyinde gezdirdi ve arkasında beyaz taştan ince bir çizgi bıraktı. "Sheoul-gra'nın ruhu benimkine bağlı. Ben cehennemden sızan kötülüğe yenik düştükçe, binalar da yenik düşüyor."

Yani binlerce yıllık iblis sınıfı kanalizasyon sızıntısının bir diyara yapacağı şey buydu. İnsan ve iblis âlemleri arasındaki çatlakları onarmak için tam zamanlı çalışan melekler olmasına şaşmamalı. Çok küçük dozların insanları ne ölçüde etkilediğini ancak merak edebilirdi. Ama Azagoth binlerce yıl boyunca maruz kalmıştı.

"Burayı ilk inşa ettiğinizde her şey beyaz mıydı?" Başını salladı. "Ve yeşil. Eskiden burada çimen vardı. Ağaçlar. Çiçekler. Hayvanlar. Her şey zamanla öldü."

Adamın profilini inceledi, herhangi bir duygu belirtisi aradı, ama yüzü binaları dikmek için kullanılan taştan oyulmuş olabilirdi.

"Özür dilerim," dedi. "Yarattığınız diyarın bu şekilde yok olup gittiğini görmek zor olmalı."

Yüz ifadesi daha da sertleşti. "Ben seçimimi yaptım." Topuklarının üzerinde döndü ve içeri girdi.

Krallığının ölümünün hassas bir konu olduğunu aklına not ederek, adam içeri girerken ona yetiştirdi.

Şimdiye kadarki en muhteşem oda.

Tavandan tabana kitap rafları olan kocaman, rahat bir kütüphaneydi. Bir duvarda büyük bir ateş yanıyordu ve önünde, yıpranmış deri bir kanepa, bir kişinin yastıklara yaslanıp alevlerin ışığında okuyabileceği şekilde açılmıştı. Odanın ortasında bir koltuk vardı ve koltuğun yanında aradığı nesne duruyordu.

Bakmamaya çalıştı ama daha önce hiç çift taraflı bir versiyon görmemişti.

"Bu bir kronoglas," dedi Azagoth ve bildiği gerçeği gizli tutmaya karar verdi.

"İnanılmaz bir şey," dedi dürüstçe. Altın bir kenarla çerçevelenmiş, dumanlı aynalı cam bölme en az on fit uzunluğunda ve dört fit genişliğindeydi; Cennet'teki kronoglasların her ikisinden de kolayca üçte bir oranında daha büyüktü. "Zaman yolculuğu yapabiliyor musun?" Raphael yapamayacağını söylemişti ama bunu Azagoth'un kendisinden duymayı tercih ederdi.

"Hayır."

"O zaman onunla ne yapıyorsun?"

"Dünyada neler olup bittiğini görmek için kullanıyorum." Üç zarif adımla önüne geçti. Anında, dumanlı renk yerini Paris'in kalabalık sokaklarının net bir görüntüsüne bıraktı.

Yakın zamanda yaşanan kıyametin kanıtları, binaların kenarlarındaki ve kaldırımlardaki yanık ve çukur izlerinin yanı sıra kırık camlarda, bükülmüş metal sokak lambalarında ve bisiklet raflarında görülebiliyordu. Ancak iyileşme belirtileri de açık dükkan kapılarında, hız yapan arabalarda ve hatta birkaç turistte görölüyordu.

"Ama görmek istediğiniz zaman dilimini nasıl seçiyorsunuz?" diye sordu.

"Yapamam." Elini uzattı, parmağını bir sokak tabelasının üzerinde gezdirirken dudaklarında hüznü bir gülümseme belirdi. "Ben sadece güncel olanı görebiliyorum. Sadece zaman yolculuğu yeteneğine sahip olanlar geçmişteki olayları görmeyi seçebilir."

"En azından yeri seçebilir misiniz?"

"Bunu," dedi, "yapabilirim." Taş bir sehpanın üzerinde duran tuhaf siyah bir topu işaret etti. "Bu bir çeşit mistik uzaktan kumanda."

Bu yeni keşif karşısında büyülenmiş bir halde topa doğru ilerledi. Zamanda yolculuk dışında herhangi bir şey için kronoglas kullanan birini daha önce hiç duymamıştı. "Bütün bunları nasıl elde ettin?"

"Harvester adında düşmüş bir melek bir anlaşma yaptım. Bu bana olan borcunun ilk yarısıydı."

Harvester, Şeytan'ın kızı mı? Vay canına. Son birkaç ay içinde adı her yerde duyulmaya başlamıştı. Tarihte sadece tam melek statüsüne geri döndürülmekle kalmayıp var olan en güçlü meleklerle çiftleşerek Mahşerin Dört Atlısı'nın üvey annesi olan tek düşmüş melek olarak Cennet'te bir rock yıldızıydı. Hâlâ şeytani dürtülerle savaşmak zorunda olduğu söyleniyordu, ancak çoğuna göre bu onu Atlıların Cennetteki Gözcüsü olmak için daha da iyi bir seçim haline getiriyordu.

Parmaklarını kronoglasın parlak yüzeyinde gezdirdi. "Harvester'ın artık tamamen yenilenmiş bir melek olduğunu biliyorsun, değil mi?"

Onaylarcasına çenesini eğdi. "Farkındayım."

Elbette öyleydi. İzolasyona hapsolmuş olmasına rağmen, iyi bağlantıları varmış gibi görünüyordu. "Yakın zamanda Radiant statüsüne terfi eden Reaver adında bir meleklerle çiftleştiğinin de farkında mıydınız?"

Alaycı gülümsemesi bundan daha fazlasını bildiğini gösteriyordu. "Elbette. Reaver'ın Revenant adında kötü bir ikizi olduğunu ve onun da bir Radiant'ın Sheoulic eşdeğeri olarak yetiştirildiğini biliyor muydun?"

"O bir Gölge Melek mi?" diye sordu, aldığı haber karşısında şaşkına dönmüştü. Revenant'ın Atlılar'ın kötü Gözcüsü olduğunu biliyordu ama onun Reaver'ın kardeşi olduğunu ya da bu kadar güçlü olduğunu bilmiyordu.

"Evet," dedi. "Cennet ya da Sheoul onların statüsündeki melekleri görmeyeli binlerce yıl oldu." Gülümsemesi

kötü niyetli oldu. "Bu da demek oluyor ki büyük bir şey olmak üzere. Sadece bekleyin. Yaklaşıyor."

Kapıya vurulunca ikisi de başlarını kaldırıp Zhubaal'ın içeri girdiğini gördüler. "Bir ziyaretçiniz var lordum."

"Ona ofisimi göster," dedi Azagoth. Düşmüş melek uzaklaşırken, Azagoth ona döndü. "Diyarımı keşfetmekte özgürsün. Hiçbir bilinçli varlık size zarar vermeyecek ama bitki yaşamına karşı dikkatli olun."

"Güçlerim olsaydı çok yardımcı olurdu," diye mırıldandı.

Nefesini kesen şaşırtıcı bir hareketle, adam aniden önünde belirdi. Yükseliyordu. Tehditkâr. Aurasından adeta karanlık, manyetik bir enerji damlıyor ve onu kendisine doğru çekiyordu. Gerçekten de öne doğru sallantılı bir adım attı.

Eli, şaşırtıcı derecede şefkatli bir dokunuşla yanağını okşamak için kalktı. Nabızı damarlarında düzensiz bir şekilde atmaya başladı ve arzusu tavan yaptı. Bunu ona nasıl yapabildiği hakkında hiçbir fikri yoktu. Hutriel'le yaşadığı deneyim göz önüne alındığında, kibirli ve otoriter bir erkeğin cazibesine karşı bağışıklığı olması gerekirdi.

Çabucak eski sevgilisinin adını aklından kovdu. Burada hoş karşılanmıyordu. Zaten uğraşması gereken yeterince şey vardı.

"Zamanla güçlerini kullanmana izin vereceğim." Yüz ifadesi hâlâ masasının üzerindeki mermer heykelin taklidini yapıyordu ama yeşil gözleri yoğun bir sıcaklıkla parlıyordu. "Ama burada olmak istediğinden emin olana kadar olmaz."

"Buradayım, değil mi?" Sanki güçlerinin geri gelmesinden değil de seksten bahsediyormuş gibi nefessiz ve şehvet dolu bir sesle konuşuyordu. Aptal.

Adam elini bıraktı ve kadın bu kaybı teninde ani bir ürperti olarak hissetti. "Aynı şey değil."

Hayır, sanmıyordu. "Benim için yasak olan bir yer var mı?"

"Eşim olarak, benim olan senindir. Ruhların bulunduğu İç Mabet dışında her yere gidebilirsin.

tuttu. Burası herkes için tehlikeli bir yer, özellikle de bir melek için."

"Anladım." Sheoul-gra'nın iç Mabedi zaten görmek isteyeceği bir yer gibi görünmüyordu. Asla.

"Güzel." Saatine baktı. "Gitmem gerek ama yakında sana yetişirim. Sanırım konuşacak çok şeyimiz olabilir."

Başını salladı, onun gidişini izledi ve sonra bununla ne demek istediğini merak etti. Konuşmak istemiyordu. Burada olmak istemiyordu.

En kötüsü de, ondan etkilenmek istemiyordu. Ne yazık ki artık çok geçti.

* * * *

Azagoth'un ofisinde bekleyen pelerinli, kapüşonlu figür, Azagoth içeri girdiğinde döndü. Yüz hatları gölgeyle gizlenmiş olan erkek melek selamlamak için başını eğdi.

"Umarım benim için bazı bilgilere sahipsindir Jim Bob," dedi Azagoth, bir asır önce Jim Bob Azagoth'un Cennet'teki casusu olmayı kabul ettiğinde meleğe verdiği kod adını kullanarak.

En azından casuslarından biri. Azagoth'un her biri farklı şekillerde işe yarayan çok sayıda casusu vardı. Jim Bob gibi bazıları ona kendi özgür iradeleriyle gelmişlerdi, sebepleri Cennet diyarı için en iyisini istemekten gizli, kişisel bir ajandaya sahip olmaya kadar değişiyordu. Diğerleri ise Azagoth'un Sheoul-gra'dan gelen ruhlardan edindiği bilgiler sayesinde istemeden de olsa işe alınmıştı. Azagoth, casuslarının ona nasıl ulaştığını umursamazdı, yeter ki ona kazık atmasınlar.

Azagoth'un gerçek adını bilmediği Jim Bob başını tekrar eğdi. "Arkadaşın hakkında biraz bilgi edinebildim." Sade kahverengi pelerini biraz daha topladı.

Sanki kot pantolonu ve Alman bayraklı tişörtü gerçek kimliğini ortaya çıkaracakmış gibi. Paranoyak moron.

Azagoth Cennet'teki adamın kim olduğunu umursamıyordu. Kudretli baş melek ya da alçak masa başı Seraphim, fark etmezdi. Yine de Azagoth sağ kanadıyla bahse girerdi ki Jim Bob yüksek rütbeli bir orospu çocuğuydu, belki de Erdemler veya Prenslikler mertebesinde. Erkek, Azagoth'un ki hariç tüm gücün azaldığı burada bile etkileyici bir güç yayıyordu.

"Lilliana, Thrones mertebesinde." Jim Bob'un çakıllı baritonu küçümseyici bir notaya bürünmüştü ve Thrones'lara tepeden bakması Azagoth'un adamın çok üst düzey biri olduğuna dair şüphesini doğruladı, çünkü Thrones'lar tam olarak serf sayılmazdı. "O daha bebekken annesi bir zaman yolculuğu kazasında ölmüş. Babası onu yanına almayı reddetti ve zaman yolculuğu yeteneğine sahip olup olmadığı belirlenene kadar yetiştirilmek üzere savaş meleği akademisine gönderildi."

İlginç. Zamanda yolculuk yapma yeteneği neredeyse yok denecek kadar azdı. "Ve?"

"Test sonucu pozitif çıktı." Jim Bob adım atmaya başladı, uzun adımları onu bir düzine adımda odanın diğer ucuna taşıyordu. Ağır iş botları hiç ses çıkarmıyordu. "Elli yaşındayken savaş meleği rotasyonundan çıkarıldı ve neredeyse dört yüzyıl boyunca çalıştığı Zaman Yolculuğu Operasyonları'na gönderildi. Yakın zamana kadar, geçmişten eşya çaldığı için cezalandırılana kadar temiz, ancak dikkat çekici olmayan bir hizmet kaydı vardı. Bundan kısa bir süre sonra firar etti ve aylarca işe gelmedi. Ortaçağ İngiltere'sindeki kalabalıktan kaçana kadar kimse onu bulamadı."

Azagoth nadiren gafil avlanırdı ama bu haber onu şaşırttı. Melekler geçmişe yolculuk yaptıklarında, bunu kalabalık olarak bilinen aşılmaz bir balonun içinde yaparlardı. Kalabalık onları görünmez kılıyor ve çağın sakinleriyle etkileşime girme yeteneklerini sınırlıyordu. Zaman yolcuları için en önemli ve ağır bir şekilde uygulanan kurallardan biri, kalabalıktan asla ayrılmamalarıydı.

Belki de bu ihlali yüzünden buraya gönderilmişti. Ama en başta bunu neden yapmıştı? Bir şeyden mi kaçıyordu? Meleklerin geçmişte yaşamak -ya da saklanmak- için kalabalıktan ayrılmalaraının mümkün olduğunu biliyordu ama yakalanmaktan nasıl kurtulduklarını bilmiyordu. Görünüşe göre Lilliana da bilmiyordu.

"Neden kalabalıktan kaçtı?" "Hiçbir fikrim yok."

Hayal kırıklığı. "Peki ya sevgililer?" diye sordu. "Hiç sevgilisi var mı? Buraya gelmek için bir erkeği cennette bırakmak zorunda mı kaldı?"

Lütfen hayır de. Şahsen umurunda olduğundan değil, ama sonsuza kadar ağlayan, kalbi kırık bir kadına katlanmak zorunda kalacaksa, bir uyarı ve çok daha fazla rom isterdi.

Jim Bob omuz silkti. "Eğer öyleyse bile bunu gizli tutmuş. Bulabildiğim tek ilişki Hutriel adında bir erkekle, ama o da yıllar önce bitmiş."

Mükemmel. Azagoth öğrendiği her şeyi düşünürken gözlerini ateşe dikti. Jim Bob'a dönüp baktığında melek volta atmayı bıraktı. "Şaşkın görünüyorsun," diye düşündü Jim Bob.

"Sadece kalabalıktan kaçtığı için neden yok edilmediğini merak ediyorum. Cezası benimle çiftleşmek miydi?"

"Belki de."

Hiç yardımcı olmadı. Azagoth hayal kırıklığı içinde azı dişlerini gıcırdattı. "En azından bana zaman yolculuğu yeteneğinin buraya gönderilmeden önce kaldırılıp kaldırılmadığını söyleyebilir misiniz?"

"Değildi."

Bu hiç beklenmedik bir şey değildi. Lilliana'nın kronoglass'ı karşısında nasıl hayrete düştüğünü, onun ne olduğu ve onunla ne yaptığı hakkında hiçbir fikri olmadığını, üstelik cihazı harekete geçirebilecek bir yeteneğe sahip olduğunu bildiğini hatırladı.

Bu görünüyordu olarak Eğer onun yeni eşim vardı
olmuştur önemli bilgileri ondan saklıyor. Nedenini
öğrenmenin zamanı geldi.

Ve belki de ona ölümle uğraştığını hatırlatır. Bağışlama
değil.

Beşinci Bölüm

Lilliana'nın o dev kronoglası Sheoul-gra'dan nasıl çıkaracağına dair hiçbir fikri yoktu. Azagoth onu yalnız bıraktıktan sonra birkaç dakika boyunca o şeyi kaldırmaya çalıştı ama kısa süre sonra güçleri olmadan onu sürükleyerek çıkarması gerekeceği anlaşıldı. Bu da zaman alacak ve çok gürültü çıkaracaktı.

Bu soygunu iyi planlaması gerekiyordu.

Her zaman en iyi yürürken düşünürdü, bu yüzden Azagoth'un boş olduğunu söylediği binaları keşfetmek için dışarı çıkmıştı.

Ve onlar... insanlardı. Cehennem fareleri ve diğer garip, küçük şeytani yaratıklar etrafta koşuşturuyorlardı ve zonklayan, kurtlu solgun sarmaşıklar duvarlara tırmanmış, pencere ve kapılardan içeri girmişti. Yapıdan yapıya dolaşırken, bir zamanlar hareketli bir topluluk olduğuna dair kanıtlar buldu.

Bir binanın tamamı özel yatak odalarıyla birlikte yaşam alanlarına ayrılmıştı. Başka bir binada, uzun süredir boş olan birkaç ortak banyo buldu. Uzun masa ve sandalyelerle dolu büyük bir salon bile vardı. Tahta ve taş yemek kapları, sanki doldurulmayı bekliyormuş gibi bazı koltuklarda hala oturuyordu.

Burada kimler yaşamıştı? Ve neden gitmişlerdi?

Her şey çok ürkütücüydü ve bu, kumlu havzası iblis kemikleriyle dolu Roma tarzı kolezyuma ulaşmadan önceydi. Hiçbiri yaklaşık iki yüz yıldan daha yeni olmayan eski silahlar duvarlardaki raflarda asılıydı.

Yumuşak ayak sesleri yapının içinde yankılandı ve en yakın tırpana doğru koşmamak için yıllarca eğitim alması gerekti. Yabancı bir yerde paniğe kapılmak ölümden başka bir şeyle sonuçlanmazdı. Kontrollü bir dönüşle etrafında döndü,

Azagoth'u gördüğünde rahat bir nefes aldı, uzun adımları aralarındaki mesafeyi zahmetsiz bir zarafetle tüketiyordu.

Ama rahatlama hissi kısa sürdü. Ağzı acımasız bir kesikti ve buz gibi, hesapçı bakışları onu kapana kısılmış gibi hissettirdi, sanki o bir gladyatördü ve kendisi de pençeleri kesilmiş bir aslan. Bir an için eline bir silah almayı düşündü. Bunun yerine duruşunu düzeltti ve onunla kafa kafaya çarpıştı.

"Binalarınızı inceliyordum," diyerek saldırıya geçti. "Görünüşe göre bazı bilgileri atlamışsınız."

"Benden de bir şeyler sakladığın düşünülüğünde, haklı öfken boşa çıkıyor."

"Neden bahsettiğini bilmiyorum-" Birdenbire artık arenada durmuyorlardı. Azagoth'un kütüphanesine geri dönmüşlerdi ve Azagoth eliyle kronoglası işaret edince kadının midesi bulandı.

"Zamanda yolculuk yapabildiğini söylemeyi unuttun."

Oh, kahretsin. "Bu bir sır değildi." Pek sayılmaz. Gerçek sadece işleri karmaşıktırılıyordu. Bir kronoglass çalmaya çalışmak gibi şeyler. "Ama meraktan soruyorum, nasıl öğrendin?"

"Pek çok insan bana iyilik borçlu," dedi sabırsızca. "Şimdi, bu haberi neden benden sakladın?"

Yutkundu. Her zaman korkunç bir yalancı olmuştu. Her melek gençken casusluk yeteneği taramasından geçmek zorundaydı ve o rekor düzeyde düşük bir puan almıştı. Bir şeyde en kötü olmakla ünlenmek gibisi yoktu.

"Cevap ver bana," diye sordu. "Kaçabileceğini düşündüğün için mi? Son dakika haberi Angelcake, işe yaramayacak. Bu cihaz her seferinde sadece bir saat çalışıyor... tabii kalabalıktan kaçmazsan." Onun rahatsızlığından zevk alarak gülümsedi. "Bu da senin için sorun değil gibi görünüyor."

Keskin bir nefes aldı. "Bu konuda ne biliyorsun?" "Fark eder mi? Eğer seni daha iyi hissettirecekse, ben geçmişte ne suçlar işlediğin umurumda değil. Ama hadi

Bir konuda açık olalım; burada benimle taşak geçemezsin. Söyle bakalım, kronoglass'ı kullanarak kaçmayı mı planlıyorsun?"

"Bu aptalca olurdu. İnfaz memurlarını başıma toplardım. Her dakikamı omzumun üzerinden onları arayarak geçirirdim. Sonunda beni bulurlar ve öldürürler." Kollarını göğsünde kavuşturdu ve ters ters baktı. "Ve bana Angelcake deme."

"Kanatlarını kesersen infazcılar seni bulamaz." Rahatsız edici duraklamanın tadını çıkarıyormuş gibi dilini dişlerinin üzerinde gezdirdi. "Angelcake."

Pislik. Ama pislik haklıydı. Kanatlarını kesen herhangi bir melek, melek duyuları tarafından anında algılanamaz hale gelirdi. Normalde belirli değişken koşullar altında başka bir meleğin varlığını "hissedecek" herhangi bir melek, onu hiç fark etmezdi. Yüz yüze bile olsa, gözlemci olmayan bir melek kanatsız meleğin insan olduğuna pekâlâ inanabilirdi.

"Kanatlarımı kesmeyeceğim," diye güvence verdi ona. "Acıdan nefret ederim ve cidden, bu neden bu kadar önemli ki?"

"Bu büyük bir mesele çünkü bunu benden saklamanızın bir sebebi var. Sebebini bilmek istiyorum. Aldatmaya tahammülüm yoktur. Hoşgörüsüzlüğümü son asistanıma sormanı söyledim ama onun ruhu İç Mabel'de işkence görmek ve götten sikilmekle meşgul." Güldü. "Sanctum'da götten sikilmek. Anladın mı?"

Görünüşe göre, tüm türlerin erkekleri kaç yaşına gelirlerse gelsinler çocuk kalıyorlardı. "Anladım. Sanctum kulağa rektum gibi geliyor." Gözlerini devirdi. "Çok zekice."

Gülümsemesi devam ediyordu ama gözleri buz parçalarıydı. "Şimdi, gerçeği söyle. Neden kronoglasın ne olduğunu bile bilmiyormuş gibi davranırken onu kullanabildiğini bana söylemedin?" Parmaklarını buyurgan bir şekilde şıklattı. "Duyalım bakalım. Sabrım tükeniyor."

Eğer parmaklarını bir daha şıklatırsa, onları kıracaktı. "Belki de sadece kendim için bir şey istedim," dedi.

"Yabancı bir yerdeyim, yabancı bir erkekle çiftleşmem bekleniyor ve kendime ait hiçbir şeyim yok. Kıyafetlerim bile yok, çünkü bir şekilde ertelenmişler. Bu yüzden belki de ara sıra kendime ait bir saatim olsun istedim, buranın dışında." Ters ters baktı. "Ahmak."

Ona ahmak demiş olsa da, bakışlarındaki buz parçaları biraz eridi, sadece keskin kenarları köreltecek kadar. "Bunu... anlayabiliyorum."

Lanet olsun, satın mı almış? Ama yine de gerçek buydu. Aynayı çalarak bu anlaşmadan kurtulma umudu olmasaydı, aynen az önce söylediği gibi hissedecekti.

Adam öyle bir adım attı ki kadın aniden sıçradı. "Beni bir yere götür."

"Affedersiniz?"

Bir adım daha yaklaştı ama boyuyla onu korkutabileceğini sanıyorsa aptalın tekiydi. Ondan çok daha uzun ve iri erkeklerle savaş eğitiminden geçmişti.

Ancak bu erkeklerin hiçbiri Azagoth'un ölümcül zarafetinin ve sızan duygusallığının eline su dökemezdi. Sanki öldürmek ve seks için doğmuş gibiydi. İçindeki savaş meleği ilkini takdir edebilirdi. İçindeki dişi ise kesinlikle ikincisini takdir ediyordu. Ve işin kötü yanı, onun hiçbir şeyini takdir etmemesi gerektiği idi. Tam olarak bir düşman değildi ama bağlanmayı göze alabileceği biri de değildi.

"Beni bir yere götür," diye tekrarladı.

Onun bakışlarıyla buluşmak için başını geriye eğdi.

"Nazikçe sor." "Beni bir yere götür... lütfen."

"En azından bunun bir emir gibi görünmemesi için bir girişimde bulunabilirdiniz."

Dişlerini sıkarak, "Lütfen beni bir yere götürür müsünüz?" diye bağırdı.

Pek umduğu gibi değildi ama daha iyi olacağından da şüpheliydi. Ayrıca, bir süreliğine buradan çıkmaya hazırdı. "Peki," dedi. "Ama sen de

Sizin bölgenizin dışına çıktığımda güçlerimi tam olarak kullanabileceğimi biliyorum."

Ağzının bir köşesi seğirdi. "Bunu bir uyarı olarak kabul etmeli miyim?"

"Beni kızdırırsanız kendinizi bir yıldırımın üzerinde bulursanız şaşırmayın."

"Sapıkça şeylerle ilgileniyorum, bu yüzden işe yarar."

Avucunu kavradı ve koluna yayılan farkındalık şokuyla keskin bir nefes aldı. Azagoth'a bir bakış attı ama görünüşe göre o hiçbir şey hissetmemişti çünkü her zamanki gibi asık suratlıydı.

Güzel. Karşılıklı "anlar" yaşamalarına gerek yoktu.

Yine de, tepki vermemesi biraz aşağılayıcıydı. Hem de hiç.

Mantıksız kızgınlığını bir kenara iterek, kendi alanındaki meleklerin Üçlü T... zaman yolculuğu karıncalanması dediği şey için derinlere uzandı. Diğer, şu anda kullanılamayan, meleksi güçlerinden bağımsız olarak, pelvisinin derinliklerinde başladı ve her bir hücresinin içinde zamanı ve uzayı gerçekten hissedebiliyormuş gibi olana kadar dışarı doğru yayıldı. Şimdi tek yapması gereken belirli bir zaman dilimini düşünmekti... sonra bir yer... ve işte oradaydı.

Kronoglasın yüzeyi, görüntülerini yansıtmak yerine, ötesinde sürüklenen çöl kumlarından oluşan bir okyanus olan bir pencereye dönüştü.

"Hazır mısın?" Azagoth'un başını sallaması üzerine elini sıkıca kavradı ve onu aynanın içine götürdü.

Ayakları sıcak kuma batarken, kuru sıcaklık onları anında kavurdu. Azagoth'u serbest bırakarak etrafındaki manzaraya baktı. Tam olarak bildiği gibiydi.

Tamamen ıssız.

Onları Mısır çölünün ortasında, kum tepelerinden başka hiçbir şeyin olmadığı bir yerde bırakmıştı. Sadece bulutsuz masmavi gökyüzü, tekdüze bej rengine renk katıyordu.

Al bakalım, Azagoth. Sheoul-gra'nın dışında bir yere gitmek istemişti, bu yüzden onu aklına gelebilecek en sıkıcı, özelliiksiz ortama getirmişti.

Kendini beğenmiş hissederek, onun hayal kırıklığını içine çekebilmek için etrafında döndü.

Meğer hayal kırıklığına uğrayacak olan oymuş. Azagoth'un gözleri kapalı, yüzü güneşe doğru eğikti.

"Mısır," diye iç geçirdi. "Kahretsin, çölü özledim." Derin bir nefes alarak gülümsedi.

Ağzı açık kaldı. "Ciddi misin? Bundan hoşlanıyor musun?"

"Ben... sıcaklığı özledim." Yakasını tutarak çekti, gömleğini yırttı ve düğmelerini öyle bir güçle patlattı ki bir tanesi kadının alnına çarptı. "Ve esintiyi... ah, kahretsin, esintiyi özledim."

Harap olmuş gömleğini yere fırlattı ve Tanrım, yırtık pırtıktı. Pürüzsüz, bronz teninin altındaki kaslar esniyor ve göğsündeki inanılmaz derecede gerçekçi dövmelerin dans etmesini sağlıyordu. Bakışlarını onun üzerinde alıkla gezdirdi, vücudunu hafızasına kazıdı çünkü bir daha hiçbir erkeğin Azagoth'un vahşi güzelliğiyle boy ölçüşemeyeceğini hissediyordu.

Tarafsız ve sakın biri gibi görünse de Cennet'in en donanımlı ve başarılı Sorgucularından biri olarak acımasızlığı iyi belgelenmişti. İnsanlar, iblisler ve melek dostları onun ellerinde ölüyordu, ancak çok fazla acı çekmeden önce değil.

Azagoth'un elleri üzerindeki becerisi kadınları da kapsıyordu ama onlar acı yerine zevk duyuyorlardı. Yatak odası maceraları dillere destandı ve şimdi Lilliana'nın tek yapabildiği, kaç kadının parmaklarını Azagoth'un sol göğüs kemiğinin etrafında kıvrılan yılan dövmesinin çizgileri boyunca oynattığını merak etmektir. Kaç tanesi dillerini göğüs kemiğindeki kılıcın kabzasından aşağıya, kılıcın bel kemerinin altında kaybolduğu yere kadar sürüklemişti. Ve Lilliana ona başka hiç kimsenin dokunmadığı şekillerde nasıl dokunabilirdi?

Dokunmak gibi bir şey olmayacak.

Ayakkabılarını ve çoraplarını tekmeleyerek çıkardı ve hiç umursamadan bir kenara fırlattı. Bu da onun kıyafetlerini nereden aldığını merak etmesine neden oldu. Sheoul-gra'nın dış binalarının hiçbirinde hareketli bir alışveriş merkezi fark etmemiştir.

"Hangi yıldayız?" diye sordu daireler çizerek yürürken, bakışları şimdi kumda gezinen ayak parmaklarına takılmıştı.

"Tam olarak bilmiyorum." Adamın kum toplamak için eğilmesini izledi ve pantolonunun ince poposunu sarma şekli karşısında ağzı çöl havası kadar kurudu. Kuruluğa karşı yutkunarak devam etti. "Bu işi belirli tarihleri, hatta belirli yılları hedefleyecek kadar uzun süredir yapmıyorum. Yine de genellikle kendimi hedefime on yıl kadar yaklaştırabiliyorum."

"On yıl mı?" Doğruldu. "Bunu ne zamandır yapıyorsun?"

Alaycı bir şekilde gülümsedi. "Madem hakkımda bu kadar çok şey biliyorsun, neden bana anlatmıyorsun?" Adam hiçbir şey söylemeyip, sanki daha önce hiç görmemiş gibi gökyüzüne bakınca, kadın devam etti ve onu eğlendirdi. "Neredeyse dört yüz yıl."

Etrafında dönerek, muhtemel bir alıcının bir atı incelediği gibi onu yukarıdan aşağıya inceledi. "Hâlâ on yıl geride olmak için uzun bir süre gibi görünüyor. Yavaş mı öğreniyorsun?"

Bir an için nutku tutulmuş bir halde bakakaldı. "Ben yavaş öğrenen biri miyim?" diye neredeyse tükürüyordu. "Bu yaşıma kadar çoğu zaman yolcusundan çok daha ilerideyim, seni kibirli göt."

"Eğer isabet oranınız şimdi bu kadar kötüyse, sizi ilk başladığınız zamanlarda görmekten nefret ederdim. Gettysburg Savaşı'nı görmek istiyorsun ama kendini dinozorlardan kaçarken buluyorsun. Bu berbat olurdu."

"Olur böyle şeyler," diye tersledi. Çünkü benzer bir şey onun da başına gelmişti. Ama Gettysburg Savaşı ve dinozorlar yerine, Almansa Savaşı ve kılıç dişli kediler olmuştu. İşin en kötü yanı, hayvanların genellikle kalabalığın içindeki melekleri görebilmesiydi.

Ve ortaya çıktı ki kılıç dişli kediler
Yani.

Adam güldü ve kumda ağır ağır ilerledi, sevinci kızın öfkesini iyice bastırdı. "Hadi gel." Beni takip et işareti yaptı. "Hadi yürüyelim."

"Dalga mı geçiyorsun benimle?" Ellerini havaya kaldırdı. "Yürüyecek hiçbir yer yok. En yakın insan yerleşimi yüz mil uzakta."

"Yani? Burada durmayı mı tercih edersin?"

Omzunun üzerinden, istedikleri zaman geri dönmelerini sağlayacak dikdörtgen portaldan görülebilen Azagoth'un kütüphanesine özlemle baktı.

Ona yetişmek için koşarken "İyi," diye mırıldandı.

Azagoth'un binlerce yıldır karanlıkla örtülü olduğu düşünülürse, neden bu dev kedi kumu kutusunda kalmak istediğini anlayabileceğini düşündü. Ve gerçekten de, onu getirdiği ilk yerin hiçliğin ortası olmasına kızmaması onun hakkında bir şeyler söylüyordu. Aksine, heyecanlıydı.

Şu anda bile yüzü güneşe dönük, kollarını açmış, sanki çöle kocaman bir kucak açmış gibi yürüyordu. Daha önce mükemmel bir şekilde taranmış olan saçları esintiyle dağılmıştı ve yüzündeki gülümseme ona karşı konulmaz bir çocuksu hava veriyordu.

Kız ona yetiştiğinde ona baktı ve gülümsemesi düpedüz tehlikeli bir hal aldı. Ölümcül anlamda tehlikeli değil. Seninle bir şiltenin üzerinde sırtüstü yatmak istiyorum anlamında tehlikeli.

Birdenbire durdu.

Şaşkınlıkla o da aynısını yaptı. "Sorun ne-"

Azagoth onu döndürdü ve ağzını dudaklarına götürerek susturdu. Sersemlemiş bir halde öylece kalakaldı, kalbi o kadar hızlı çarpıyordu ki kalp atışlarını Azagoth'un dudaklarına değdiği yerde hissediyordu. Azagoth öpücüğünü derinleştirip dilini dudaklarında gezdirirken iri bir eli saçlarına dolandı.

Ağzının dikişı boyunca, vücudunun ona karşı sallandığını hissedene kadar tadına baktı ve test etti.

Evet, kesinlikle tehlikeli...

"Teşekkür ederim," diye mırıldandı onun dudaklarına karşı.

Ve sonra tekrar yürüyordu, onu kumda ayakta bırakıyordu, dizleri güçsüz ve içi titriyordu... şey, hiç hissetmediği türden bir uyarılma ile. Ve sanki o kısa öpücük onu hiç etkilememiş gibi uzaklaşıyordu.

Kendi kendine küfürler mırıldanarak... onun duyacağı şekilde yüksek sesle, çölün uçsuz bucaksız genişliğinde hafif adımlarla ilerlerken peşine takıldı, arada bir durup gökyüzüne baktı ya da kumların üzerinden dışarı baktı.

Göğsünde belirgin bir basınç başladığında sadece birkaç dakikadır dolaşıyorlarmış gibi görünüyordu. Saatleri yaklaşıyordu.

"Vakit geldi," dedi.

Azagoth başını çevirip yoğun bakışlarını ona dikti. "Ne için?"

Bir rüzgâr yüzüne kum savurdu ve konuşmadan önce kumları tükürmek zorunda kaldı. "Gitmek için."

Gözlerinde parlayan ışık söndü. "Bu kadar çabuk mu?"

"Yakında mı? Sizi bilmem ama ben bir bardak çok ıslak ve buzlu bir şey içebilirim."

"Islak bir şeyler alabilirim," dedi ve lanet olsun, zihni bunu nerelere götürdü.

Hiçbir şey duymamış gibi davranarak ona doğru uzandı. "Sanırım kronoglass ikimizi de otomatik olarak içine çekecek, ama güvende olmak için bana elini ver."

Bir an için tereddüt etti, sanki burada sıkışıp kalmayı umursamıyormuş gibi, ama sonunda isteksizce onun elini tuttu. Anında, daha önce olduğu gibi aynı sıcak farkındalık vücuduna yayıldı ve tıpkı daha önce olduğu gibi, Azagoth hiçbir şey hissettiğine dair hiçbir ipucu göstermedi.

Gözlerini kapatarak, zaman yolculuğu vücudundaki her hücreyi titreştirirken duyularının sürüklenmesine izin verdi. Titreşim daha da yoğunlaştı, ta ki sanki parçalanıyormuş gibi hissedene kadar... ve bir an sonra, başladıkları yere geri döndüler, aynanın önünde durup kendi yansımalarına bakıyorlardı.

Azagoth parıldayan yüzeye baktı ve gözlerinde kendisiyle aynı hüznü görüp görmediğini merak etti.

"Azagoth?" dedi sessizce. "Neyin var?"

Etrafındaki hava yaklaşan bir fırtınayla çatırdıyordu. "Gitmek zorundayım." Sesi, öfke, acı ve tanımlayamadığı diğer birkaç duyguyla dolu, insanlık dışı bir tınlamadan biraz daha fazlasıydı.

Sonra da onu şaşkın ve yalnız bırakarak kütüphaneden çıkıp gitti.

Garip olan şey - onun davranışının yanı sıra - yalnız olmaya alışkın olmasıydı. Bununla bir sorunu yoktu, erken yaşta sadece kendine güvenmeyi ve kendi arkadaşlığıyla iyi olmayı öğrenmişti.

Ama hayatında ilk kez kendi arkadaşlığından hoşlanmıyordu.

Ve bunun nedenlerini analiz etmek istemesinin hiçbir yolu yoktu.

Altıncı Bölüm

Azagoth odadan siktir olup gitti. Lilliana'dan uzaklaştı. Ona binlerce yıl sonra ilk kez kendi krallığının dışına çıkma hediyesini veren kadından uzaklaştı. Onun elini tuttuğunda kanını tutuşturan kadından. Ve onu öptüğünde. Kutsal ateş, bugün çağlar boyunca geçirdiği en güzel gündü. Belki de hiç.

Ofisine doğru ilerlerken ayaklarındaki ve parmaklarının arasındaki kumu hâlâ hissedebiliyordu. Koridorlar boştu, ki bu iyi bir şeydi çünkü şu anda yoluna çıkan herkesi parçalamamak için kendine güvenmiyordu.

Koşar adımlarla kapıya yöneldi ve kapıyı arkasından çarparak kapattı. Bir düşünceyle ruh tünelini kapattı ve doğruca şömineye gitti.

Alevler çıplak tenini yalıyordu ama her zamanki gibi hiçbir şey hissetmiyordu. Mısır güneşinin onu sıcacık sardığı düşünülürse ne kadar da garipti.

Her tarafı titreyerek şömineyi o kadar sıkı kavradı ki parmaklarının altındaki taş yerinden çıktı. Kendini kontrol altına aldığı anda müthiş bir el izi bırakacaktı.

Ama kendini kontrol altına alabilir miydi? Ona ne oluyordu böyle? Kütüphanesinden çıkıp çöle adımını attığı ve sıcak, kuru havayı soluduğu an, içinde bir şeyler kırılmış, tanımlayamadığı bir his damlacığı serbest kalmıştı. Hem tanıdık hem de yabancıydı, belki de insanların déjà vu dediği şeydi. Her neyse, saf ve hoştu, kötülüğe, şiddete ya da ölüme bağlı olmayan bir tür neşe.

Ama kütüphanesinin içinde yeniden maddeleştirdiği anda, bu his çok daha az hoş bir şeye dönüşmüştü, sanki yarıktan sızan duygu nehri

kirlenmişti. Sadece kötü niyetin yapabileceği şekilde kirlenmişti.

Nefret, acı ve bir şeyleri yok etme arzusu onu ele geçirmişti. Bu duyguların hücumuna hazırlıklı değildi ve şimdi vücudu aşırı dozda insan yapımı bir ilaç almış gibi titriyor ve kramplar giriyordu.

Gözlerini kapatarak, kaçan duygularını dizginlemek, onları toparlamak ve uzun süredir gömülü oldukları buzdan mezara geri sokmak için nafile bir çaba harcadı. Yeniden bir şeyler hissetmek isteyecek kadar aptaldı. Duyguların kötü, çok kötü şeyler olduğunu nasıl unutabilmişti?

Kapıya vurulduğunda homurdandı. "Git başımdan."

Kapı fısıldayarak açıldı ve kanatları derisinin altında kıvrılırken şömineyi daha da sıkı kavradı. Çoğu iblisin ödünü koparan gerçek hali, ortaya çıkıp bir şeyleri -ya da birilerini- parçalamak için can atıyordu.

Yumuşak ayak sesleri içeriye doğru ilerledi ve Lilliana'ya özgü sıcak narenciye kokusunu içine çekti.

Anında, utanç verici bir ereksiyon.

Tamam, onu paramparça edemezdi ama lanet olsun, kimseyle konuşmaya hazır değildi, hele de kendisinden uzun zamandır hissetmediği bir şeyi çeken kadınla.

Bu senin kendi hatan. Bir eş istedin, seni dışarıdan ısıtacak bir melek.

Evet, şey, bu kadar ısınmayı beklemiyordu. İçeride de.

"Kelimeleri anlamıyor musun, git buradan?"

Sanki kendi öfkesini toparlıyormuş gibi uzun uzun nefes aldığını duydu. "Üzgün görünüyordun. İyi olduğundan emin olmak istedim."

"Ben Azagoth, lanet olası Azrail, bölgemin kralıyım. Tabii ki iyiyim."

"Ne yani, Büyük Azagoth'un duyguları yok mu?" Şüpheli bir şekilde ayağını yere vurmaya benzeyen bir ses çıkardı. "Yüce Azagoth da biriyle yüz yüze konuşamayacak kadar kaba biri mi?"

Şimdi sinirlenmişti, ona doğru döndü. "Sana gelmemeni söylemiştim. içeri."

Kadın kaskatı kesildi, ama adamın yaptığı gibi hareketlerini savunmak yerine Beklendiği gibi başını eğdi. "Haklısın. Yalnız kalmak istediğin belliyken içeri dalıp senden bir şey talep etmemeliydim." Keskin adımlarla dönerek kapıya doğru ilerledi.

"Bekle," diye ağzından kaçırdı, ağzı beyninden bağımsız çalışıyordu. "Piçlik etmek istememiştim."

Sözcükler yapmacık ve kendi kulaklarına yabancı geliyordu. Birinden özür dilemeyeli ne kadar olmuştu? Muhtemelen binlerce yıl. Bu kadar paslanmış olmasına şaşmamalı.

Lilliana yavaşça arkasını döndü. "Ne oldu? Çöldeyken çok rahat ve mutlu görünüyordun, sanki Azrail değil de normal bir insan gibiydin. Şimdi fazladan...huysuzsun." Boğazını temizledi. "Ayrıca boynuzların da çıkmış."

Tabii ki vardı.

Onu kuduz bir cehennem köpeğiymiş gibi süzdü ve bakışları ayaklarına indiğinde, "Ne yapıyorsun?" diye havladı.

"Toynakları kontrol ediyorum."

Boynuzlarının büyüdüğünden oldukça emindi. Aleti de öyle.

Bırakın duygularını, kendi bedenini bile kontrol edememesi onu daha da sinirlendiriyordu. Onu... kendi deyimiyle, daha da sinirli yapıyordu. Sonra ona doğru yürüyordu, uzun, akıcı adımları her adımda ince kalçalarını tekmeliyordu. Karnının çıplak genişliği, yaklaştıkça odak noktası haline geldi ve aniden, içindeki tüm kıvranan, değişen duygular tek bir şehvet akışına daraldı.

Çok, çok daha iyi. Öfke, neşe, üzüntü, suçluluk... bunlar başa çıkamayacağı şeylerdi. Şehvet, yine de... o yapabilirdi

idare eder ve çok iyi idare eder.

"Bak," dedi onun önünde dururken. "Geri dönmek zorunda kalmamız benim hatam değildi. Bütün bir saati kullandık-"

Kapı pervazına vurulan bir tıkırtı onun sözünü kesti ve ikisi de Zhubaal'ın deri ve silahlarla donatılmış olarak durduğu açık kapı aralığına baktılar.

İyiye işaret değil.

"Lordum, yemek odanıza bir yemek gönderttim." Koridorun aşağısını işaret etti. "Ve... bir ziyaretçiniz daha var."

"Gönder onları. Bugünlük işim bitti."

Zhubaal alışılmadık bir tedirginlik gösterisiyle ağırlığını kaydırdı. "Efendim... Ben Methicore."

Azagoth'un omurgasında anlık bir alarm oluştu ve içgüdüsel olarak Lilliana'nın önüne geçti. "Yalnız mı?"

"Evet." Zhubaal'ın ses tonu acımasızdı. "Onu Bracken Kelepçeleri ile zincirledim."

Doğaüstü yetenekleri etkisiz hale getirmek için tasarlanmış kelepçeler, Azagoth kendi diyarındaki en güçlü varlıkken gerekli değildi ama Methicore'un geçmişi düşünüldüğünde akıllıca bir önlemdi. Ayrıca zincirlenmek aşağılayıcı bir şeydi ve Methicore bunu hak ediyordu. Ve daha da kötüsü.

"O piçi içeri gönderin."

Zhubaal derin bir selam verdi ve gitti. Kapı kapanır kapanmaz Lilliana bir adım daha yaklaştı. "Methicore kim?"

"O bir melek için aşağılık bir bahane," diye homurdandı. "Onun türüne lanet olsun."

Kaşlarını çattı. "Onu nereden tanıyorsun?"

Azagoth derin bir nefes aldı, içinde zonklayan canavarı uzak tutmak için elinden geleni yapıyordu. "Onu tanıyorum," dedi kalın bir sesle, "çünkü o benim oğlum."

* * * *

Piç kurusu. Bir melek için aşağılık bir bahane. Onun türüne lanet olsun.

Azagoth'un kendi oğlu hakkındaki sözleri Lilliana'nın ona karşı hissetmeye başladığı sıcak duyguları tamamen yok etti. Kendi babasının onu reddetmesini fazlasıyla anımsatıyordu. Lilliana bir amaç uğruna yetiştirilmişti ve çeyrek yüzyıl önce onu tanımak için yanına yaklaştığında, babası onunla hiçbir şey yapmak istemediğini açıkça belirtmişti.

"Artık bir eşim ve oğullarım var ve senin hayatımıza girip her şeyi mahvetmene ihtiyacım yok."

Başka bir deyişle, ailesinin ondan haberi yoktu. Kendisinden ve ailesinden uzak durması talimatıyla onu büyük konutundan kovmuştu.

Görünüşe göre Azagoth da sevgili babamdan daha iyi değildi.

Bilmesi gerekirdi.

Zhubaal Methicore'a içeri kadar eşlik ederken, zincirlenme şekline duyduğu öfke kabardı. Sadece birkaç hafta önce o da aynı şekilde zincirlenmişti ve çaresiz bırakılıp bir başkasının merhametine terk edilmesinin anısı klostrofobik bir dalga halinde üzerine çöktü.

Methicore kapıdan birkaç adım içeride durdu ama Zhubaal dışarıda kaldı, eli kalçasındaki kılıcın üzerinde geziniyordu. Bu erkek gerçekten de böyle bir tehdit miydi? Yoksa Azagoth babasının oyun kitabından bir sayfa mı almıştı? Babası onun kim olduğunu anladığı anda, sanki kabul edilmek için yalvarmak yerine onu öldürmeye gelmiş gibi iki adamını yanına çağırmıştı.

"Baba," dedi Methicore. "Boynuzlarını benim yüzümden mi çıkardın? Ne kadar özel." Boyu ve rengi efendisine benziyordu ama daha zayıftı ve Azagoth'un buz gibi bir kayıtsızlıkla donuklaşan gözlerinin yerinde Methicore'unkiler nefretle yanıyordu.

Hangisinin daha kötü olduğundan emin değildi.

"Neden buradasın?" Azagoth'un ifadesi her zamanki gibi hiçbir şey ele vermiyordu. "Sana asla dönmemeni söylemiştim."

Tanrım, diye düşündü Lilliana ekşiyerek. Kulağa tanıdık geliyordu. Azagoth ve babası içki içmek için bir araya gelmeli ve uygunsuz piç çocuklarının acıklı hikâyeleri üzerine sohbet etmeliydiler.

Methicore neredeyse tükürürcesine, "Sana haberleri bizzat vermek istedim," dedi.

Azagoth esnemiş bile olabilirdi, çok sıkılmış görünüyordu. Boynuzları bile kaybolmuştu. Ve hâlâ toynaksızdı. "Ne haber?"

"Seni önemsiz kılan türden bir şey." Methicore karanlık bir şekilde gülümsedi, babasına olan benzerliği tekinsiz bir hal almıştı. "Bugünden itibaren tüm Memitim tam melek statüsüne yükseliyor... ve bize üreme yeteneği verildi. Senin işin bitti, pislik. Artık sana ihtiyaç yok."

Azagoth'un gözlerinde bir an şaşkınlık belirdi ama hemen söndü. "Hepsi bu kadar mı?"

"Hayır." Methicore'un sırtışı genişledi. "Ayrıca bugünden itibaren, buradan ayrıldığım andan itibaren, Memitim'in diyarınıza erişimi sonsuza dek kesilecek." Gururla göğsüne vurdu. "Bunu ben yapıyorum elbette. Oğullarınızdan ya da kızlarınızdan hiçbirini bir daha göremeyeceksiniz."

Lilliana dehşet içinde nefesini tuttu ama Azagoth'tan hiçbir tepki gelmedi. Çocukları hiç mi umurunda değildi? Yavaşça, sanki tüm bunlar onun için çok sıkıcıymış gibi, oğluna sırtını döndü ve gözlerini ateşe dikti.

"Sana ihtiyacım yok," dedi usulca. "Defol git."

Methicore'un yüzünde bir kırgınlık titreşimi belirdiğinde Lilliana'nın kalbi alüminyum folyo gibi buruştu. Hemen ardından muzaffer bir sırıtışla bastırıldı ama Methicore'un neden kendini iyi hissetmesi gerektiğinden emin değildi. İntikam alan için verenden çok daha zehirli bir şeydi. Ayrıca Azagoth yavrularını bir daha asla göremeyecek olmasından rahatsız olmuşa benzemiyordu, yani Methicore'un zaferinin içi boştu. Aslında onun için üzülyordu.

Methicore Azagoth'a kuşu vurdu ve kapıya doğru ilerleyerek eşikte durakladı. "Dişi." Gözleri Azagoth'a kilitlendi.

ve bu hesaplamalar, Azagoth'un şimdiye kadar yaptığı her şeyden daha savunmasız hissetmesine neden oldu. "Ondan kalbi gibi donmuş bir sikten başka bir şey alamayacaksın. Benimle gel, sana onun veremediğini vereyim."

"Dikkatli ol evlat." Azagoth'un sessiz sesi, ocaktaki alevlerin bile geri çekilmesine neden olan uğursuz bir kenara sahipti. "Çünkü bazı türler yavrularını yiyip bitirir."

Methicore bir hırıltıyla ofisten dışarı fırladı. Kapı kapandığı anda Lilliana Azagoth'un üzerine yürüdü.

"Seni piç kurusu." Toparlayabildiği tüm küçümsemeyle bu kelimeyi tükürdü. "Kendi oğluna karşı nasıl bu kadar acımasız olabiliyorsun?"

"Ben mi? Zalim mi?" Elleri iki yanında yumruk oldu. "Çocuklarıma erişimi kesen ben değilim."

"Sanki umurundaymış gibi."

"Sakin," diye homurdandı, "krallığımda birkaç saat dolaştıktan sonra beni tanıdığını sanma."

Zıplamak mı? Hayatında hiç zıplamamıştı. "Türünüzü tanımak için sizi tanımama gerek yok."

Döndü, çenesi gergin ve acımasızdı. "Benim türüm mü?"

"Bir damızlık." Bu kelime onu çok kızdırmıştı. "Yarattığı hayatları umursamayan kiralık bir damızlık."

Sanki kadın onu bir okla vurmuş gibi sarsıldı. Sinirlerine dokunmuştu, değil mi? "Kapa çeneni. Kapa çeneni."

"Siktir git," diye karşılık verdi. Bu kadar kaba olmaktan nefret ediyordu ama bu erkek ve bu diyarla ilgili bir şey onun şirret tarafını ortaya çıkarmıştı.

"Kapa çeneni," diye bağırdı, "yoksa ben seni sustururum."

Belli ki kızın ne kadar inatçı olduğu hakkında hiçbir fikri yoktu, bu da onu kaçırان kişiyi çıldırtmıştı. "Bana hiçbir şey yaptıramazsın."

Ona doğru geldi, yürüyüşü gevşek ama yırtıcıydı. "Sana her şeyi yaptırabilirim."

İnanılır gibi değil. "Ne kadar kibirli olduğunuzun farkında mısınız?"

"Burası benim diyarım, meleğim. Ben bu diyarım. Benim erişimim Sheoul-gra'nın sınırlarının ötesine, Cehennem'in en derin çukurlarına ve Cennet'in en yüksek seviyelerine kadar uzanır. Yani evet, kendime olan güvenimin farkındayım ve sana bir şey yaptırabileceğimi söylediğimde ciddiylim."

Beni burada kalmaya zorlayamazsın. Bu iç karartıcı yerden çıkmak için sabırsızlanıyordu. "Ne yapacaksın? İtaat etmem için beni dövecek misin? İşkence mi edeceksin?"

Onun önünde durdu, bakışları cesurca üzerinde geziniyor, göğüslerinde ve karnının çıplak derisinde oyalanıyordu. "Sadece bir aptal ve korkak eşine zarar verir, özellikle de sonsuza dek birlikte yaşamak zorundalarsa." Gülümsediğini sandığı bir şekilde dişlerini gösterdi. "İstediğimi elde etmenin başka yolları da var."

"Bunu sana söylemekten nefret ediyorum ama işkence dışında bana hiçbir şey yaptıramazsın."

Gülümsemesi düpedüz hınzırlaştı. "Teninde nefesimin sadece fısıltısı için bile yalvarmanı sağlayabilirim. Dilimle seni çığlık attıracak şeyler yapabilirim. Ve seni o kadar sert, o kadar uzun süre boşaltabilirim ki zevkten bayılırsın."

"Seks," dedi acı acı. "Tipik bir erkek, kadınların tek istediğinin bu olduğunu düşünüyor." İstediğini boş verin. Tanrı ona yardım etsin, böyle bir orgazm yaşamak... oh, evet, lütfen.

"Seks," dedi boğuk bir sesle, "sadece başlangıç. Seni bir kraliçe yapabilirim. Sana koca bir krallık verebilirim."

Kadın homurdandı. "Bunu mu kastediyorsun?" Koluyla etrafını saran bir hareket yaptı. "Ölüm, kin ve düşmüş meleklerle dolu bu soğuk, kasvetli diyarı mı? Evet, her kızın hayalini kurduğu şey."

Gergin ve siyah bir sessizlik havada bir karabulut gibi asılı duruyordu ve onu çok fazla zorladığını hissediyordu. Eşine zarar vermeyeceği konusunda söylediklerine rağmen, kendini bir darbeye hazırladı.

Ve tek bir darbe, alabileceği tek Şeydi. Gücü burada azalmıŐtı ama son nefesine kadar onunla savaŐacaktı. Ya da buradan defolup gidecek ve zaman yolculuğu yeteneğini ortaya çıkaracak olan inceleme ekibine seve seve teslim olacaktı.

Ama Azagoth parmağını bile kaldırmadı. Bunun yerine, onu yalnız bırakarak ortadan kayboldu. Tekrar.

Yedinci Bölüm

Azagoth kütüphanesinde cisimleşti, öfke ve acı içinde çığlık atabilmeyi diledi. Ancak daha önce onu neredeyse sakat bırakan tüm duygular, ruh adını verdiği ıssız, donmuş çorak araziye geri dönmenin yolunu bulmuştu. Gerçi ruhunun uzun zaman önce kendisinden emildiğini tahmin ediyordu.

Hırlayarak masasından soda şişesi büyüklüğünde kristal bir satranç taşını aldı ve çizmesinin altında ezdi. Bunu ona Methicore vermişti; Azagoth'un bir kral ve dünyanın da onun satranç tahtası olduğunu hatırlatıyordu.

Methicore bunu hatırlamalıydı.

Azagoth çizmesinin topuğunu parçanın üzerine vurdu ve yıkım sesinin tadını çıkardı.

Oğlu ona bir kez daha ihanet etmişti. Sadece ihanet etmekle kalmamış, Azagoth'un oğulları ve kızlarıyla kurduğu tüm ilişkileri yok etmişti. Gerçi o güne kadar pek bir ilişkisi olmamıştı ama en azından arada sırada bazı çocuklarını ziyaret edebiliyordu. En azından Methicore ona karşı isyan başlattığında onu terk etmemiş olanları.

Azagoth'un Şeytan'ın ayaklanmasını bir mil öteden görmesine rağmen Methicore'un entrikalarına karşı tamamen kör olması ne tuhaftı. Öte yandan, oğlu ona karşı ayaklandığında, Azagoth'un aldatmacayı sezme yeteneği çok fazla kemik kesmiş bir bıçak gibi körelmişti.

Bir de Lilliana ve onun hakkında hoş olmayan gözlemleri vardı. Ona damızlık diyordu. Yarattığı hayatları umursamayan kiralık bir damızlık.

Asıl sinir bozucu olan onun haklı olmasıydı. Ama hepsi hakkında değil. Çocukları onun umurundaydı. O olmayabilir

herhangi birine ya da herhangi bir şeye karşı gerçek aşkı hissedebiliyordu.

Bakım.

Çok fazla önemsiyordu ve Şeytan Azagoth'tan istediğini elde etmek için bu gerçeği istismar etmişti.

İblis, Azagoth'un Cennet'ten kovulmasındaki rolünü asla unutmamıştı. Kin tutmaktan bahsediyorum. Ne büyük, mızımız bir bebek. Yani Şeytan Cennet'i ele geçirmeyi başaramamıştı. Artık kendi bölgesinin Kral Bok'uydu. Bunu başka kim söyleyebilirdi ki?

Oh, doğru-Azagoth yapabilirdi. Lilliana'nın umurunda değildi.

Onu çöle götürerek hayatının en büyük hediyesini vermişti ama kendi hediyesini, Sheoul-gra'nın anahtarını teklif ettiğinde onunla alay etmiş ve anahtarı yüzüne geri fırlatmıştı.

Ölüm, kin ve düşmüş meleklerle dolu bu soğuk, kasvetli diyar mı? Evet, her kızın hayalini kurduğu şey.

Bu ne cüret, diye düşündü, kendini malikânesinin dışında hayal ederken. Azrail'in sunduğu her şeyi reddetmeye nasıl cüret eder? Dişiler onun için kendilerini paralıyorlardı. Binlercesi ona geliyor, önlerine attığı her kırıntı için yalvarıyorlardı. Kabul, onlar iblislerdi ama her türden yüksek rütbeli, nüfuzlu dişilerdi. Son ölümünden önce, Lilith'in kendisi bile, ikisi arasındaki bir birleşmenin onları var olan en güçlü çift yapacağına ikna etmeye çalışmak için birçok kez ona yaklaşmıştı.

Hayır, teşekkürler. Zaten onun tarafından becerilmişti. Birden fazla şekilde.

Hayal kırıklığına uğramış bir halde ayaklarının altındaki yağlı toprağı tekmeledi. Çöldeki kuma hiç benzemiyordu. Uzaktaki düzinelerce binaya ve ötesine, eskiden hayat dolu bir ormana, nehirlerle ve göllere baktı. Artık budaklı ağaç gövdeleri ve kütükleri, kuru dere yatakları ve zehirli kokusu bazen Sheoul ile Sheoul arasındaki bariyeri aşacak kadar durgun bir gölden başka bir şey yoktu.

gra. Sheoul'un Horun bölgesinin sakinleri, etkilenen bölgeye sevgiyle Azrail'in Göt Deliği adını vermiştir.

Her kızın hayalini kurduğu şey.

Azagoth'un kalbi göğsünde durdu. Lanet olsun, Lilliana haklıydı. İblisler Sheoul-gra'nın bir hazine olduğunu düşünebilirdi ama başka hiç kimse, özellikle de bir melek, bunun bir hediye olduğunu düşünmezdi.

Ne kadar aptalmış. Ne kadar aptalmış.

Lilliana'ya sunacak hiçbir şeyi yoktu. Elbette, ona harika bir seks sunabilirdi. Harikadan da öte. Ama bunun ötesinde? Hiçbir şey. Bir zamanlar hareket ve yaşamla dolu olan krallığı artık ölmüştü.

Burada yapabileceği tek şey Azagoth'un yaptığı şeydi; tünelden geçen her kötü ruhla tanışmak ve ardından reenkarnasyonu beklemek üzere İç Mabedin çeşitli katlarına göndermeden önce kaderine karar vermek. Ağır işlere atama mı? Hades'in zindanında bir süre mi? Belki de Ebedi Alevler Tarlası'nda kavrulmak ya da Acının Asit Havuzları'nda yüzmek?

Ve gerçekten de, Hades'in İç Mabet'e bok adını vermesine izin vermemeliydi. Azagoth, Dışkı-palooza olarak bilinen sefil bölgeyi her söylemeye, hatta düşünmeye zorlandığında düşmüş meleği dövmek istiyordu.

Hey, Lilliana, seni düşün hediyenle bir tura çıkarayım. Evet, Disembowling Plajı'na bak. Feces-palooza'da balayı yapabiliriz. Ve seni Kaynayan Sidik Göleti'ne ve Fetid Jilet Bataklığı'na götürene kadar bekle.

Sikeyim.

Elini yüzüne sürerek stratejisini yeniden düşünmesi gerektiğine karar verdi. Eğer Lilliana gerçekten başka seçeneği olmadığı için buradaysa, onunla geçireceği sonsuzluk onun için kelimenin tam anlamıyla cehennem olacaktı. O ölüm ve acı ticareti yapan bir piçti ve kendine binlerce yıl cehennemde yaşayarak yozlaştığını söylemekten hoşlansa da, gerçek şu ki bir melekken bile bu işin içindeydi.

Sorgucular pek de iyi insanlar değildi.

Peki, bundan sonra ne yapacaktı? Öncelikle, Lilliana'nın tam olarak neden onunla çiftleşmeyi kabul ettiğini bilmenin yardımcı olabileceğini düşündü. Jim Bob bunun bir ceza olduğunu söylemişti ama Azagoth bunu Lilliana'nın kendisinden duymak istiyordu. Bu konuda ona herhangi bir seçenek sunulmuş muydu? Ve eğer öyleyse, neden kabul etmişti?

Methicore ve onun intikam fikri hakkında hiçbir şey yapamazdı... en azından yakın gelecekte. Ama şu anda evinde olanlarla ilgilenebilirdi.

Eve. Ne şaka ama. Ev, nekrotik bir alemin korku gösterisiydi. Rüya gibi.

Lilliana'yla yapacağı bir sonraki hamleyi düşünürken, tekrar içeri girdi ve doğruca yatak odasına yöneldi. Lilliana'nın kendisini bekliyor olmasını bekliyordu ama Lilliana'nın yatağa girdiğini ve kestane rengi saçlarının parlak bir dalga halinde siyah saten yastık kılıfının üzerine döküldüğünü görünce şaşırdı. Giydiği kıyafetler gardırobunun yanındaki yatar koltuğun üzerine düzgünce serilmişti ve safir ipek bebek geceliğinin askıda olmadığını fark etti.

Keşke onu giyerken kaçırmasaydım diye düşündü. Sert vücudunun, pürüzsüz tenini okşamak için lüks bir kumaşla gevşekçe kaplandığını hayal edebiliyordu ve resme kendisini de eklediğinde gecelik yerde parçalanmış bir yığın haline geldi.

Ağzı sulandı ama yemek için değil, yemek yiyip yemediğine bakmak için mutfağa hızlı bir dönüş yaptı ve Zhubaal'ın Azagoth'un en sevdiği restoranlardan birinden aldığı İtalyan yemeğine büyük bir çentik attığını görmekten memnun oldu. Azagoth yemek pişirebiliyordu ama az sayıdaki zevklerinden biri de dünyanın en iyi yemeklerini yemekti ve Zhubaal, Azagoth'un tam olarak ne istediğini bilme konusunda ustaydı.

İtalyan havasının geçmesi çok kötü oldu, çünkü üç makarna yemeği, buharda pişirilmiş midye ve domates çorbası harika görünüyordu. En azından geriye ne kaldıysa. Görünüşe göre meleğinin iştahı yerindeydi.

Bu düşünce onu neredeyse mırıldanmaya itti. Yemek yiyeblen bir dişiyi seviyordu.

Yatak odasına döndüğünde, erotik mobilyalarına baktı ve onun da seks için bu kadar hevesli olup olmayacağını merak etti.

Nasıl yapabilir ki? Burada olmak istemiyor.

Bu düşünceden kurtuldu. Onun orada olmak istemesini sağlayacaktı. Elbette bir planı yoktu ama onun istediği her şeyi kendi dünyasına getirebilecek güce sahipti. Onu hoşnut tutabilirdi. Hatta mutlu bile.

Kendine bunu söylemeye devam et, ahmak.

Hayal kırıklığına uğramış bir hırıltıyla çırılçıplak soyundu ve çarşafının arasına tırmandı. Kadın yatağın kenarına olabildiğince yakın yatıyordu, sırtı ona dönüktü ve örtüler çenesinin altına sıkıştırılmıştı. Aralarındaki boşluğu kapattı, kendini ona yaklaştırdı ama dokunamadı. Kendine güvenmiyordu. Eğer ona dokunursa, dokunmaya devam etmesi gerekecekti ve ona alışması için zaman tanımak istiyordu.

Ne kadar centilmensin. Evet, ruhu tanınmaz hale gelmiş ve duyguları neredeyse ölmüş olabilirdi ama anıları tamamen sağlamdı ve Sheoul'un şeytani etkisinden etkilenmemişti. Annesini ve onun yeni deneyimlerden nasıl çekindiğini ve korktuğunu hatırladı. Bunu görmek, özellikle de onu bu hale getirenin ne olduğunu bilmemek onu incitmişti.

Bu anılar onun gergin yatak arkadaşlarına diğerlerinden farklı davranmasına neden oluyordu. Aslında korkak dişilere sempati duymasa da, Sheoul-gra'ya gelmeden önce duyduğunu biliyordu. Ve söylentilere rağmen, hiçbir zaman bir dişiyi zorla ya da zorlamayla almamıştı.

Kesinlikle arkadaşıyla başlamazdı.

"Lilliana?" diye mırıldandı. "Uyumadığını biliyorum."

"Beni ele veren neydi? Gözlerimin açık olması mı?"

Görünüşe göre bu gecenin teması huysuzlukmuş. Bunu oynayabilirdi. "Keskin bir dilin var, dişî." Bir tutam saçını yakaladı.

Saçları parmaklarının arasındaydı ve ona dokunmamak için çok uğraşmıştı. "Bunu daha iyi kullanmanızı önerebilir miyim?"

"Cehenneme gitmenizi önerebilir miyim?"

"Zaten burada olduğumuza göre bu hakaretin bir anlamı yok." Teknik olarak değil elbette, çünkü Azagoth'un diyarı insan diyarı ile iblis diyarı arasında özel bir düzlemde yer alıyordu ama Sheoul ile Sheoul-gra arasındaki bariyer son derece inceydi ve aralarında çok fazla sızıntıya izin veriyordu.

İç çekti. "Ne istiyorsun?"

Bir dirseğine dayanarak eğildi ve şampuanın taze biberiye kokusunu içine çekti. Aleti kıpırdadı ve kim bilir, bu koku görünüşe göre bir afrodisyaktı.

"Söyle bana," diye kulağına nefes verdi. "Neden burada olduğunu söyle."

"Gerçekten bilmek istiyor musun?"

Tekrar içine çekti, bu kez şampuanla birlikte teninin hafif narenciye baharatını da yakaladı. O, tatmak için sabırsızlandığı, yaşayan, nefes alan bir tatlıydı.

"Cevabını istemediğim soruları sormak gibi bir alışkanlığım yok," dedi ve dudaklarının kızın yanağının derisini okşamasına izin verdi.

Keskin bir nefes aldı ve uyarılmanın kusursuz aroması her yerinden yükseldi. Vücudu ilkel bir açlık dalgasıyla karşılık verdi ve hızla şişen siki kadının sırtında cehenneme döndü.

Bir nefes daha, bu sefer biraz düzensiz. "Ben... ah, bana rütbemin düşürülmesi ve yeteneklerimin elimden alınması ya da seninle çiftleşmem arasında bir seçenek sunuldu."

Azagoth cevabı biliyordu ama onun bunu söylediğini duymak taşaklarına bir yumruk yemiş gibi hissettirdi. Güle güle bebeğim. "Peki kararınız ne kadar zordu?"

Yüzünü ona döndüğünde yatak gıcırdadı. Ateşin ışığı yüzünde dans ediyor, yüz hatlarını yumuşatıyor ama gözlerinin meydan okuyan bir parıltıyla parlamasına neden oluyordu.

"Burada bir doğru ve bir yanlış cevap olduğunu hissediyorum, o yüzden neden devam edip bana hangisini seçmem gerektiğini söylemiyorsun?" Onun duruşuna uyararak kendini yukarı kaldırdı. "Peki bunların ne önemi var? Ben buradayım. Bu yeterli değil mi?"

Hayır, değildi. Burada olmak, burada olmayı istemekle aynı şey değildi. Eğer içinde biraz olsun duygu kaldıysa, bir kez olsun biri -herhangi biri- gerçekten onunla birlikte olmak isterse mutlu olurdu.

"Önemli değil." Düşüncesizce onu alnından öptü ve yatağın kendi tarafında yalnız bırakmak için uzaklaştı.

Garip ama ilk kez kocaman yatağı yeterince büyük gelmiyordu.

Sekizinci Bölüm

Lilliana ertesi sabah uyandığında Azagoth gitmişti. Kısa süreli bir hayal kırıklığı yaşadı ve sonra Azagoth'un ereksiyonunun poposuna yaptığı baskıyı hatırlayınca yüzünü yastığına gömdü. Kadifemsi uç onu yanaklarının arasından sertçe itmiş, sinir uçları farkındalıkla kıvılcımlanırken pelvisine sıcaklık yaymıştı.

Azagoth ve krallığıyla ilgili her şey kutup seviyesinde soğuk olabilirdi ama vücudu kesinlikle üç haneli rakamlardaydı.

O andan sonra bırakın tutarlı cümleler kurmayı, tek bir kelimeyi bile nasıl konuşabildiğini anlayamıyordu. Kalbi o kadar sert ve düzensiz çarpmıştı ki bunu omurgasında hissetmişti ve ciğerleri yeterince hava alamamıştı.

Ondan sonra işler hızla yokuş aşağı gitmeseydi...hayır. Ona yatağın kendi tarafına dönmesini ve orada kalmasını söylerdi.

Yan yatmış ve karşısındaki şaplak tezgahına bakarken.

Esneyerek banyoya doğru ilerledi ve kafasında Azagoth'la ilgili sahneler canlandırırken gecenin büyük bir bölümünde kendisini uyanık tuttuğu için tezgâha bir şaplak atmak için yavaşladı. Onun elinden iyi bir şaplak yemekten zevk alan diğer kadınları düşündüğünde bu sahnelerin çirkinleşmesi kaçınılmazdı.

Bazen hayal gücü korkunç bir şeydir.

Malikânede bulabildiği tek aydınlık bölüm banyosuydu. Kaba kesimli beyaz mermer odaya erkeksi bir hava veriyordu ama modern ve zarifti ve duşta saatlerce vakit geçirebilirdi. Yine de neden beş duş başlığına ve iki mermer tezgâha ihtiyaç duyduğunu merak ediyordu,

ama ısıtılmalı yer karoları hoş bir dokunuştı. Buraya kaç tane kadın getirmişti ki? Onu çıplak, su ve köpüklerin kaslı vücudundan süzüldüğünü hayal etti ve birden duş çok daha buharlı bir hal aldı.

Kes şunu.

Şimdi dizlerinin üzerindeydi, dili kadının göğüslerinden karın kaslarına doğru akan suları yakalıyordu.

Kesin şunu!

Bir sonraki anda, adam onun seksini yalarken kendini duş duvarına yasladı, klitorisine karşı hızlı fiskeler ile ıslak vadisinde uzun, sert vuruşlar değiştirdi.

Dur. Dur!

Elini bacaklarının arasına sokarken kanı hızlandı ve nefesleri hızlı ve sert geldi. Zihninde, Azagoth'un dilinin hassas yumruğunun etrafında dönüp sonra da göbeğinin içine girmesi vardı ve bir saniye sonra doruğa ulaştığında, dudaklarının arasından fısıldanan Azagoth'un adıydı.

Ve lanet olsun, hayali Azagoth iyiydi. Kurulanırken dizleri titredi ama pastırmanın ağız sulandıran kokusu onu teşvik etti. Kuruduktan sonra gardıroptan bir çift dar kot pantolon, çizme ve vücuda oturan mor bir kazak seçti, ardından yemek kokusunu takip ederek mutfağa gitti.

Orada yırtık kot pantolon ve dantelli fuşya korse giymiş kızıl saçlı bir kadını bulaşık yıkarken buldu.

"Kahvaltı masada," dedi neşeli bir gülümsemeyle. "Ve sen...?" Azagoth'un adamlarından biri olmasa iyi olur. yatak arkadaşı. Lilliana kıskandığından değil. Kırılmıştı, evet. Kıskandı, pek sayılmaz.

Dişi, elinin tersiyle yanağındaki köpükleri sildi. "Ben Cataclysm. Bana Cat diyebilirsiniz."

"Azagoth aşçı olarak düşmüş bir meleği olduğunu söylemeyi unuttu."

"Beni bu sabah işe aldı. Ve ben Düşmemiş'im, Gerçek Düşmüş değil."

Yani Cennet'ten kovulmuştu ama Sheoul'a girip Gerçek Düşmüş olana kadar geri dönüşü olmayacak kadar kötü olmayacaktı.

"Demek cennete geri dönmek için para kazanmaya çalışıyorsun, ha? Bunu yapmak için Azrail için çalışmaktan daha iyi yollar düşünebilirim."

Dökme demir bir tavayı sıcak suyun altına iterken omuz silkti. "Melek güçleri olmadan insan aleminde yaşamak Düşmemişler için tehlikelidir. Burada hem iblislerden hem de meleklerden korunuyorum. Bu iyi bir iş. Geri çevirecek değildim. Özellikle de aniden herkes Düşmeyenleri Sheoul'a sürüklemek için fazla mesai yapmaya başladı. Geçen hafta neredeyse iki kez yakalanıyordum."

Lilliana bulaşıkları kurulamak için bir havlu buldu ve tezgâha çıktı. "Bu acele niye?"

Cat havluyu Lilliana'nın elinden kaptı ve krep, domuz pastırması, bir çeşit yumurta güveci ve karışık meyvelerle dolu masayı işaret etti. Yarım düzine insanı doyurmaya yetecek kadardı ama Lilliana bunların çoğunu kendi başına yiyebileceğini düşündü. Her zaman sağlıklı bir iştahı olmuştu ve yemek yemek suçluluk duymadan aldığı bir zevkti.

"Otur," dedi Cat. "Ve ne olduğunu bilmiyorum ama herkes korkuyor. Daha altı gün önce arkadaşlarımdan biri cehenneme sürüklendi. Dün onu gördüğümde..." Ürperdi. "Beni Sheoul'a girmeye zorlamaya çalıştı. İşte buradayım."

Düşmüş melekler arasında Cat o kadar da kötü görünmüyordu. Ayrıca, Lilliana'nın kendi gözden düşmüş statüsü göz önüne alındığında, yargılamak için hiç yeri yoktu.

"Ee," dedi bir tabağı yemekle doldururken. "Botu almak için ne yaptın?"

Kedi başını eğdi. "Günaha düştüm."

"Bir iblisle seks mi?" Lilliana kreplerin üzerine tereyağı ve şurup sürdü.

"Bir iblis mi?" Cat burnunu kırıştırdı. "Hayır. İğrenç. Gerçi... hiç bir Seminus iblisiyle karşılaştın mı? Çünkü eğer dışarıda bir meleği baştan çıkarabilecek bir iblis varsa..."

Yüzünü yelpazeledi ve Lilliana gözlerini devirdi. Evet, seks iblisleri bir tür olarak birden fazla dişi meleğin cennetten kovulmasına neden olan efsanevi aşıklardı ama yarım saat süren bir orgazm yaşamak gerçekten bu riske değer miydi?

Tamam, belki.

"Her neyse," diye devam etti Cat, "Dört Atlı'nın eski Cennet Gözcüsü Gethel'i tanıyor musun?"

Lilliana'nın ağzındaki meyve lokması ekşidi. "Atlılar'ın çocuklarından birini katlederek Kıyamet'i başlatmak isteyen kötü kaltak mı? Ve şimdi Şeytan'ın bebeğini taşıyan? O Gethel mi?"

"Evet," dedi alaycı bir ifadeyle. "Görüyorum ki kimden bahsettiğimi biliyorsun. Her neyse, o hâlâ bir melekken ben onun çırağıydım. Bana sorgulanması gereken pek çok şey yaptırdı ama ben yine de yaptım. Ben kim oluyordum da Mahşerin Dört Atlısı'nın Göksel Gözcüsü olan yüce Gethel'i sorgulayabiliyordum? Onun Kötülük Ekibi için çalıştığını anladığımda artık çok geçti. Çok derindeydim."

"Ve okuldan atılarak cezalandırıldınız."

"Evet." Bir sürahi portakal suyu uzattı ama Lilliana başını salladı. "İşte buradayım. Bana bu şansı verdiğiniz için teşekkür ederim. Korkmaya başlamıştım. Şu anda dışarısı benim türüm için çok tehlikeli."

Ayak sesleri yaklaştığını işaret ediyordu ve bir dakika sonra Azagoth içeri girdi, siyah kot pantolonu, orman yeşili Henley'i ve Dr. Martens'leriyle şahane görünüyordu. Bakışları Azagoth'un vücudunda bir aşağı bir yukarı gezindi ve Azagoth'un duş kaçamağı aklına geldikçe yanakları kızardı.

"Görüyorum ki asistanınızla tanışmışsınız," dedi. "Asistan mı?"

Meyve tepsisinden bir üzüm koparıp ağzına attı. "Cataclysm tüm ihtiyaçlarınızı karşılamak için burada. Odası koridorun sonunda."

"Ben... um... neden?"

"Çünkü Zhubaal'ın zaten yapacak yeterince işi var." Sonra bir dilim elma aldı. "Ve krallığının senin gibi biri için bir ödül olmadığı konusunda haklıydın. En azından senin bu cezanı daha katlanılabilir hale getirebilirim. Yani sen burada olduğun ve onu istediğin sürece, Cat de burada olacak."

Tamam, şimdi kendini bir pislik gibi hissediyordu. Cat onun için buradaydı, bu yüzden Lilliana kronoglasla gittiğinde Cat işinden ve evinden olacaktı ve ona zarar vermek ya da düşüşünü tamamlamak için onu cehenneme zorlamak isteyen herkese karşı savunmasız kalacaktı.

Kahretsin, bu karmaşaya ihtiyacı yoktu. Buradan çıkmak istiyordu ve şimdi Cat'in geleceğini düşünmesi gerekiyordu.

"Peki, teşekkür ederim," dedi ayağa kalkarken.

"Kahvaltı için mi geldin? Ben de tam bitiriyordum-"

"Beni bir yere götürüp götürmeyeceğini sormaya geldim."

"Sormak mı?" Homurdandı. "Bu da geçen seferki gibi mi olacak?"

Küfür etti ve evet, talim çavuşunun rutinini tekrar edeceklermiş gibi görünüyordu. Bu yüzden adam, "Lütfen beni bir yere götürür müsün?" dediğinde şok oldu. Bir süreliğine buradan uzaklaşmak istiyorum."

"Yapacak daha iyi bir işim olmadığı için şanslısın," dedi yarı alaycı bir sesle.

Günü kütüphanesinde geçirmeyi ve kronoglası çıkarmasına yardımcı olabilecek herhangi bir şey bulmak için diyarında dolaşmayı planlamıştı. Bir taşıma arabası bulabileceğinden şüpheliydi ama en ağır eşyaları bile çok daha hafif hale getirebilecek mistik güce sahip milyonlarca eşya vardı. Bir sürü de büyü.

Azagoth onu koridora çıkardı ve kütüphaneye doğru ilerlemeye başladı. "Senin için yapacak bir şeyler bulacağız."

"Ne gibi?" Onun yanında yürürken, "Beni yapabilirsin," gibi kaba bir cevap bekledi ama yapmadı. Adam ciddiye.

"Bilmiyorum," dedi. "Ama İç Mabet'te yeni bir seviye yaratmayı düşünüyordum, kötü olmayan iblislere uygun bir seviye."

"Bütün iblisler kötüdür. Bu yüzden iblisler."

Başını iki yana salladı. "Kötü olan melekler ve insanlar olduğu gibi, iyi olan iblisler de var." Bir griminionun koşuşturarak geçmesine izin vermek için yavaşladı. "Herkesin içinde iyi ve kötü vardır, Lilliana. Sadece bazılarının doğalarının üstesinden gelmek için diğerlerinden daha çok çalışması gerekir."

Bunun doğru olduğunu sanıyordu ama savaş meleği derslerinde ona öğretilen her şeye ters düşüyordu.

"Bu 'iyi' iblislerle şimdi ne yapıyorsunuz?"

"Onları diğerlerine kıyasla bir tatil yeri olan birinci seviyeye gönderiyorum" dedi. "Ve önce reenkarnasyonlarına izin veriyorum."

"Ah, bak, içinde biraz iyilik var," diye alay etti.

Güldü. "Kötü olmayan varlıkları dünyaya geri göndermek kalbimdeki iyilikten kaynaklanmıyor. Sheoul'u tarafsızlıkla dolduruyor, bu da gerçekten kötü iblislerin kötü ruhların reenkarnasyonuna izin vermem için her türlü bedeli ödeyeceği anlamına geliyor." Göz kırptı. "Rüşvete çok açığım."

Büyüleyici.

"Neden birdenbire bu kadar iyi ve konuşkan olmaya başladın?"

"Güzel diyecek kadar ileri gitmezdim ama sen benim eşimsin ve burası artık senin de krallığın. Her ne kadar soğuk ve kasvetli olsa da," diye ekledi. Ahh. Hâlâ bir ısırtığı vardı, değil mi? "Kendine ait bir alanın ve amacın olmalı."

Lilliana sadece başını sallayabildi. Çocuklarına karşı bu kadar kötü davranan biri nasıl olur da hiç tanımadığı birine karşı bu kadar düşünceli olabilirdi?

"Cennetteki insanlar senin bir canavar olduğunu düşünüyor, biliyorsun."

"Öyleyim." Karanlık bir bakışla onu süzdü. "Sakin dış görünüşümün sizi kandırmasına izin vermeyin. İçimde hayal bile edemeyeceğin dehşetler yaratabilecek bir canavar var."

Bundan hiç şüphesi yoktu.

Kütüphaneye vardıklarında ocakta bir ateş yanıyordu ama odanın sıcaklığı daha çok birinin dondurucunun kapısını açık bırakmasına benziyordu.

"Bu arada bilgin olsun, geçen sefer söylemeyi unuttuğum bir şey var." Önemli bir şey değilmiş gibi omuz silkti, ama önemli sayılırdı. "Karanlığa girişleri hissedebilen bir avuç düşmüş melek var ve zamanda yolculuk yapan her meleği yok etmeyi kendilerine görev edinmiş durumdalar. Hedeflerini bulmaları nadirdir, ama bulduklarında..." Ürperdi. Onlarla iki kez karşı karşıya gelmiş ve annesi bu piçler yüzünden hayatını kaybetmişti.

"Düşmüş olsun olmasın, bana meydan okumaya cüret eden her melek sonsuza dek büyük salonumda sanat eseri olarak kalacaktır."

Grotesk heykellerin hepsini hatırlayarak kaşlarını çatı. İnsanlara, ibislere ve... meleklerle benzeyenler... acı içindeydiler.

"Bekle. Yani senin içindeki tüm heykeller..."

"Evet. Ruhlarını Sheoul-gra'ya göndermek yerine, onları heykele bağladım. Bazıları binlerce yıldır orada. Bahse girerim şimdiye kadar delirmişlerdir."

"Yapabilirsin... bunu meleklerle bile yapabilir misin? Kötülüğe dönüşmemiş olsalar bile mi? Ruhları otomatik olarak Cennete geri dönmeli."

Omuz silkti. "Ben Azrail'im. Burası benim alanım ve eğer bir ruhu saklamak istersem, saklayabilirim." Ona yandan bir bakış fırlattı. "Sana bir canavar olduğumu söylemiştim."

Bunu hatırlaması akıllıca olur.

Çünkü lanet olsun.

Kütüphanenin tozlu tütün kokusunu içine çekerek aynaya doğru ilerledi ama ayağının altında bir şey çatırdadı. "Özür dilerim." Kırdığı şey her neyse, yüzünü buruşturarak kenara çekildi. Kristal bir satranç taşına benziyordu.

"Tamam." Kristal parçalarını yerden aldı ve çöpe attı. "Sen üzerine basmadan önce kırılmıştı."

Farkına vardı. "Sen kırdın. Neden kırdın?"

"Methicore'dan bir hediye idi," dedi huysuzca. "Onu hatırlatan her şeyin gitmesini istiyorum."

Kalbi sıkışmıştı. Bir keresinde babasına Cennetin Antlaşma Dağı'ndan nadir bulunan bir şarkı söyleyen iris göndermiş, ilk buluşmalarından önce iletişim hatlarını açmayı ummuştu. Sonunda onunla yüz yüze görüştüğünde, ona geri vermişti.

Üç parçaya bölünmüş.

"Onu nasıl bu kadar kesin bir şekilde reddedebildiğini anlamıyorum." Kadın adamın yüzünde pişmanlık belirtisi aradı ama yüz ifadesinde oğluna duyduğu tiksintiden başka bir şey göremedi. "O sana ne yaptı?"

Sorduğu için irkilmiş görünüyordu. "Neden bilmek istiyorsun?"

"Daha birkaç dakika önce 'biz arkadaşız' gezisinde değil miydiniz?" diye hatırlattı ona. "Belki de, ne bileyim, konuşmalıyız?"

Masasındaki birkaç kâğıdı süpürüp çöp kutusuna attı ve kırık satranç taşının üzerini örttü. "Belki sen de aynısını yapmaya hazır olduğunda konuşurum."

"Sorduğunuz her soruya cevap verdim."

"Gerçekten mi?" Kollarını geniş göğsünün üzerinde kavuşturarak sert bir bakışla onu süzdü. "O zaman neden bana gerçekten neden burada olduğunu söylemiyorsun? Çünkü bir şeyler yolunda gitmiyor, Lilliana."

"Sana söylemiştim," diye mırıldandı. Bu işin peşini hiç bırakmayacak mıydı? "İki kötölük arasında bir seçim yapmam gerekiyordu. Ben bunu seçtim."

"Ne kadar tatlı. Ama bunu biliyorum. Size önerdikleri düşük kapasitede bile olsa, buraya gelmeyi Cennet'te kalmaktan daha cazip kılan şeyin ne olduğunu bilmek istiyorum."

Malınızı çalmanın, buradan gitmenin ve itibarınızı geri kazanmanın kolay olacağını düşündüm.

Muhtemelen bunu söylememeliydi. Başka bir gerçeği deneyecekti. "Belki de özel aşağılanmamı tartışmaya hazır değilim

yeni tanıştığım biriyle."

Yüzüne yavaş, acı bir gülümseme yayıldı. "Aynen öyle."

"Yani oğlun senin özel aşağılanman mı?" Muhtemelen konuşmak istemediğini açıkça belirtmişken onu bu konuda zorlamamalıydı ama lanet olsun, bir babanın kendi yavrusunu reddetmesi için ne gerektiğini bilmek istiyordu.

"Özel mi?" diye güldü. "Hayır, o çok aleni bir aşağılama." Kronoglası işaret etti. "Bu kadar konuşma yeter. Nereye gittiğimizi görmek için sabırsızlanıyorum. Umarım sıcak bir yere."

"Elbette," dedi tatlı bir sesle. "Hadi gidelim."

Dokuzuncu Bölüm

Göz alabildiğine buz ve kardan başka bir şeyin olmadığı donmuş bir çorak araziye adım attılar. Gökyüzü bile renk ya da doku sunamıyordu. Gri, özelliksiz bulutlar gökyüzünü bir battaniyeye çevirmişti.

Lilliana, Azagoth'u bu kadar soğuk ve çorak bir yere getirdiği için kızgınlık belirtisi gösterip göstermediğine dikkatle baktı ama tıpkı onları Mısır çölüne bıraktığında olduğu gibi, Azagoth'un yüz ifadesinde huşu ve heyecan vardı. Hiç de kızgın değildi. Aksine, Times Meydanı'ndaki Noel ağacı gibi ışıldıyordu.

"Burası sıcak bir yer değil ama seni affediyorum." Deli gibi sırtarak ellerini uzattı ve parmaklarının arasından kar tanelerinin süzülmesine izin verdi. "Kardan nefret ederim," dedi ama onun davranışlarından bunu asla tahmin edemezdi. Hatta dilini uzattı ve tam ucundaki bir taneyi yakaladı. Bunda çok çekici... ve şehvetli... bir şey olmasından nefret ediyordu.

"Kardan hoşlanmayan biri için oldukça hoşlanmış görünüyorsun."

"Çünkü uzun zamandır görmemiştim." Bir avuç dolusu aldı ve sinsî bir sırıtışla ona vurdu. Tam alına. "Yakaladım seni."

Kekeleyerek gözlerindeki karı sildi. "Gerçekten mi? Kaç yaşındasın sen?"

Bam! Bir tane daha göğsüne isabet etti ve sonra ondan kaçmaya başladı, botları buzda kayıyordu ama asla düşmedi. Sinirlenmek istedi ama adamın bariz neşesi bulaşıcıydı. Kendine rağmen gülümseyerek kendi kartopunu ona doğru fırlattı ve yörüngesini kontrol etmek için melek yeteneklerini kullandı. Lanet olsun, onun diyarından uzakta olmak ve güçlerini tekrar kullanabilmek güzeldi.

Onu kafasının arkasından vurdu.

"İntikam bir srtktr, Azagoth!"

Savrulup dönerken kahkahası durgun kutup havasında çınladı. Ve sonra, anlayabildiği kadarıyla, karda yuvarlanmak için kasıtlı olarak aŗađı indi.

"Bu inanılmaz!" diye seslendi.

Evet, gerçekten yleydi. Kaç kiŗi ölülerin kötü şöhretli huysuz hükümdarının karlı bir okul gününde çocuklar gibi oynaŗmasına tanık olduğunu söyleyebilir? Tek ihtiyaı olan bir şambrel ve bir tepeydi.

Aniden ayağa fırladı ve yüzünü gri gökyüzüne kaldırdı. "Bulutlar," dedi. "zlemek için ne garip bir şey." Onunla yzleŗmek için döndü, iri vücudu daha önce hiç görmediği kadar rahat ve gevŗkti. "Dŗmeden önce bazen Cennet'te bulutlar yapardım, özellikle de mavi gökyüzünden bir deđiŗiklik olsun diye. Onları turuncu yapardım, sadece eğlence olsun diye."

Bu erkek, bir melek olarak acımasızlığıyla ünlü olanla nasıl aynı olabilirdi? Okuduğu tarih kitapları pek çok şeyi atlamıŗtı.

"Gkkuŗađı bulutları yaptım," dedi, sonunda baba-ocuk nefret iliŗkisi dıŗında ortak bir şey bulmuŗ olmanın cesaretiyle. "Kklgmdeydi ve bir şeyleri var etme yeteneğimizi nasıl kontrol edeceğimizi öğreniyorduk." Bir g damlasını kanalize ederek gökyüzünü ana renklerle boyadı ve ardından gri renklerin tekrar hakimiyet kurmasına izin verdi. "Eğitmenim çok sinirlendi ve diğer herkesinki gibi onları da beyaza çevirdi."

"Yani asi doğanız beni aklınıza gelebilecek en berbat yerlere götürmenin ötesine mi geçiyor?"

Yakalandım. "Sanırım."

"Asiler Cennet'te pek hoŗ karŗılanmaz." Sırıttı, kalpleri durduran, nefes kesici bir sırıtıŗtı ve derin dondurucunun tam ortasında onu ateŗlendirdi. "Bunu sevdim."

Aniden bir kartopu daha geldi ve onu göğsünden vurdu. Onun attığını bile grmemiŗti.

"Oh, öyle mi?" Sadece bir düşünceyle ona doğru devasa bir kar duvarı gönderdi. Adamın gözleri parladı ve bir an için kendini yolundan çekeceğini düşündü, ama onun yerine orada öylece durdu, dev bir dalga gibi üzerine çökerken yüz ifadesi neredeyse mutluydu.

Giysilerindeki ve saçlarındaki karı silkeleyip atarken kıkırdadı. Ve sonra, kızın göremediği kadar hızlı bir hareketle onun üstüne çıktı.

Uzuvları ve kar yığınıyla birlikte yere yuvarlandılar; kadın sırt üstü yatarken adamın vücudu kadınının üzerinde durdu. Soğuğu hissetmiyordu -en azından çoğu varlığın hissettiği gibi. Ama altındaki buzun ve üzerindeki Azagoth'un iri gövdesinin sıcaklığının keskin tezatını da gözden kaçırmıyordu.

"Gerçekten bundan kurtulabileceğini mi sandın?" Adam kızın burnunu cimcikledi ve kızın bu şakacılık karşısında bir an için nutku tutuldu. Bu vahşi, rüzgârda savrulan saçları karla buz tutmuş erkek, ruhları yok etme gücüne sahip olan aynı adam olamazdı. Oğlunu böylesine soğuk bir şekilde krallığından kovan aynı adam.

Aynı adam ona bir asistan, krallığına ücretsiz erişim ve neredeyse istediği her şeyi yapma özgürlüğü vermişti.

Belki, sadece belki, o kadar da kötü değildi.

Ona gülümseyerek, "Belki de beni yakalamana izin verdim," dedi.

Adamın ağzının bir köşesi şeytani bir gülümsemeyle seğirdi ve kadın kendi kurduğu tuzağa düştüğünü anladı. "O zaman sonunun böyle olmasını istedin, değil mi?" Yer değiştirerek kadının üzerine iyice yerleşti. Adamın kalçası kadınının arasına kaydı ve kadın ereksiyonun bariz bir şekilde karnına saplandığını hissetti. "Bedenimi seninkine karşı hissetmek mi istedin?"

Hayır. Evet. Aman Tanrım, ne istediğini bilmiyordu. Adam kalçalarını sallayıp o büyük çıkıntıyı kadının göbeğine doğru sürdüğünde değil. Nefesini içine çekti ve istemeden de olsa vücudu onu karşılamak için yukarı doğru kalktı. Göğüsleri adamın göğsüne bastırdı ve avuçlarının içinde nasıl hissedeceklerini merak etti.

"Ben de öyle düşünmüştüm," diye mırıldandı. Çok kibirliydi. Ve gerçekten çok haklıydı. Piç kurusu.

Eğildi, ama o bile bunun yarım yamalak bir çaba olduğunu kabul etmek zorundaydı. Tıpkı "Bırak beni" dediği zamanki gibi.

"Bunu düşüneneğim." Başını eğdi ve kızın boğazına sokuldu.

Adamın soğuk burnunun teninde yarattığı şok kızın tıslamasına neden oldu ama bir kalp atışı sonra dudaklarının boynunun kıvrımı boyunca kayması kızın inlemesine neden oldu. Adamın ellerinden biri saçlarına dolanarak onu öpücükleri için sabit tutarken, diğeri hafifçe beline indi. Avuç içi, parmakları göğsünün alt tarafına değene kadar yukarı doğru hareket ederken yavaş daireler çizdi ve bir arzu şoku doğrudan kasıklarına doğru fırladı.

İhtiyacın kanını bu kadar çabuk ateşlemesi onu ürkütmüştü ve kalbi o kadar sert atıyordu ki nabzını kulaklarında duyabiliyordu. Hiç düşünmeden adamın kollarını kavradı ve göğüs uçlarının gömleğinin içinden sertleştiğini hissedene kadar onu kendine çekti. Bir erkeğe böyle teslim olmayalı ne kadar olmuştu? Hutriel'den beri, hatta o zaman bile, sırf onun güçlü göğsüne ulaşmak için gömleğinin her düğmesini ısırma arzusu duymamıştı. Sonra Tekrar, Hutriel vardı olmuştur hepsi hakkında "uygun" sevişme. Ve uygun sevişme kastedilen bir Gysiler düzenli bir şekilde çıkarılırdı ve sonrasında uzun süreli bakışmalar ya da dokunuşlar o l m a z d ı . Penetrasyon yoktu, sadece ruhunuzu birleşmeye teslim ederken bedenlerin ve uzuvların birbirine karışması vardı. Anlık, tüm vücudu saran bir orgazm ödüldü, saatlerce sürebilen ve sizi bir günlüğüne boşaltılmış.

Elbette, büyük A ile harikaydı. Ama tüm ruh kaynaşmasına rağmen, özellikle samimi değildi. Fiziksel düzeyde değildi. Ve bu onun umutsuzca arzuladığı bir şeydi. Annesinin ölümünden ve babasının onu reddetmesinden sonra her türlü yakınlığı arzulamıştı.

Babasının üçüncü reddi.

Azagoth yer değiştirdi, elini kızın kalçasına koydu ve

bacağını beline doğru kaldırarak kızın göbeğine tam temas etti

ereksiyonuyla birlikte. Ecstasy onu mızrakladı, seksine yayıldı ve onu o kadar çabuk ısıttı ki, kutup sıcaklığının on altında değil, bir saunada da olabilirdi.

Ona doğru eğilerek elini gömleğinin altından geçirdi. Kahretsin, ten tene temas baştan ıkarıcıydı ama adam avucunu yukarı doğru yumuşatmaya başladığında kadın gerildi. Bunu yapmaması gerekiyordu. Gitmeyi planlarken olmazdı. Bu ikisi için de adil değildi.

Onun için mi endişeleniyorsun? Yılda yetmiş iki meleğe hizmet eden erkek, artı şeytanın bildiği kadarıyla kaç iblis dişi?

Evet, o bir tür aptaldı. Ama nasıl bu kadar çelişkili duyguları aynı anda hissedebiliyordu? Nasıl hem ondan nefret edip hem de onu arzulayabiliyordu? Onu isterken aynı zamanda onu kendinden uzaklaştırmak isteyebilir?

Aynanın ekiciliği onu kendi karmakarışık düşüncelerinden kurtardı. Boğazını temizledi. "Hâlâ benden kurtulmayı düşünüyor musun?"

Sesi boğazında ipeksi bir fısıltıya dönüşmüştü. "Seni boşaltmayı düşünüyorum."

Vücudu sıcaktan kızardı. "Birkaç dakika içinde geri döneceğiz."

"Zamanı gelmiş olamaz." Adamın ağzı yukarıya, kadının şahdamarına doğru ilerledi ve kadının içinde zevkten rpermeler başladı. "Buraya daha yeni geldik."

Ona da öyle gelmişti ve doğruyu söylemek gerekirse, kendisi de bir hayal kırıklığı hissetmişti. Onu götürebileceği en korkunç, en sıkıcı yere götürmek istemişti ama o buna bayılmıştı. Sonunda eğlenmişti.

Tamamen başarısız.

"zgnm, ama-" Dudakları kulak memesini yakaladığında havayı emerek durdu. Bu kadar küçük bir şey nasıl bu kadar iyi hissettirebilirdi?

"Ama ne?" Diliyle kulağının kabuğunda gezindi. Çok. Hem de çok. Güzel.

Aynanın ekişi şiddetlendi ve Azagoth'un ona yaptığı tüm hoş şeyleri bastıran bir vızılıya dönüştü.

"Ama gitmek zorundayız."

Başını kaldırdı ve bakışları onunkilere dikildi. "Gitmek istemiyorum."

ılgınca, o da bilmiyordu.

Ancak kronoglasın başka planları vardı ve bir dakika sonra Azagoth'un ofisine geri dönmüş, halının üzerinde yatıyorlardı.

Hâlâ onun üstündeydi.

Ve eli göğsüne gitmişti. Ama yüzündeki ifadeden geri döndüğü için mutlu olmadığı anlaşılıyordu. Gözleri vahşiydi, öfkeyle parlıyordu ve kızın şaşkınlık olabileceğini düşündüğü bir şeydi.

Geçen sefer geri döndüklerinde ıldırmiştı ama nedenini asla öğrenememişti. Bunu Azagoth'un Azagoth olmasına bağlamıştı ama şimdi iki kez olması görmezden gelinemeyecek kadar tuhaftı.

Ona baktı, dişleri st çenesinden fırlamıştı. Bunlar muhtemelen tahrik edici olmamalıydı ama Azagoth hakkında seksi olmaması gereken pek çok şey olduğunu hızla keşfediyordu.

Ve olması gereken çok fazla kişi var.

"Hey." Yanağını avuçladı ve başparmağının bıçak gibi keskin elmacık kemiğinin dış hatlarını okşamasına izin verdi. "Neyin var?"

"Alışkın... değilim..." Sözünü keşti, nefes nefese kalmıştı, dudakları acıyla aralanmıştı. "Duygu."

Duygu mu? Nasıl olur da duygulara alışkın olmaz? Onu çok kızgın görmüştü. Gülümsediğini de görmüştü. Zaman yolculuğu gezintileri sırasında onu çayırdaki bir köpek yavrusu kadar mutlu görmüştü.

Ama her ne oluyorsa, acı çektiği açıktı. "Hey." Yüzünü aşağı eğdi, onu yüzüne bakmaya zorladı. ona. Bakışları cam gibiydi, acı çekiyordu ve bir dakika önceki halinden çok farklıydı. "Boynumu ptğn zaman daha çok hoşuma gidiyordu." İnledi, dişleri sıkılmıştı

Sanki kendisiyle savaşıyormuş gibi. Yavaşça yanağına dokundu. "Odaklan. Hadi, dizginle kendini."

"Yapamam. Geçen seferkinden daha kötü."

Kahretsin. Daha önce de benzer bir şey görmüştü, savaş eğitimi alan genç bir melekken. Dreshone adındaki erkek o kadar güçlü yeteneklere sahip bir empattı ki, işlevini yerine getirmesi çok zordu. Yeteneğini en aza indirmek için bir prosedür geçirmişti, ancak bedeli büyük olmuştu; kendi duyguları köreltilmişti, bu da onu son derece ölümcül bir savaşçı yapmıştı, ancak her on yılda bir, kontrol edilemeyen duyguların erimesinden muzdaripti, bu da kimseye veya kendisine zarar vermesini önlemek için kilitlenmesini gerektiriyordu.

Ama bildiği kadarıyla Azagoth bir empat değildi, o halde neler oluyordu?

"Azagoth, beni dinle-" diye hırladı ve onu itmeye başladı, ama Azagoth onun pazularını sertçe kavradı ve onu geri çekti. "Hayır. Bir daha kaçmayacaksın."

Adamın derin hırıltısı vücudunu gümbürdetti ve karda yattıkları sırada kanını yakan ateşi yeniden alevlendirdi. Öfkesinin de en az dudakları kadar onu tahrik etmesi komik değil miydi?

"Seni incitmek istemiyorum."

Evet, o da bunu istemiyordu. "İstemeyeceksin. Yüzyıllar boyunca Cennet'in sana gönderdiği meleklerden hiçbirine zarar vermedin." Böyle bir haber melekler arasında çok konuşulurdu.

"Hiç böyle hissetmemiştim..."

Belki de zaman yolculuğunun onun üzerinde olumsuz bir etkisi vardı. "Sadece odaklan," dedi usulca. "Bana odaklan."

Adamın bakışları onunkilere kilitlendi ve kız, adamın öfkeden... yani öfkeli ve tahrik olmuş bir hale geçtiği anı gördü. Ve o anda, bundan sonra ne olursa olsun, aralarındaki hiçbir şeyin eskisi gibi olmayacağını biliyordu.

Onuncu Bölüm

Azagoth altındaki dişiye odaklanmıştı, bedeni çelişkiler içinde kıvranan bir kütleydi. Zaman yolculuğundan döndüğü son seferde olduğu gibi, baş edemediğı duygularla sarsılıyordu.

şimdi yine oluyordu, sadece daha büyük bir ölçekte. Geçen sefer içinde açılan yarık daha da açılmış ve onu duygulara boğmuştu. Sevinç, üzüntü, öfke, kıskançlık. Her bir duygunun hangi olaya ya da kişiye bağı olduğundan bile emin değildi. Sanki binlerce yıllık inkâr edilmiş duygular bağlarından kurtuluyormuş gibi, her şey fokurduyordu.

İstediğın buydu, pislik. Hissetmek istedin.
Ne dilediğınize dikkat edin.

Yeterince doğru. Uzun zamandır içi çok soğuktu. Ve şimdi soğuk ve deliydi.

Uzaktan Lilliana'nın konuştuğunu duydu. Parmaklarının kollarına girdiğini hissetti. Kalçalarının onu sabit tutmak için kalçalarının etrafında kenetlendiğini hissetti. Göbeğinin sert ereksiyonuna sıkıca bastırdığını hissetti.

Odaklan. Duygu girdabını bir araya getirmeye ve onları aşağıya, çatlağın içine geri itmeye çalıştı. Odaklandı. Derinlere uzanarak, her birini ayırmaya ve bir olayla, bir kişiyle, neden bu kadar kızgın ya da kıskanç olduğunu anlamak için herhangi bir şeyle ilişkilendirmeye çalıştı, ancak her seferinde bir görüntü oluşmaya başladı, rüzgara dağıldı ve yerini öfkeden oluşan bir kara delik aldı.

Odaklan!

Altındaki dişi kımıldadı, onu daha yakına çekti ve cinsel organını onunkine sürttü. Bunun kasıtlı olup olmadığı önemli değildi. Vücudu zihninin kontrolünü ele geçirip odaklanma işini yaparken anında kilitlendi.

Tabii ki, odak noktası onun sikiydi. Her neyse. Buna katlanacaktı.

Lilliana'ya odaklanarak, efsanelerin -ve birkaç birinci elden anlatının- onu benzettiği yozlaşmış canavara dönüşmek için şiddet ve ölümle patlayabilecekmiş gibi hissetmesine neden olan kemirici gerginlikten nefes nefese kaldı.

Dudaklarını onun dudaklarına bıraktığında, arka planda kaybolmakta olan karmaşık duygu karmaşasının içinden bir suçluluk duygusu geçti. Onu kullanıyordu. Kendisinden önceki tüm dişilerin ona yaptığını yapıyordu. Cennet için kiralık bir damızlık olmuştu ve iblis dişiler ona sadece övünme hakları için geliyordu. Elbette onları iyi beceriyordu ama sonuçta ondan tek istedikleri seksti. Zevk için ya da başka nedenlerle, o sadece bir yatış ve amaca giden bir araçtı.

Ve şimdi de Lilliana'yı onu kaldıramayacağı bir duygusal yükten kurtarmak için kullanıyordu.

Ayrıca... bu da ne. Ne zamandan beri pişmanlık duymaya ya da kendinden başkasını önemsemeye başlamıştı? Ölüm Meleği görevine gönüllü olmasının bir nedeni vardı ve bu kesinlikle kullanılmak gibi saçmalıklar hakkında Sevgili Günlük'ünü anlatmak için değildi.

Lilliana'nın elleri şimdi onun kollarını okşuyordu, yavaş, hafif dokunuşu ruh halini yatıştırıyor ama şehvetini körüklüyordu.

Focusfocusfocus...

"Azagoth," diye fısıldadı ağzına doğru ve onu olması gereken yere geri getirdi.

Elini tekrar gömleğinin altına kaydırды ve onu sessizce öperken pürüzsüz, gergin tenini okşadı. Ama bu yeterli değildi. Neredeyse yeterli değildi.

Bir hırıltıyla gömleğini kavradı ve kâğıt gibi yırttı. Ve ne mutlu ki, çoğu melek gibi o da sütyen giymiyordu.

Adam çilek kırmızısı bir meme ucunu almak için başını eğdiğinde, kızın muhteşem gözleri merak ve arzuyla onu izliyordu

ağızına aldı. Hevesle yalayıp emdikten sonra diğer göğsünü avuçladı ve avucunu onun sıcak etikle doldurarak kalçalarının arasına iyice yerleştirdi. Sikiinin fermuarının arkası fena halde ağrıyordu ve vücutlarının arasına uzanıp fermuarı açabilmek için tekrar yer değiştirdi. Oradayken kot pantolonunun düğmelerini açtı ve elini içine soktu.

Parmakları merkezini bulup iç çamaşırının ipek kumaşını okşarken Lilliana'nın nefesi kesildi.

"Kaç tane sevgilin oldu meleğim?" Göğüslerinin kabarıklığını öptü ve karnına doğru ilerledi.

"Bir tane," diye nefes aldı. "Sadece bir tane. Ve onun hakkında konuşmak istemiyorum."

O da istemedi. Kısmen başka bir erkeğin şu anda burada olmasını istemediği için, kısmen de o erkeğin acı dolu ölümünü ayarlamak için garip bir dürtü duyduğu için.

O piçi hafızasından silmeye hevesli olan adam topuklarının üzerinde geri geri giderek botlarını, ardından da kot pantolonunu ve iç çamaşırını çıkardı. Her şey birkaç saniye içinde olup bitmişti ve sonra adamın giysileri de yırtılmış ve yıpranmış bir halde kadıninkilere katıldı.

Ah, kahretsin, muhteşemdi, önünde çırılçıplak, tadına varılması gereken bir ziyafet gibi yayılıyordu. Saçları ipeksi dalgalar halinde İran halısının üzerine yayılmış, öpücükle şişmiş ağız nefes nefese kalması için aralanmış ve kalçaları, aralarındaki çıplak, parıldayan kadın etini bir an için görebilecek kadar açılmıştı.

Bakışları adamın kasıklarına kaydı ve adamın kalın aletini görünce gözleri parladı. Evet, bunu istiyordu.

Gülümseyerek elini sikiinin etrafına sardı ve okşadı. Dilinin ucu alt dudağını kaydırmak için dışarı çıktı ve o dudakların şaftının etrafına sarıldığı, o dilin fiske vurduğu ve kirlettiği ani görüntüyle inledi.

Kendini bırakarak öne doğru eğildi ve onu yakından kavradı. Kahretsin, orası yanıyordu ve bir parmağını kıvrımlarının arasına sokarken tekrar inledi.

Parmak ucunu kızın ıslak sıcağında gezdirirken vücudundaki her hücre titreyiyor, kızın nefesini kesen o şişmiş sinir düğümüne ulaşıyordu.

Önce hafifçe okşadı, hassas ucundan kaçındı. Birkaç dakika içinde nefes nefese kaldı ve gıcırdadı, ona doğru eğildi ve gergin vücudu ona verdiği zevki kovalarken eline bindi. Vay canına, vahşi bir şeydi, onu öyle sert kavırıyordu ki tırnakları derisine batıyordu. Onu tatmak zorundaydı. Bu bir arzu değildi; neredeyse biyolojik bir zorunluluktu.

Vücudunu onun üzerinden kaldırarak geriye çekildi, ellerini kalçalarının altından geçirdi ve tatlı kalçalarının arasına daldı. Yüzünü onun seksine gömdü, etinin ağzına karşı ne kadar kaygan olduğunun tadını çıkardı. Dilinin yassı kısmını kullanarak tam ortasını yalarken başparmaklarıyla onu iyice araladı.

Dilinin ucu klitorisine değdiğinde haykırdı. Tekrar yaptı ve daha yüksek sesle ağladı, vücudu titriyordu, parmakları onu tam ihtiyaç duyduğu yerde tutmak için kafa derisine kenetlendi.

Tadı şeker kamışı ve çarkıfelek meyvesi, temiz çimen ve kristal su gibiydi; uzun zamandır görmediği, hissetmediği ve tatmadığı şeylerdi bunlar.

"Azagoth," diye nefesi kesildi. "Ben gidiyorum... oh, evet."

Çılgınca debeleniyor, başını öne arkaya savuruyor, vücudu geriliyor ve boşalırken kalçaları yerden kalkıyordu. Çok güzel, diye düşündü. Çok güzel. Sikişmek. Çok güzel.

Kadın aşağı inmeden önce bile, içeri girip soğuktan başka bir şey hissetmek için çaresizce ona bindi.

"Bekle," diye nefes alarak ona doğru uzandı. "Bırak beni-"

Nefes nefese, ihtiyaçtan çıldırmış bir halde, onun sıkılığını test etmek için parmağını sokmaya başladı... ve dondu kaldı.

İhanet onu bir mengene gibi sıktı ve bir kenara koymayı başardığı tüm duygular yeniden yüzeye çıkmaya başladı.

"Yalan söyledin," diye mırıldandı. "Sen bakirsin."

"Hayır," dedi kararlılıkla. "Meleklerin yolunda bir erkekle birleştım."

Bazıları ruh-seks olayını seks olarak görebilirdi ama o bir melek olarak bile insanların yaptığı dağınık, düpedüz kirli fiziksel seksi tercih ederdi. Yani belki yalan söylememiştı ama tamamen dürüst de davranmamıştı.

Doğrulup göğsünü avuçladı ve bakışlarıyla onu tuttu. "Yine o çılgın bakışı takınıyorsun." Elini aşağıya, göğüs kafesine, karın kaslarına doğru sürükledi ve sonunda titreyen eliyle sikini kavradı.

"Kahretsin," diye nefes nefese kaldı.

Artık ona sahipti. Adam artık onun olmuştu ve eli hareket etmeye başladığında kalçaları da hareket etti. Kapalı yumruğunun içine pompaladı, kalçaları onu çalıştırırken ileri geri pistonladı.

Başı geriye düştü ve kendi kendine konuştuğunu, küfrettiğini duydu... emin değildi. Tek bildiği, taşaklarında ve shaftında yakıcı, erimiş bir sıcaklığın oluştuğu ve onu daha sert sıktığında, teninde terin çiçek açtığınıydı.

Terler. O hiç terlemezdi.

"Kahretsin," diye nefes aldı. "Kahretsin... Lilli..."

Pompalama ritmini hızlandırdı ve sonra diğer eli partiye katıldı, taşaklarını kavradı ve avucunun içinde yuvarladı.

"Bana ne yapacağımı söyle," diye fısıldadı ama ona hiçbir şey söyleyecek nefesi yoktu. Yaptığı şey gayet iyiydi.

"Sadece...ah...evet."

Doruk noktası, tek ve görkemli bir an için ruhunu uzun süredir kaplayan buzu parçalayan, sarmal, sıcak bir mutluluk sarmalıydı. O anın yoğunluğuyla, gerçekten rahatladığını hissetmenin mutlak sevinciyle sarsıldı.

Onu izlerken onu seyretmek onu tekrar harekete geçirdi ve yakıcı bir orgazm daha zihnini ve bedenini parçalara ayırdı.

Azaldığında, elini onunkinin üzerine koydu ve aşırı hassas aleti sarsılırken onu aşağı indirmesine yardım etti

refleks olarak avucunun içinde.

"Vay canına," diye nefes aldı. "Bunu daha önce hiç yapmamıştım."

Masasının üzerindeki peçeteye uzanırken eli titriyordu.

"Ne yani, hiç bir erkeği elinle boşaltmadın mı?"

"Eski sevgilim fiziksel seksin iğrenç olduğunu düşünüyordu."

"Eski sevgilin tam bir salaktı." Yavaşça, tohumunu kızın teninden sildi ve sonra onu yerden kaldırıp ateşin önündeki kanepeye taşıdı.

Yanındaki minderlere tırmanarak onu kendine doğru çekti ve battaniyeyi ikisinin üzerine örttü. Kadın önce sertleşti ve adam bunu anladı. Seksten sonra bir kadınla en son ne zaman oyalandığını hatırlayamıyordu. Buraya tek bir amaç için gelmişlerdi ve o da kucaklaşmak değildi.

Seksten sonra da hiçbir zaman herhangi bir bağ kurmayı arzulamamıştı, o yüzden Lilliana'yla olan bu şey... yabancı geliyordu. Ama yine de doğru geliyordu.

Ve elini göğsüne, tam kalbinin üzerine koyduğunda, bunun doğru olduğunu anladı. Şimdi tek yapması gereken, zaman yolculuğundan döndüklerinde yaşadığı duygusal patlamaları nasıl durduracağını bulmaktı. Tabii ki, eğer seks onları durdurmanın anahtarıysa, o zaman bununla başa çıkabilirdi.

Sadece Lilliana'nın da yapabileceğini umuyordu.

On Birinci Bölüm

Azagoth kanepesinde ne kadar süre yattıklarını bilmiyordu, nefeslerini tutarken vücutları birbirine dolanmıştı ama sonunda Lilliana, başını göğsüne yaslayarak karın kaslarında tembel daireler çizmeye başladı. Tüm bunların samimiyeti onu hayret ve doğruyu söylemek gerekirse endişe içinde bıraktı. Bir şekilde Lilliana onun duygularını çekip çıkarıyordu ve bunun ne kadar zarar verici olabileceğini merak etmekten kendini alamıyordu.

"Azagoth?"

"Hmm?"

"Bu iş için neden gönüllü oldun?" Kadının sesine seks sonrası uyuşukluğu sinmişti ve adam bu işten sorumlu olduğu için bir erkeklik gururu titreşimi yaşadı. "Melek statünü kaybedip iblislerin arasında yaşamak için mi?"

Omuz silkti ve kanepedeki yastıklardan birini devirdi. "Birinin bunu yapması gerekiyordu."

"Saçmalık." Parmakları neredeyse şakacı bir hareketle adamın göğüs kafesinin üzerinde gezindi. "Genç olabilirim ama kimsenin iyi bir nedeni olmadan özgürlüğünü feda edemeyeceğini biliyorum."

Bir kolunu başının arkasına sıkıştırdı ve gözlerini ahşap kirişli tavana dikti. "Eşim olmaya karar vermeden önce benim hakkımda bulabildiğin her şeyi okumadın mı? Eminim tarih dersinde bütün bir dönemi bana ayırmışsındır."

"Aslında üç dönem." Göğüs kafesine 3 rakamını çizdi. "Oldukça tarihi bir figürsün. İlk dönem Azrail olarak bilinen bir melek olarak yaşamınıza ve kovulmanıza yol açan olaylara, ikinci ve üçüncü dönemler ise Azagoth olarak yaşamınıza ayrılmıştı."

"Üç dönemim mi var?" Sırıttı. "Güzel."

Ama kahretsin, Azrail ismi anıları canlandırıyor. Ve ne kadar garipti ki, daha önce yaşadığı anıları tercih ediyordu.

Azagoth'un Göksel adıyla anılanlar üzerinde nasıl bir etkisi oldu?

"Evet," dedi, "öğrendiğim tarih seni, cennette başkalarını takip etmektense boş bir krallığı yönetmeyi tercih ettiği için kanatlarını kaybetmeyi seçen, kendini beğenmiş bir çapkın olarak resmediyordu."

Tarihçilerin gerçekleri kendi gündemlerine uyacak şekilde çarpıtacaklarını anlamıştı. Melekler, gerçeği gerçeğe dayalı bir kurguya dönüştürme konusunda insanlardan daha titiz değillerdi.

"O zaman zaten biliyorsan neden bu hayatı seçtiğimi sormanın ne anlamı var?"

"Çünkü sadece bir aptal okuduğu ya da kendisine söylenen her şeye inanır." Parmaklarının arkasını adamın göğüs kafesinde gezdirdi ve ardından hoş bir karıncalanma hissi geldi. "Peki gerçek hikâye ne?"

Yapmayı taahhüt ettiği şey göz önüne alındığında, ona gerçeği borçlu olduğunu düşünüyordu. Birine borçlu olmak çok garipti. Genelde tüm sorumluluklar ondaydı.

"Bunu yaptım çünkü hissetmekten yorulmuştum," dedi basitçe, çünkü uzun hikayesinin özeti buydu.

Bir dirseğinin üzerinde doğrulup kaşlarını çatarak ona baktı. "Ne hissediyorsun?"

"Her şey." Bakışlarını tepesindeki kaba kesilmiş kirişe dikti. "Tarih derslerinde benim bir empat olduğumu öğrendin mi?"

Kaşları havaya kalktı. "Ama sen İç Yolsuzluk Soruşturma biriminde sorgucuydun. Empatilere izin verilmiyor. Eğer deneğinizin hissettiği her şeyi hissedebiliyorsanız insanlara nasıl işkence edebilirsiniz?"

"O zamanlar kimse empat olduğumu bilmiyordu. Ve hepsi işkence değildi," dedi, belki biraz savunmacı bir tavırla. "İç için yaptığım şeylerin çoğu soru sormaktı. Empati sahibi olmak yalanları tespit etme konusunda bana avantaj sağlıyordu."

"İşte bu yüzden tarihteki en başarılı ICI sorgulayıcısı sendin," diye düşündü. "Şeytan'ın planını ortaya çıkaran sendin. Durdurulamazdın. Ta ki gizemli bir şekilde işi bırakıp birkaç yüzyıl ortadan kaybolduktan sonra Azrail işine gönüllü olarak dönene kadar."

O birkaç yüzyıl hayatının en kötü yıllarıydı, yalnızlık ve pişmanlıkla doluydu. Konuşacak kimseniz olmadığında, söylediğiniz ve yaptığınız her şeyi yeniden yaşamamız ve bunların çoğu hoş olmadığında, kendinizden gerçekten hızlı bir şekilde nefret etmeyi öğrenmeniz ne kadar komik.

"İşten ayrıldım çünkü tıpkı dediğiniz gibi ukala, şımarık, kibirli bir playboydum. İşimde çok iyiydim ve bunu biliyordum ama bir gün yanlış anladım. Kendimden o kadar emindim ki genç bir meleğin bir aile üyesi için duyduğu korkuyu yalan söylerken yakalanacağı korkusuyla karıştırdım. Uzun lafın kısıası, o masumdu ve benim yüzümden kanatlarını kaybetti." Yüzünde tiksinti görmeyi bekleyerek ona baktı ama tek gördüğü meraktı. "Doğal olarak, o zamanlar kötü kararımı kibrime bağlamamıştım. Yeterince güçlü bir empat olmadığım gerçeğini suçladım. Bilirsiniz, eğer daha da empatik olsaydım, her şeyi berbat etmezdim. Bu yüzden aptalca bir şey yaptım, mistik bir büyü yanlış gitti ve bir gün dünyanın gördüğü en empatik melek oldum."

Başını eğdi ve saçları adamın göğsünü gıdıkladı. "Peki ne oldu? Bana o kadar da empatik görünmüyorsun."

"Şaka yapmıyorum." Tavan kirişinde bir çatlak vardı. Bunu tamir ettirmeliydi. "Olan şu ki, dünyam boka sardı. Bir insana bir mil bile yaklaşamıyordum, yoksa onların hissettiği her şeyi hissediyordum. Bir meleğin yüz metre yakınında olmak onların duygu ve düşüncelerini kafama bıçak gibi saplıyordu. Bu yüzden ICI'dan ayrıldım ve iki yüz yıl boyunca kendimi izole ettim. Sheoul-gra'yı denetleyecek gönüllüler için bir çağrı yapılana kadar bunu yapabileceğimi fark etmemiştim.

tekrar işe yarar bir şey. Bunun faydası, burada iblis diyarında empati yeteneğimin işe yaramıyor olması."

"Söyleyeceğim," diye mırıldandı.

"Tahmin etmediğim şey," diye devam etti, "başkalarının hissettiklerini hissetme yeteneğimden daha fazlasını kaybedeceğimdi. Neredeyse her şeyi hissetme yeteneğimi kaybettim."

"Acı hissetmediğini mi söylüyorsun? Ya da öfke? Ya da neşe?" "Öfke kıpırdanıyor ama çok az ve sık değil. Onun dışında..." O

omuz silktili. "Sıcaklığı hissetme yeteneğimi bile kaybettim. Sadece her zaman var olan ısırcı soğuk. Eğer ateş olmasaydı, sanırım etim buza dönüşürdü."

"B u yüzden ateş ısı üretmiyor, değil mi? Çünkü her şeyi özömsöyorsun."

"Evet." Gözlerini kapattı. "Sıcak olmak için neler vermezdim. Beni çöle götürdüğünde bile güneşi tenimde zar zor hissediyordum." Kadının elini tuttu ve sağ göğüs kafesine, alevler içindeki kafatası dövmesinin tam üzerine götürdü. "Bu dövmeler acıyı ve duyguları barındırmak için tasarlandı. Onları Dört Atlı'dan biri olan Thanatos'tan, acıya erişebileceğimi umarak aldım. Bir süreliğine de eriştim." İç çekti. "Muhteşemdi."

"Acı muhteşem miydi?"

Saçlarından bir tutamı parmaklarının arasına aldı. Çok yumuşaktı, etrafında yarattığı dünyanın sert ve soğuk dokusundan çok farklıydı.

"Bir şeyler hissettiğim için mutluydum... herhangi bir şey." Saç kıvrımını burnuna götürerek onun taze kokusunu içine çekti. "Ama dövmeleri kurutmak uzun sürmedi. Şimdi onlar da benim kadar boş."

"Özür dilerim Azagoth." Onun acıması bu partiye bir son verdi ve adam bir lanetle doğruldu. "Olamaz," dedi bileğini kavrayarak. "Neyin var?"

Onun sempatisine ihtiyacı yoktu ya da bunu istemiyordu. Yatağını yapmıştı ve içinde yatacağı. Tercihen onunla birlikte. Ama onu mutlu etmenin onun görevi olmadığını anlamasını istiyordu. Hiçbir şey ve hiç kimse bunu yapamazdı.

"Sorun şu ki, bunların hiçbirisi senin için adil değil," dedi ve bacaklarını kanepenin kenarına doğru sallayıp ateşe bakabilmek için onun tutuşunu kırdı. "Ben bir eş istedim. Karmaşıklıklar beklemiyordum."

"Yani ben bir komplikasyon muyum?"

Yüzünü buruşturdu. "Sen değil. Bu durum. Genelde düşüncesiz biri değilimdir ama buradaki hayatın onun için nasıl olacağını düşünmeden önce bir eş istedim. Karanlık, ürkütücü bir diyar ve hiçbir şey hissedemeyen bir eş. Tam bir avım."

Bak, acıma partisi yine başlamış. Devam et.

"Yanılıyorsun," dedi şiddetle. "Hissedebilirsin. I Seni kumda ve karda izledim ve yemin ederim ki senden gelen şey saf mutluluktı. Bunu hissettin. Seni gördüm. Seni hissettim."

"Ve inanın bana," dedi, "hayatımın en güzel iki saatiydi. Sonra geri döndük." Göz ucuyla kronoglass'a bir an baktı ve o şeyin kendisiyle alay ettiğine yemin etti. "Çölde ve Kuzey Kutbu'nda seninleyken, duygularımı uzakta tutan zincirler kırılmış gibi hissettim. Ama geri döndüğümüz an, tüm bu duygular acıya dönüşüyor, sanki bedenim bunu kaldıramıyor."

"Belki de olamaz. Duyguların uzun süredir bastırılmış durumda. Belki de özgürleşmeye başlıyorlardır." Kanepede bağdaş kurup yüzünü ona dönerek oturdu, battaniyeyi çekiftirerek göğüslerine kadar örttü. Utanç vericiydi. "Empati kurabiliyorsun ama burası değil, değil mi?"

"Doğru. Ama..."

"Ne hariç?" Onu kalçasından dürterek şakacılığıyla ürküttü. "Söyle bana. Ben halledebilirim."

Elini yüzünde gezdirdi, az önce boşalmasını sağladığınız kadınla birlikteyken başka kadınlardan bahsetmenin akıllıca olmayacağını biliyordu.

Tükür gitsin.

"Bir şey hissettiğim tek an seviştiğim andır," diye ağzından kaçırdı. "Ve hissettiğim duygularım bile değil. Hissettiğim

Kadınların. Yani burada olmak bile istemeyen bir meleğe hizmet etmenin ne kadar harika olduğunu hayal edin. Benden nefret eden ya da korkan. Evet, bu harika. Ama en kötüsü ne biliyor musunuz? Küçük bir parçam onların tiksinti ve korkularını hissettiğim için bile minnettar, çünkü en azından bu da bir şey."

Kahretsin, güzel bir gevezelikti, değil mi?

İğrenme görmeyi umarak ona kısa bir bakış atma riskini göze aldı ama tek gördüğü daha fazla acımaydı. Bu da bir şekilde daha kötüydü.

"Tamam," diye nefes aldı. "Yani kendi duygularını hissedemiyorsun. Ama eskiden burada hissediyordun, değil mi?"

"Evet, özet için teşekkürler."

Öfkelendi. "Söylemeye çalıştığım şey, belki de bu senin yeniden hissetmeye başlamanın başlangıcıdır. İlk zaman yolculuğu seansından sonra olmaya başladı, değil mi?" Onun başını sallaması üzerine devam etti. "Yani zaman yolculuğu bunu tetikliyor olmalı. İlk seferinde mi daha kötüydü yoksa bugün mü?"

Bir an için bunu düşündü. "Bugün, ama sen iyi bir dikkat dağıtıcıydın."

Utangaç bir gülümseme ağzının bir köşesini yukarı kaldırdı. "Bir şey değil." Battaniye, derin göğüs dekoltesini ve göğüslerinin narin kabarıklıklarını ortaya çıkaracak şekilde düşmüştü ama üzgün bir şekilde boğazına kadar çekti. "Ama bir an için seni tekrar kaybedeceğimden korktum."

"Ne zaman?"

Bir Sora iblisin kıcı kadar kızardı. "Sen, ah... parmağın keşfettiğinde..." "Bekaretim senin için neden bu kadar sorun oldu?" diye küfretti ve ağzından kaçırdı.

Lanet okuma sırası ondaydı. Hayatında o kadar çok aptalca şey yapmıştı ki, bekâret meselesi de bunlardan biriydi. Onun ciddi bir aptal olduğunu düşünecekti.

Çünkü sen bir aptalsın.

"Sana nasıl aptalca bir şey yaptığımı ve daha güçlü bir empat haline geldiğimi anlatmıştım, hatırlıyor musun?" Onun başını sallaması üzerine yüzünü tekrar ovaladı. Eğer

herhangi bir duygusu olsaydı, utanırdı. "O yaptığım şey bir dişıydı. Bir succubus. Bakire bir succubus."

"Oh...kahretsin." Meleklerin bırakın iblisleri, insanlarla bile zina yapmaması gerekiyordu ama iblisler arasında succubi'ler en yasak olanlarıydı. Bakire succubi'ler kötünün de kötüsüydü ve yakalanırlarsa, suç işleyen melek bunun bedelini çok ağır öderdi -belki de kanatlarıyla birlikte.

"Bok bunu örtmeye başlamıyor bile," dedi huysuzca. "Ve o sırada onun bir iblis olduğunu bilmiyordum."

Lilliana alaycı bir ifadeyle gülümsedi. "Hep böyle demezler mi?"

Muhtemelen. Ama iblislerin, özellikle de succubi'lerin oyunlarına kanmayacak kadar zeki olduğu için kendisiyle gurur duyuyordu.

"Onun bir insan büyücü olduğunu sanıyordum," diye açıkladı. "Yeraltı ağları üzerinden empatik güçleri artırabilecek bir büyü ya da jeton hakkında birkaç, şaibeli diyelim, araştırma yapmıştım. Yardım edebileceğini söyledi. Cadaloz ve bakirenin mükemmel bir karışımıydı ve ben de ona kandım."

"Bekle... eğer bir empatiysen, neden onun insan olmadığı gerçeğini hissetmedin?"

"Çünkü çoğu succubi türü sahte duygular yansıtabilir ve afrodizyak büyüyle gerçek kimliklerini maskeleyebilir. Özellikle bakire succubi'lerin iblis olarak tespit edilmesi imkansızdır."

Lilliana kıpırdandı ve battaniyenin çıplak vücuduna sürtünme sesi adamın cinsel organını yeniden kıpırdattı. Çabucak pantolonunu yerden aldı ve üzerine geçirdi.

"Bir succubus'un bekaretine paha biçilemez," dedi onu giyinirken izlerken. "Bekareti bozulduğu anda muazzam bir güç dalgası açığa çıkar. İnsanlar bakire bir succubus'un bekaretini bozmak ve bu gücün nimetlerinden faydalanmak için korkunç meblağlar öderler. Peki sen onun ne olduğunu bile bilmezken neden sana verdi?"

Tekrar kanepeye uzandı. "Çünkü bir melek bakire bir succubus'un kızlığını bozduğunda, karşılığında onun gücünün büyük bir kısmını emer. Şimdi, genellikle meleklerin sahip olduğu yeteneklere sahip bir succubus düşünün." Kızın yüzündeki dehşet ifadesine acı acı güldü. Evet, anladı

Resim. "Thanatos bir keresinde beni Atlıların babası olmakla suçlamıştı. Çok yanlış bir şey yapmış gibi davrandım ama gerçek şu ki Lilith'i becerdim." Lilith'in ne kadar tatlı olduğunu hatırladı. Ne kadar narin. Aldatmada ne kadar iyi olduğunu. "Daha empatik olma isteğimi yerine getiren Lilith'ti. O bakireydi."

Lilliana sanki vücudu artık onu taşıyamayacakmış gibi koltuğun arkasına sertçe yaslandı.

"Oh...vay canına." Elleri battaniyeyi o kadar sıkı kavradı ki parmak eklemleri bembeyaz oldu. "Demek bu şekilde bu kadar güçlü oldu... Reaver'ı onunla yatması ve Atlıların babası olması için kandırarak kadar güçlü."

"Her şeyin bir sonucu vardır. Bekaretini aldım ve istediğimi elde ettim ama aynı zamanda neredeyse Kıyamet'e yol açacak olayları da başlattım. Güçlerimin çoğunu emdi ve onu şimdiye kadar yaşamış en güçlü succubus'a dönüştürdü. Sonra Reaver'ı baştan çıkardı ve Mahşerin Dört Atlısı doğdu."

"Vay anasını." Lilliana sırt üstü uzandı, gözlerini kocaman açmış tavana bakıyordu. "Biliyor musun, benim hayatım seninkine kıyasla çok sıkıcıydı."

Beklenmedik bir şekilde güldü, bir kez daha onun yanına uzanırken dümdüz, içten bir kahkaha attı.

İşte o zaman fark etti. Ciğerleri sıkışmış, vücudu titremeye başlamıştı ve ateşe bakarken beyninin gerçeği algılaması sonsuza dek sürdü.

Binlerce yıl sonra ilk kez alevlerin sıcaklığını hissetti.

On İkinci Bölüm

Birisi size tarihteki en kötü şöhretli succubus'un bekaretini bozduklarını ve büyük kıyamet olaylarını başlattıklarını söylediğinde kendinizi kapattığınız ortaya çıktı. En azından Lilliana öyle yaptı.

Orada Azagoth'la birlikte şaşırtıcı derecede rahat bir sessizlik içinde uzanmış, zihni daha fazla soruyla dönüp durmuştu. Ama sonunda uyuyakaldı ve uyandığında Azagoth gitmişti. Ama kanepenin yanındaki masaya yeni giysiler serilmişti ve giysilerin yanında içinde hindili sandviç, bir kase meyve, peynir ve kraker çeşitleri ve iki adet çökmekte olan tatlı bulunan bir tepsi vardı. Önce karamelli cheesecake'i yemeye karar verdi ve fudge truffle pastayı sona sakladı.

Yiyecek ve giyecekleri kim getirdiyse, bir sürahi buzlu su, bir sürahi nar suyu, birer şişe kırmızı ve beyaz şarap, üç farklı türde bira, iki kutu kola ve bir kutu Sprite da koymuştu. Anlaşılan Azagoth onun buradan uçup gitmesini istiyordu.

Adamın üzerinden çıkardığı giysileri aradı ama yoktular ve bu anı hatırlayınca yanaklarında bir sıcaklık patlaması oluştu. Yoğun biriydi. İlkel. Bir dişi olmadan doyuramayacağı bir ihtiyacın içinde boğulan bir erkek.

Onun kontrol edemediği duygular içinde acı çektiğini gördüğü an, tek düşünebildiği bunu daha iyi hale getirmektir ve içindeki gerilim kafa karışıklığı ve şiddetten sekse kaydıığında, tereddüt etmemişti. Ta ki cinsel birleşme yakınmış gibi görünen o gerçek ana kadar.

Biraz paniklemişti, bakire olduğu için değil, ama bir şekilde onunla bu şekilde birleşmek

Aralarında gerç ek bir Şeyler vardı ve o oraya gitmeye hazır değildi. H     gitmeyi planlarken olmazdı.

Bek  ret meselesinden korkmuŐ  olması muhtemelen iyi bir Şeydi, ama lanet olsun, spaz atağının nedeni onun aklını baŐ ından almıŐ tı. Tarihteki en k  t   Ő  hretli succubus tarafından baŐ tan  ıkarılmıŐ tı. Tarihteki en k  t   Ő  hretli succubus'un kızlığını bozmıŐ tu.

Vay anasını.

Onun eylemleri Şimdiye kadar insan, iblis ve melek d  nyalarında olan hemen hemen her Şeyi baŐ latmıŐ tı. Bu iŐ i kabul etmesine ŐaŐ mamalı. Onu buraya s  r  kleyen empatik lanet olmasa bile, tamamen su  luluk duygusuyla yine de g  n  ll   olacağına bahse girerdi.

Bug  nk   olayların ve bilgilerin aŐ ırı y  klenmesi beynini bulandırmıŐ tı, bu y  zden giyinip yemek yerken biraz dinlendi. Őekerlemeli tr  f kek neredeyse Azagoth'un ona yaŐ attıęı orgazm kadar     m  Ő t   ve daha sonra kesinlikle bir par  a daha yemesi gerektiğine karar verdi.

Bir par  a kek mi yoksa Azagoth mu? Belki pastasını ve Azagoth'u da alabilir.

Yemeğini bitirdiğinde bu d  Ő  nce onu kızarttı ve sonra kronoglası buradan   ıkarmasına yardımcı olacak bir Şey bulmak i  in kitaplarını karıŐ tırdı.

  kinci kez, bu d  Ő  nce bir piŐ manlık patlamasıyla i  inden   ığlık attı.

Ger  ekten de Azagoth ona iyi davranmıŐ tı. B  y  k, korkun   Azrail iyi davranmaktan baŐ ka bir Şey yapmamıŐ tı. Elbette, ilk baŐ ta bir ahmaktı ama sonra o da biraz d  Ő manca davranmıŐ tı. Ve onun burada bu kadar uzun s  re kaldığını, hi  bir Şey hissedemediğini bilmek... kalbini kırmıŐ tı.

Kabul etmek gerekir ki, hissedememek muhtemelen onu akılı baŐ ında tutan Şeydi. Yirmi d  rt saat k  t  l  kle uęraŐ mak zorunda kalmak, duygulara karŐ ı hassas olan herkesi delirtirdi.

Birka   saat sonra iŐ e yarar hi  bir Şey bulamamıŐ tı ve k    k bir par  ası buna sevinmiŐ tı.

Göz gezdirdiği son kitabı rafa geri koyarken, Cat kapı aralığından kafasını uzattı ve Lilliana kendi suçluluk duygusuyla irkilerek sıçradı. "Seni korkutmak istememiştim," dedi Cat. "Sana yiyecek ya da içecek başka bir şey getirebilir miyim?"

"Teşekkür ederim, hayır." Diğer kadını inceledi ve aralarındaki ilişkinin ne kadar samimi olması gerektiğini merak etti. Azagoth onu işe almıştı ama Lilliana'nın burada bir arkadaşa gerçekten ihtiyaı olabilirdi.

Sorun şu ki, bunu nasıl yapacağını bilmiyordu. Hiç fazla arkadaşı olmamıştı. Zaman yolcularının başkalarında güvensizlik uyandırma eğilimi vardı. Lilliana'nın amiri bunun nedeninin, diğerlerinin içten içe onların tarihi değiştirmenin cazibesine karşı koyamayacaklarını bilmeleri ve meleklerin kusurlu olduklarının hatırlatılmasından daha çok nefret ettikleri bir şey olmaması olduğunu iddia etti.

Sonunda, Lilliana sadece ortaya attı. "Yürüyüşe çıkmayı düşünüyordum. Bana katılmak ister misin?"

Kedi sırtıttı ve hem Düşmemiş hem de Gerçek Düşmüş melekler için standart olan küçük dişlerini gösterdi. "Memnuniyetle."

"Gerçekten mi?" Lilliana ağzından kaçırdı. "Neden?"

Ocaktan çıkan alevler Cat'in kızıl saçlarına turuncu bir ışık düşürerek başının etrafında hafif bir hale oluşturdu ve Lilliana bir an için onu tam bir melek olarak hayal edebildi, yeşil gözleri muzip bir mizahla parlıyordu.

"Beni kurtardığınız için size ve Azagoth'a borçluyum," dedi basitçe. "Burayı seviyorum."

"Hoşuna gitti mi?"

Başını salladı. "Hem de çok. Kimse beni avlamıyor, griminionlar onları tanıdıktan sonra fena değiller ve Zhubaal biraz seksi."

Tamam o zaman. Dışarıda, her zaman var olan gri havaya doğru yürüdüler ve havadaki soğukluk onu rahatsız etmese de kollarını ovuşturdu. Azagoth'un malikânesinin dışındaki her şey soğuk ve misafirperverlikten uzak görünüyordu.

"Çevredeki binaları araştırıyordum," dedi Cat'e. "Bir zamanlar işgal edilmişler ve geride bırakılan pek çok şey var."

"Eskiden burada kim yaşırdı?"

"Hiçbir fikrim yok," dedi Lilliana. "Azagoth ağzını biraz sıkı tutuyor."

"Çok tuhaf biri. Ama iyi anlamda," diye hızla ekledi Cat. Başka bir şey daha söyledi ama Lilliana'nın dikkati aniden dağılmıştı.

"Kedi." Diğer dişinin omzunu kavrayarak onu susturdu. "Bunu görüyor musun?"

Cat, Lilliana'nın bakışlarını avlunun ortasındaki fıskiye'nin yakınındaki bir toprak parçasına doğru takip etti. "Bu çok garip. O toprak parçası neden-"

"Yeşil," diye fısıldadı Lilliana. "Bu çimen."

Onlar orada dururken, parlak yeşil çimen yaprakları ortaya çıktı, dışa doğru genişledi ve ilerledikçe kararmış toprağı yuttu. Çimenler dağınık, yapraksız gri bir çalıya ulaştığında, renk kalın, ölü gövdeleri yukarı itmeye başladı ve dalların en uçlarında küçük pembe tomurcuklar patladı.

"Neler oluyor?"

"Duygu," diye nefes aldı Lilliana. "Mantıklı. Azagoth bunu kendisi söyledi. Ben Sheoul-gra'yım." Kötülük tarafından yozlaştırıldığını, duygularının elinden alındığını söylemişti. Ve şimdi, duyguları açılmaya başladığına göre, diyarı da bunu yansıtıyordu. Vay anasını. "Nerede o? Ona bunu göstermeliyim."

Cat yüzünü buruşturdu. "Bana senin için bir mesaj verdi. Unutmuşum.

Sana hemen söylemediğim için özür dilerim."

"Sorun yok." O konuşurken Lilliana gözlerini önünde gerçekleşen dönüşümden alamıyordu. "Mesaj nedir?"

"İç Mabede gitmesi gerektiğini söyledi. Ne zaman döneceğini bilmiyormuş."

Lilliana sonunda Cat'e baktı. "Nedenini söyledi mi?"

"Tek bildiğim, mavi Mohawk'ı olan çok tatlı bir adamın ziyarete geldiği ve birlikte gittikleri."

"Ah. Bu Hades olmalı." Onunla tanışmak için orada olmaması çok kötüydü. Azagoth'un Ruh Bekçisi olarak atadığı düşmüş meleği merak ediyordu.

"Hades mi?" Cat sordu. "Vay canına. Rock yıldızı gibi. Sanctum'dan sık sık gelir mi?"

"Hiçbir fikrim yok." Lilliana yeni yeşil yamalardan uzak durarak yürümeye başladı. Yeni ve taze yaşamın üzerine basmak ona aptalca bir şeymiş gibi geldi.

"Sence Azagoth İç Mabedi görmeme izin verir mi?"

Lilliana şaşkınlıkla sarsıldı. "Neden isteyesin ki? Anlatılanlara bakılırsa, burası acı dolu bir lağım çukuru."

"Neden cennete geri dönmek istediğimin bana hatırlatılmasını istiyorum."

Lilliana neredeyse kendi ayağına takılıyordu. Kötülükten aşırı doz almak, kendini doğru ve dar yolda tutmanın aşırı bir yolu gibi görünüyordu ama alternatifinden daha iyi olduğunu düşünüyordu.

Lilliana'nın geçen gün giremediği binaların arasında dolaştılar. Kronoglasa yardımcı olacak bir şeyler aramayı planlamıştı ama her şeyi o kadar merak ediyordu ki belirli bir şey aramak, sadece keşfetmek için ikinci planda kaldı. Tarih kitaplarıyla dolu sınıflar buldular -insan, iblis ve melek. Kapalı ve açık eğitim ve spor tesisleri buldular. Hatta bahçeye benzeyen bir yer bile buldular. Burası neresiydi?

Cat üzüntüyle, "Bu çok büyük bir israf," dedi. "Bu binaların doldurulması gerekiyordu."

Evet, ama kiminle? Ya da neyle?

Sonunda ana binaya geri döndüler ama Azagoth henüz dönmemişti. Lilliana Cat'in yemek pişirmesine yardım etti ve yemeklerini yerlerken Cat Magic Mike adlı filmi izlemeleri için ısrar etti. Daha önce hiç

Lilliana bir daha asla bir erkek striptizciye aynı gözle bakmayacaktı.

Jenerik dönerken Cat yemek tabaklarını topladı. "Sanırım Zhubaal'ın arkadaş isteyip istemediğine bakmaya gidiyorum," dedi sinsi bir gülümsemeyle ve şehvet dolu niyetini belli etti. "Ve belki şanslıysanız Azagoth yakında geri döner."

Garip bir şekilde, Lilliana öyle umuyordu. Film bütün azgınlık düğmelerine bastığı için değil, aslında adamdan hoşlanmaya başladığı için.

Pislik bir baba.

Tamam, o da vardı. Ama ya Methicore'un başına gelenler tamamen onun suçu değilse? Şimdi biraz uzaklaştığı için daha net görebiliyordu ve adam ona kesinlikle biraz pislik gibi gelmişti. Ama babasının ona söylediği şeyleri hak edecek ne yapmış olabilirdi ki?

Duş alıp geceliğini ve bornozunu giyerken öz babasının sert sözleri kulaklarında çınlıyordu. Onunla bir ilişki kurmak için çok mu çabalamıştı? Yeterince çabalamamış mıydı?

Kendisine çok sık sorduğu sorular yüzünden hayal kırıklığına uğramış bir halde, temiz ve katlanmış bir yığın giysiyi gardırobun içine itti. Azagoth'un ona verdiği kolyenin bulunduğu kutu yuvarlandı ve parlak gümüş zincir yerde sekti.

Kolyeyi eline aldığı anda, narin küçük anahtar kolyesine ve ince işlenmiş tokasına hayran kaldı. Bunu ona takması için bir emirle vermişti ama takmamıştı ve o da bu konuda başının etini yememiş ya da kızmamıştı. Ama o zaman, duygusal boşluğunda, bu konuda bir kriz geçirmeyeceğini tahmin ediyordu. Yine de bu onun için önemli görünüyordu.

Ve gerçekten çok güzeldi.

Onu boynuna taktı ve soğuk gümüş teninde anında ısındı.

Yatağa tırmanırken Azagoth'un bedeninin de aynı şeyi yaptığı gözünden kaçmadı.

On Üçüncü Bölüm

Azagoth dün gece eve gelmemiştir.

Açıklanamaz bir şekilde sinirlenen, çünkü evet, neden bir insan kesintisiz bir gece uykusu aldığı için üzülmesin ki, Lilliana kahvaltayı atladı ve onu orada bulmayı umarak ofisine girdi.

Hiçbir şey yoktu. Ocaktaki ateş gürlüyordu ve bilgisayar hafifçe uğulduyordu ama ruh tüneli kapalıydı ve Azagoth hiçbir yerde bulunamıyordu.

Şimdi daha da sinirli bir şekilde kütüphaneye gitti ama orada da yoktu. Kronoglasa bakarken iyi, diye düşündü. Onu kullanmalıydı. Azagoth'un olmadığı bir yere gitmeliydi, tıpkı onun yaptığı gibi.

Ama bunu düşünürken bile yapmayacağını biliyordu. Var olduğu onca yıl boyunca, hiç kimsede böylesine sınırsız bir neşe görmemiştir ve kesinlikle hiç vermemiştir. Birine böyle bir hediye verebilmek ona kendini iyi hissettiriyordu. Gerçekten iyi.

Kapı patlayarak açıldı ve bir buçuk metreden uzun, tehlikeli derecede yakışıklı bir erkek kütüphaneye girdi. Siyah askeri tarz pantolon ve siyah balıkçı yaka Azagoth'u daha da iri, şık ve ölümcül gösteriyordu ama zaten hiçbir zaman yüzde yüz ölümcül bir zarafetten daha azıyla karşılaşmamıştır. Ham güç, Sheoul'un lav göllerinden birinden yayılan ısı gibi ondan yayılıyordu.

Adam kot pantolonunu ve pembe atletini incelerken gözleri parladı ve kız, adamın ona en son böyle baktığı anı hatırlayınca yüzüne kan hücum ettiğini hissetti.

Dündü, onu tam burada, durduğu yerde boşaltırken.

"Günaydın."

"Evet," diye homurdandı. "Öyle."

Kara bir kaşını kaldırdı. "Bir sorun mu var? Cat çalışmıyor mu? Başka birini bulabilirim."

"Hayır!" dedi hızla ve sonra biraz geri çevirdi. "Hayır. Cat'ten hoşlanıyorum."

"O zaman seni rahatsız eden ne?"

Tereddüt etti. İlişkilerinin hangi noktasında onun nerede olduğunu sorgulamaya başlamalıydı? Hutriel ile ilişkisi hiçbir zaman o noktaya ulaşmamıştı. Akşam yemeği randevularına neden geç kaldığını sorduğu ilk seferde ağzından kaçırmıştı ve ondan sonra sadece onu kızdırmak için sormuştu. Ki öyle de oldu. Her seferinde.

"Lilliana?" diye sordu usulca. "Bana neler olduğunu anlatacak mısın?"

Kendini biraz balıkçı karısı gibi hissederek, "Nerelerdeydin?" diye pat diye sordu.

"Cat sana söylemedi mi? Hades'le birlikte İç Mabet'e gittim."

"Bana söyledi," diye güvence verdi Lilliana. İkinci şanslardan hoşlanmadığını söylemişti ve Cat'in kovulmasını kesinlikle istemiyordu. "Ama bütün gece yok olmanı beklemiyordum. Neden bu kadar uzun sürdü?"

Yüz ifadesi ciddileşti. "Halletmem gereken bir iş vardı."

"Bu kadar mı? Sadece... iş mi?"

"Ben Azrail'im, Lilli. Bazen iblislerle işim olur."

Lilli. Ona dün de böyle seslenmişti, elini ereksiyonunun etrafına dolamıştı, avuç içiyle sert uzunluğunu okşarken kendinden geçmiş bir şekilde inliyordu.

"Kahretsin," diye nefes aldı. "Kahretsin... Lilli..."

Daha önce hiç kimse ona bir lakap takmamıştı. İçini bir sıcaklık kapladı ama elindeki konuya geri dönmeden önce bu isim üzerinde sadece bir an oyalanmasına izin verdi.

"Ölü iblisler sizin için ne yapabilir ki?" diye sordu.

"Yeni edinilen iblislerde istediğim ve ihtiyacım olan bilgiler var. Bu şekilde pazarlık yapıyorum ve alacak yeni ruhlar buluyorum. Güven bana, detayları bilmek istemezsin."

Haklı olduğuna şüphe yok. Yine de... "Ayrıntıları isteseydim, bana söyler miydin?"

"Evet." Adam ona iliklerine kadar ürperten bir bakış attı ve kadın onun ruhlarla ne yaptığının ayrıntılarını bilmek istemediğinden emin oldu. "Ama lütfen sorma."

Tamamdır, dostum.

Oradan nereye gideceğinden emin değildi ama Azagoth'un böyle bir sorunu yok gibiydi. Ona doğru yürüdü, onu kendine doğru çekti ve yumuşatılmış tereyağı gibi içinde erimesini sağlayan bir öpücük kondurdu.

"Seni özledim," diye fısıldadı boğuk bir sesle dudaklarına. "Tek düşünebildiğim sana geri dönmek ve burada, kütüphanede başladığımız işi bitirmektir. Bana kendimi iyi hissettirdin, Lilli. İlk defa... lanet olsun, bilmiyorum, soğuktan başka bir şey hissettim."

Oh, evet, o da hissetti, merkezini dürten şişkinlikte. Bir anda göğüsleri ağırlaştı ve bacaklarının arasında ılık bir ıslaklık peydahlandı.

"Azagoth mu?" diye mırıldandı, adam ağzından kulağına doğru sıcak bir yol öperken. "Dışarıda mıydın?"

"Hayır." Adam kızın kulak memesini dişledi ve kız neredeyse dizlerinin bağı çözülüyordu. "Neden?"

Dışarıdaki yeni büyümeden, diyarının kara küllerinden filizlenen umut işaretlerinden haberi yoktu. Ama ona söylemek yeterli değildi... ona göstermek istiyordu.

"Sebebi yok." Adam diliyle kulağının kabuğunda gezinirken kadın inledi. "Belki biraz yürüyüşe çıkabiliriz?"

Geri çekilerek ona baktı. "Yürüyüşe mi? Burada mı?" Başını kronoglasa doğru salladı. "Daha ilginç bir yere ne dersin? Bugün nereye?"

Aslında bunu hiç düşünmemişti. Son iki yolculuk onu iyice kızdırmak için tasarlanmıştı ama o mest olmuştu. Artık bu şekilde oylanmak istemiyordu. O daha iyisini hak ediyordu.

"Belki de bir zaman ve yer önermelisin," diye teklif etti. "Mutlaka gitmek istediğin bir yer vardır."

Ona karşı nazik olmaktan başka bir şey yapmamış olmasına rağmen onu şok eden bir şefkatle, bir parmak ucunu yanağında gezdirdi. "Binlerce yıldır krallığının içinde kilitliyim. Beni götüreceğin her yer muhteşem olacak."

Kadın homurdandı. "Oh, bundan şüpheliyim. Kara Ölüm sırasında Londra çok sıkıcıydı." Elini tutarak onu aynaya doğru yönlendirdi. "Nereye gitmek istiyorsun?"

"Bir plaj," dedi hiç tereddüt etmeden. "Oregon sahilinde. Her zaman gelgit havuzlarını görmek istemişimdir." Onun elini sıktı. "Hayır, bekle. Bunu yarın yapalım. Canım tropik bir yere gitmek istiyor."

Ooh, tropikal. İlk hindistancevizini tattığından beri tropik sulara bayılırdı. "Tam yerini biliyorum." Aynanın yüzeyinde bir görüntü belirdi, mavi sular ve altın sarısı kumlar çağırıyordu. Azagoth'un eline sıkıca tutunarak kronoglasın içine adım attı ve boşucu bir esintiye çıktı.

Azagoth nefes aldı ve tüm vücudu gevşedi, sanki güneş ve hava içindeki gerilimin son damlasına kadar boşaltmıştı. "Neredeyiz biz?"

"Karayipler'de özel bir tatil köyü." Etraflarındaki kayalıkları işaret etti. "Ve burası da özel bir oyuk." Tepelerinde kuşlar akıntıda süzülüyor, uzakta ise balıklar dalgaların arasından fırlayıp kristal suya çarparak sıçıyorlardı.

"Mükemmel," dedi Azagoth. "Ölümlüler buraya gelirse bizi görecekler mi?"

"Hayır. Onlar için görünmeziz. Gerçekte biz de en az onlar kadar buradayız ve nesneleri manipüle edebiliyoruz. Fakat

Etraflarındaki dünyayı değiştiren bir şey yaptığımızda, onların gerçekliği bizim ihtiyaçlarımıza uyacak şekilde değişiyor."

Botlarını tekmeledi ve çıplak ayakları kuma gömülürken i çekti. "Bu hiç mantıklı değil."

Zaman yolculuğu karmaşıktı, her duruma uyacak binlerce doğal ve mistik yasası vardı. Bunların sadece bir kısmını öğrenmek bile yüzlerce yılını almıştı. Açıklamasını en temel seviyeye indirmesi gerekecekti.

"Tamam, diyelim ki Denny's'de adamın birinin tabağındaki son patates kızartmasını aldım. Ya orada bir patates kızartması olduğunu hatırlamayacak ya da onu yediğine inanacak. Melek çarpıtması iş başında. Ya da belki birinin arabasını alarım. Melek çarpıtması tanıkların anılarını silecek ve arabanın sahibi arabanın çalındığını bildirecek. Ama ben aracın içinde olduğum sürece, melek çarpıtması ben arabadan inene kadar onu görünür ama fark edilmez tutacaktır. Ama işte tam da bu yüzden sadece gözlemci olmamız gerekiyor ve insanlarla uğraşırsak başımız büyük belaya girer. Yüce Gler çok gerekli olmadıkça insanların hafızalarıyla oynanmasından hoşlanmazlar." Yüce Gler'in meleklerin hafızalarıyla uğraşmakla ilgili bir sorunu olmadığı düşünüldüğünde bu çok komikti.

"İnsanlar seni hiç görebilecek mi?"

İçgüdüsü ayağa fırladı. "Evet. Kalabalıktan ayrıldığın zaman. Bu yüzden aşırıya kaçmak yasak."

"Bu gerçekleştiğinde Cennet bunu nasıl öğreniyor?"

"Katığınız anda Zaman Yolculuğu Departmanında alarm zilleri alar. Yaklaşık altmış saniye sonra, bir melek ekibi firarın gerçekleştiği yere gider ve eğer suç işleyen melek hala oradaysa, sorumlu kişiye öldürür ya da tutuklar. Duruma göre değişir. Açıkçası, bu çok sık gerçekleşmez."

Adam bir deniz kabuğu almak için eğildi ve kadın hiç utanmadan adamın arkasını süzdü. "Zaman yolculuğu yaptığından beri kaç kez oldu bu? Yani, senin dışında."

"Ne?" Kahretsin, güzel bir kıcı vardı. "Ah, doğru... sadece bir kez." Ama o bir kerelikti.

Başparmağını kabuğun pürüzsüz kıvrımlarına sürttü ve sanki onlar da bu harekete katılmak istiyormuş gibi göğüsleri karıncalandı. "Ona ne oldu?"

"O bir kızdı. Ve kaderi hâlâ belirsiz." Okyanus ufkundaki devasa bir gemiyi işaret etti. "Orada bir yolcu gemisi var. Bir ara seni onlardan birine götürebilirim. İnanılmaz lüks büfeleri, barları, aktiviteleri ve gemi kaynaklı virüsleri var."

"Kulağa hoş geliyor."

Onun abartısız mizah anlayışını seviyordu. "Ne hoş olurdu biliyor musun? Kokteyller. Dur bakalım." Yakındaki bir sahil barına gitti ve barmenin kulağına bir öneri yerleştirmek için kaşları çatık ama yasak olmayan bir numara kullandı. Birkaç dakika sonra, küçük şemsiyeleriyle birlikte iki Mai Tais'yi alıp uzaklaştı.

Ama onu bıraktığı sahilde cisimlendiğinde, sadece bir giysi yığını buldu. Sonra su sıçraması duydu.

Azagoth'u çırılçıplak, yüzünü güneşe dönmüş ve ellerini ıslak saçlarında gezdirirken gördüğünde dilini bir hoş geldin paspası gibi dışarı çıkarmamak için elinden geleni yaptı. Kutsal ateşin anası, bacakları üzerinde seks yapıyordu. Eğer burada insanlar olsaydı ve onu görebilselerdi -Sahildeki her kadının ağzının suyunu akıttırdı.

Zaten salyaları akan tek kişi de Lilliana'ydı.

Onun bir dalganın içine dalışını izledi, kıvrımlı vücudu bir yunus gibi kavis çizerken yüzeyi zar zor dalgalandırıyordu. Uzun, kaslı bacakları ve muhteşem poposu okyanusta kaybolmadan önce güneş ışığında parlıyordu. Birkaç metre açıkta yüzeye çıktı, saf, katıksız bir zevkle gülüyordu.

Lilliana tüm hayatını Cennet'te, yaşama sevinci olan meleklerin arasında geçirmişti ama hiç kimsenin Azagoth'un yanından her geçişinde olduğu gibi canlandığını görmemişti

kronoglasın içinden. Sanki farklı bir kişiydi ve Lilliana bu kişiden gerçekten ama gerçekten hoşlanıyordu.

"Haydi meleğim!" diye seslendi. "Su harika!"

"Hayır," diye alay etti, içecekleri kaldırarak. "Buz eriyecek.

Sanırım ikisini de içmem gerekecek."

Her iki kamışın ucunu da dudaklarının arasına aldı ve bir anda Azagoth karşısında, çıplak, su damlayan ve muhteşem bir şekilde tahrik olmuş bir haldeydi.

"Eğer gerçekten bir şey emmek istiyorsan..." Adam kaşlarını salladı ve kadın gözlerini devirdi, ama gerçek şu ki onun bu şakacı yanından hoşlanıyordu ve bunun kendisinin de şakacı yanını ortaya çıkarmasına bayılıyordu.

Ayrılmayı düşünmek gittikçe zorlaşıyordu.

Bu düşünceleri zihninin gerisine iterek Azagoth'un içkisini ona doğru itti. "Al bakalım, Ruh Çocuk."

Gözlerini kısmıştı. "Az önce bana Azrail mi dedin, Ruh Çocuk?"

"Yaptım," diye alay etti. "Bu konuda ne yapacaksın?"

Sesi alçak bir mırıltıya dönüştü. "Sanırım seni tokatlamam gerekecek."

Arsız bir arzunun ürpertisi omurgasında gezindi. "Söz mü?"

Üç gün önce Azagoth'la flört edeceğine inanmazdı. Hatta hiç kimseyle flört edeceğine inanmazdı. Hutriel flört etmek için fazla ciddiydi ve ayrıldıklarından beri başka biriyle görüşmeyi düşünemeyecek kadar meşguldü.

"Mmm." Adamın kayıtsız cevabı, kadının belirsiz bir beklentiyle neredeyse kıvranmasına neden oldu.

Azagoth'un dudakları pipetin üzerine kapanırken bakışları onun yüzünden hiç ayrılmadı. İçkiyi emdi, adem elması her yutkunuşta sallanıyordu. Son damlasına kadar içtikten sonra boş bardağı yere fırlattı ve kızın içine girdi.

"Benimle yüz." Eli boğazına kadar geldi ve sonra dondu. "Kolyem," diye mırıldandı. "Onu takıyorsun."

"Bu çok güzel."

Gözleri o kadar saf ve güçlü bir duyguyla karardı ki, kalbini sıcak bir battaniye gibi sardığını hissetti. "Bunu emirle değil, kendi tercihinle takarak beni onurlandırıyorsun," dedi yumuşak bir sesle. "Ama onu takmak zorunda değilsin."

Elini onun elinin üzerine koyarken titredi. "Ben de istedim."

Kaba, ilkel bir ses göğsünün içinden gök gürültüsü gibi yuvarlandı. Adamın ağzı onunkine sertçe indi ve kadın da ona aynı saldırganlıkla karşılık verdi, dilini onunkine doladı ve dudaklarını ısırdı.

Sanki bir baraj yıkılmış gibi, ihtiyaç hızlı ve acil bir şekilde vücuduna doldu. Şehveti daha önce de tanımıştı ama bu çılgıncaydı, aslında bir efsane olabileceğini düşündüğü türdendi.

Kalçasını onun kalçasına doğru kaldırdı ve cinsel organını onunkine doğru kaldırdı. Sadece bu sinir bozucu kıyafetlerden kurtulması gerekiyordu-

Birdenbire ensesindeki tüyler diken diken oldu ve kafatasının içinde çığlık çığlığa bir alarm çınladı.

Oh, kahretsin.

Yalnız değillerdi.

Bölüm On Dört

Azagoth'un teninde gezinen titreşim neredeyse orgazmikti. Sheoul-gra'da kötülük her yerdeydi ve her şeye o kadar derinlemesine nüfuz etmişti ki, bir varlık listelerin dışında bir kötülük olmadıkça, zar zor fark ediyordu.

Ama burada, insanlar âleminde, kötülük bir eşek sürüsündeki cehennem aygırı gibi göze çarpıyordu.

İsteksizce Lilliana'dan uzaklaştı ve kötü niyetli titreşimlerin kaynağıyla karşılaşmak için döndü.

Her ikisi de Mad Max filminden fırlamış gibi görünen iki düşmüş melek onlara doğru yürüyordu, kaba deri zırhları kurumuş kanla kaplıydı, elleri keskin, kötü görünümlü kılıçlara sarılıydı. Kemerlerinden dişler, kemikler ve kafa derileri sarkıyordu ve dişlerinin arasına sıkışmış ve botlarına kabuk bağlamış şeyleri bilmek bile istemiyordu.

Bunlar gerçek katillerdi, karanlık tarafından öylesine yozlaştırılmış düşmüş meleklerdi ki tek yaşam amaçları cinayetti. Bazı düşmüş melekleri akılsız canavarlara dönüştüren şeyin ne olduğunu bilmiyordu ama arada bir ruh tünelinden geçtiklerinde onların türüyle karşılaşıyordu. Meydan okuyan, düşmanca bir tavırları vardı ve onları İç Mabet'teki en kötü yerlere göndermekle tehdit ettiğinde alay ediyorlardı.

Daha sonra, çok daha sonra, Azagoth onların sefaletini kontrol etmeye gittiğinde, onlar farklı insanlardı. İsteyerek yaydıkları bilgiler ona en büyük şantaj malzemelerinden bazılarını vermişti.

Yanında, Lilliana'nın güçlerini şarj ettiğini hissetti, ancak onlara doğru gelen bu iki pisliğin ondan daha güçlü olduğunu zaten söyleyebilirdi. Sorun değil, çünkü onları kısa sürede parçalara ayıracaktı-

Bir şimşek bir ışık dalgasıyla yere çakıldı ve soldaki düşmüş melek bir neon tabela gibi aydınlandı. Çığlığı sörfün gürültüsüne ve tepedeki deniz kuşlarının seslerine katıldı. Lilliana'nın sırtından çıkan yakut uçlu siyah kanatlar mavi gökyüzüne doğru yükselirken, Lilliana elini uzatarak düşmanı yere düşüren bir darbe daha savurdu; düşmanın derisi kızarmış ve buharlaşmıştı.

Azagoth sırttı. Dişisi bir savaşıydı. Bu sikiklerin işini bitirip zafer seksi yapmanın zamanı gelmişti.

"Tamam çocuklar," diye homurdandı. "Ölme zamanı."

Ateş bombalarını yayılım ateşine tuttu... en azından denedi. Zayıf, küçük kıvılcıklar parmak uçlarından üç metre öteye gidemedi. Söndü. Bu da ne-

Parçalanmayan düşmüş melek hırladı ve aniden Lilliana görünmez bir güç tarafından o kadar güçlü bir şekilde çarpıldı ki, otuz metre arkasındaki kayalık uçuruma çarptı. Taşların üzerine kan sıçradı ve kırık bir topak halinde kuma yığıldı.

Öfke Azagoth'un boğazını yanan katran yutmuş gibi yaktı ve bir kükreyle, dönüştüğü canavarı, derisinin altında saklanan şeyi serbest bıraktı. Kemikleri patlarken ve yüz hatları buruşurken, Lilliana'ya saldıran düşmüş melek, kanla kaplı silahını kaldırarak ona doğru koştu.

"Hayır!" Azagoth'un sesini tanıyamayacak kadar çarpılmış olsa da piç kurusunu korkutmamıştı.

Kanatları sırtından fırlarken Azagoth'un içinden güç şarkıları yükseldi. Havaya fırladı ve düşmüş meleğin üzerine indi, siyah, tırtıklı pençeleri adamın etini bir kaşığın dondurmayı delip geçmesi gibi kolaylıkla parçaladı.

Bir silah ona isabet etti ve acı göğsünde patladı ama çenesini kalın bir kola geçirirken bunu görmezden geldi. Uzun tatmin edici bir yırtılmayla koptu ve düşmüş meleğin çığlığı tam bir müzik gibiydi.

Kendini savaşın seslerine, tatlarına ve kokularına kaptırdı... ta ki başka bir dövüşün gerçekleştiğini duyana kadar. Dışarıda

göz ucuyla, kızarmış düşmüş meleğin Lilliana ile dövüştüğünü gördü. Çağırdığı ateş kılıcı düşmüş meleğin elemental esasına karşı direniyordu ama Azagoth işini şansa bırakmıyordu.

Son bir kükremeyele pençelerini adamın göğüs kafesine sapladı. Adamın çığlığı, kanı ağzına dolduğu için gürleyerek çıktı. Kavrayışını sıkılaştıran Azagoth ellerini birbirinden ayırarak düşmüş meleği ikiye böldü.

Aynı anda pullu kuyruğunu kaldırdı ve ucundaki zehirli kemik çıkıntısını kömürleşmiş orospu çocuğuna doğrulttu. Crispy esasını Lilliana'nın kafasına doğru savurduğunda, Azagoth saldırdı. Kuyruğun sivri ucu düşmüş meleği kafatasının dibinden şişleyerek beyin sapını deldi ve sinir sistemine ölümcül dozda toksin gönderdi.

Eğer fiziksel travma onu öldürmediyse, zehir öldürecekti.

Crispy yere düştü, vücudu kasıldı, boğazından beyaz köpükler fışkırırken ağzı sessiz bir çığlıkla açıldı.

Harika.

Lilliana orada durmuş, iki ölü düşmüş meleğe bakarken gözlerini kocaman açmıştı. Sonunda Azagoth'u gördüğünde gözleri daha da büyüdü. Kadının korkusu elle tutulur bir şeydi ve sanki kendi korkusuymuş gibi onu ürpertiyordu. Daha birkaç gün önce, ne olursa olsun onun duygularını hissetmek için kendinden geçmişti, çünkü uzun zamandır hiçbir şey hissetmemişti.

Ama onu korkuttuğu için nefret ediyordu ve Azrail olduğundan beri ilk kez utanç duyuyordu.

"Özür dilerim," dedi, kocaman çenesini ve dişlerini temizlerken sesi dumanlı ve pürüzlüydü. "Geri dönmek birkaç dakika sürer."

Yutkundu. Başını salladı. Ve sonra çağırdığı kılıcını ve kanatlarını yok etti.

"Sorun değil," diye nefes aldı. "Ama söylemeliyim ki, sen korkunç bir piçsin."

"Çok tatlı şeyler söylüyorsun," diye gürledi.

Bakışlarını ölü düşmüş meleklerle çevirdi. "Gerçekten etrafta dolaşmıyorsun, değil mi?"

Sırıttı ve sonra hemen sakladı, çünkü bu ejderha-iblis karışımı formda sırtlamak muhtemelen korkunçtu. "Tüm bunların güzelliği, daha sonra tünelimden geçtiklerinde ruhlarını tekrar görebilecek olmam."

Sanki bir işaretmiş gibi, griminionlar bir anda ortaya çıktı ve henüz parçalanmaya başlamış olan cesetlere doğru koşmaya başladı.

"Hey, arkadaşlar," dedi. "Tüneli açmamı beklerken bu piçlerle oynamaktan çekinmeyin."

Heyecanlı konuşmaları uyuşturucu kullanan sincaplar gibiydi.

Bazen sevimli küçük haylazlar oluyorlardı.

Düşmüş meleklerin ruhlarının hızla çürüyen bedenlerinden çıkışını izledi, sadece griminionlar tarafından zincirlenip gri bir duman pufu içinde uzaklaştırılmak için. Çığlıkları bir süre daha havada asılı kaldı.

"Bunu gördün mü?" diye sordu. "Harikaydı." Lilliana ona deliymiş gibi baktı. "Ne? Ruhların yükseldiğini ve griminionlarımla hasat için ortaya çıktığını hiç görmedim. Ben her zaman ruh hasadının alıcı tarafındayım."

Lilliana yüzünü buruşturdu. "Şu korkunç piç şeyini tekrarlayayım." Ona dokunmak istercesine elini uzattı. "Dokunabilir miyim?"

Omuz silkti ve on iki ayaklı deri kanatlarını esintide çırpıttı. Lilliana parmaklarını adamın ön kolunun pullu derisinde gezdirdi ve adamın iskelet gibi göğsünden daha önce hiç duymadığı garip bir gümbürtü yükseldi. Ne olduğunu anlaması bir anını aldı.

Bir mırıltı. Mırıldanıyordu.

Lilliana bu gürültüden hiç rahatsız olmamış gibi görünüyordu, hatta daha da yaklaşmış, elini kolundan omzuna doğru götürüyordu.

"Bu iyi mi?" diye sordu usulca. "Sana zarar falan vermiyorum, değil mi?"

"Canımı... yakıyor musun?" Adam şaşkınlıkla ona baktı. Şu anda onun kafasını ısırp koparabilirdi, o daha

göz kırptı ve şehvetli dokunuşunun onu incittiğinden mi endişelendi?

"Üzerinde kan var."

"O benim değil." Çıtır çıtır olmayan düşmüş melekten aldığı ilk yara çoktan iyileşmiş, gövdesinde sadece ince, bir ayak uzunluğunda bir yara izi bırakmıştı. Beş dakika içinde o bile yok olacaktı.

"Güzel," diye mırıldandı. "İstediğin zaman bu forma dönüşebiliyor musun?"

"Evet ama sinirlendiğimde kendiliğinden ortaya çıkıyor." Duygulara karşı hissizliği göz önüne alındığında, pek sık kızdığı söylenemezdi. Ama içindeki canavar ara sıra hafif bir öfkeden bile faydalanırdı. "Bu sefer ortaya çıktı çünkü bu alemde herhangi bir gücüm yok gibi görünüyor."

"Burası kalabalık," dedi. "Sadece zaman yolculuğu yapabilen melekler güçlerini burada kullanabilir."

"Bundan daha önce bahsedebilirdin," diye mırıldandı.

"Özür dilerim," dedi, her ne kadar sesi

Ama boynundaki kordonlu tendonları incelerken pişmanlık duyuyordu.

Gözlerini kapadı, bir dişinin kendisine böylesine... saygıyla dokunması karşısında hayrete düştü. Tatlı, vahşi cehennem, bu iyi hissettirdi. Savaşın verdiği sarhoşlukla Lilliana'nın tüylü dokunuşu arasında, içinden bir şehvet mızrağı fırladı.

Ve sonra, dehşet içinde, siki Lilliana'nın yaptığı her şeyle ilgilenmeye başladı. Bir tıslamayla etrafında döndü ve umutsuzca vücudunun geri kaymasını sağlamaya çalıştı.

"Azagoth?" Eli kürek kemiklerinin arasına, kanatlarının hemen altındaki hassas bölgeye indi. "İyi misin?"

"Sadece... bana bir dakika ver."

Elini çekti ve uzun, acı dolu bir an için onu gücendirdiğini düşündü. Ama sonra kız yanından geçip sörf yoluna doğru ilerledi. Birkaç adım ötede, yüzünde muzip bir gülümsemeyle omzunun üzerinden geriye baktı.

"Ben yüzmeye gidiyorum. İstersen sen de bana katıl." Yürürken soyundu, kıyafetlerini iz bırakacak şekilde

ve ayakları suya değmeden önce nefes nefese kalmıştı.

Birdenbire nasıl görüldüğü umurunda bile olmadı. O kadına ihtiyacı vardı ve ona şimdi ihtiyacı vardı.

* * * *

Lilliana, arkasında bir vınlama ve su sıçraması duyduğunda suya henüz ayak parmağı derinliğinde girmişti. Döndüğünde, hâlâ canavar formunda olan Azagoth'la karşılaştı.

Kahretsin, korkunçtu. Her zamanki halinden en az iki metre daha uzun ve yüz kilo daha ağır olan bu adam, insanların iblis olarak adlandırdığı şeyin özeti gibiydi. Devasa, uzun çenesi ve tırtıklı pençelerinden, alnından fırlayıp kafatasının üzerinde kıvrılan siyah boynuzlarına kadar kâbuslara konu olacak türdendi.

O düşmüş meleklerin en büyük kâbusu olacağına şüphe yoktu. Ve her şeyi daha da kötüleştirmek için, öbür dünyada da ondan kaçamayacaklardı. Neredeyse onlar için üzülyordu.

Neredeyse. İçlerinden biri annesini öldüren piç olabilirdi. Eğer Azagoth haftalarını onlarla birlikte İç Mabet'te geçirmek istiyorsa, bunu sorun etmedi.

Geleceği düşündüğü aklına geldi ama bu sefer bu konuda heyecanlanamazdı. Şimdi olmazdı. Karşısında bu muhteşem yaratık varken olmazdı.

Azagoth'un derin göğsü kıpkırmızı gözlerle ona bakarken kabarıyordu ve muhtemelen dehşete kapılması gerekirdi ama onu böyle görmenin ilk şoku geçtikten sonra büyülenmişti. Bir kobra gibi güzeldi, şık ve zarifti, ilkel ve ölümcüldü.

Ayrıca çok ama çok tahrik olmuştu.

Bakmamaya çalıştı. Gerçekten denedi. Ama Şık ve Ölümcül Azagoth'un bacaklarının arasında bir beyzbol sopası vardı. Hastalıklı bir merakla ona dokunmak, iki eliyle kalınlığını kavrayıp kavrayamayacağını görmek istedi.

"Değişimin başladığını hissedebiliyorum," diye gürledi. "Yani eğer keşfetmek istediğin bir şey varsa... şimdi tam zamanı."

Oh, neyse ne. Bu bir yabancı değildi. Her zamanki gibi görünmese de Azagoth'tu ve eğer onunla kalmayı düşünüyorsa, onun her şeyini kabul etmek zorundaydı.

Bir adım daha yaklaşarak adamın boyunu ellerinin arasına aldı. Kadın abanoz başını nazikçe okşarken ve parmaklarını sert şafttan aşağı doğru geçirirken zevkle tısladı. Günahın tatlı annesi, kocaman, o kadar kalındı ki, onu iki eliyle kavrarken başparmaklarının ve parmaklarının uçları zar zor buluşuyordu. Pürüzsüz sütunun dibine ulaştığında, bir elini aşağıya, skrotumuna daldırdı ve evet, sopayla eşleşecek beyzbol topları vardı.

"Sen, um, iyi donatılmışsın," diye fısıldadı, dili o kadar kuruydu ki zar zor konuşabiliyordu. Muhtemelen tüm nemi gittiği içindi ve ağzı kururken bile seksi sırlıslam olmuştu.

Bu onu gerçekten tahrik ediyor muydu? Ağrıyan göğüsleri ve zonklayan pelvisi evet diyordu.

Azagoth'un iri bedeni titredi ve o izlerken, formu her zamanki haline dönene kadar kendi üzerine çöktü, nefes nefese, gözleri vahşi.

Adam tökezleyerek geri çekildi ve kadının bakışlarını kaçırdı.

"Azagoth?" Kadın ona doğru ilerledi ama adam arkasını dönerek onu çıplak sırtına bakmak zorunda bıraktı. "Neyin var?"

"Hiç kimse... hiç kimse bana böyle dokunmadı."

"Kimsenin penisine dokunmadığına inanamıyorum."

Nefes nefese kaldı. "Hayır, yani, kimse bana böyle dokunmadı. İblis formumdayken değil. Sana zarar vereceğimden korkmadın mı?"

"Neden olayım ki? Sen orada kendindin. Akılsız bir canavar değildin." Elini onun omzuna koydu.

"Yanılıyor muyum? Bu formdayken kendini kontrol edemiyor musun?"

Avucunun altındaki kasları esnedi. "Öldürmediğim sürece kontrol tamamen bende. Ama o zaman bile odağım savaştığım kişiyle sınırlı."

"Gördün mü? İşte bu yüzden sana dokunmaktan korkmadım."

"Ama binlerce yıllık yozlaşma beni bu hale getirdi. İğrencim."

"Benim için değil," dedi usulca.

Bir bulanıklık içinde hareket etti. Bir an kuma bakarken, bir an sonra ona doğru bastırdı, kolları sırtına ve omuzlarına dolandı, elleri saçlarına gömüldü. Dudakları kızın dudaklarına yapışmış, dudaklar şiddetli ve sıcak bir şekilde buluşmuştu.

"Lilli," diye fısıldadı, "teşekkür ederim."

Ona ne için teşekkür ettiği hakkında hiçbir fikri yoktu ve bunun bir önemi de yoktu. Şu anda onun kendisine verebileceği her şeye ihtiyacı vardı. Sanki içinde o olmadan bir saniye daha geçiremezmiş gibiydi.

Kollarını adamın omuzlarına atarak kendini yukarı kaldırdı, böylece kalçaları adamın beline dolandı ve adamın seksi kadının göbeğine sürtündü. Ağzının içine doğru inledi, ihtiyacın erkek sesi göğüslerine kadar yankılandı.

Eğilerek tüm vücudunu onu okşamak için kullandı, seksi onunkine sürtünüyor, göğüsleri göğsünün pürüzsüz derisine sürtünüyor, karnı onun karın kaslarına sıcak bir sürtünme yaratıyordu. Yüce Tanrım, tam burada, hemen şimdi boşalacaktı.

Onu ıslak kumlara götürdü, kendini onun üzerinde konumlandırırken minik dalgalar tenine vuruyordu. Bu, kontrol edemediği duygularla sarsıldığı kütüphanedekinden farklıydı. Şimdi soğukkanlılığını yıkıcı bir etki yaratmak için kullanıyor, bacaklarının arasında yavaşça sallanırken boynunu öpüyor ve ısıırıyordu, shaftı kıvrımlarının arasında durgun itişlerle kayıyordu.

Adam ağzını aşağıya indirip göğüslerini öperken ve diliyle sert tepelerini okşarken, kadın ona yapıştı, tırnaklarını omuzlarına geçirdi. Ağzını bir tanesinin üzerine kapatarak emdi, o kadar lezzetli bir basınçla yukarı doğru çekti ki, kadın inledi ve daha fazlasını isteyerek ve aynı zamanda bunun çok fazla olduğunu düşünerek eğildi.

"Bana nasıl tepki verdiğini seviyorum," diye mırıldandı tenine karşı. "Çıkardığın sesleri seviyorum. Kokunu seviyorum." Göğüslerini birbirine bastırdı ve aralarındaki derin vadiyi yaladı. "Tadına bayılıyorum."

Hafif bir dalga bedenlerinin arasına girerek vücutlarının birleştiği sıcak yeri yaladı ve kadın tekrar inledi.

"Zamanımız olsaydı her yerini yalardım," dedi, her göğsüne bir öpücük kondurarak. "Ama bunu daha sonra yapabilirim."

Bekleyemezdi ama adam haklıydı. Artık sadece dakikaları vardı ve onu içinde hissetmek, ağırlığının ona doğru pompalanırken nasıl bir his vereceğini bilmek için sabırsızlanıyordu.

"Lütfen," diye fısıldadı. "Çok hazırım." Şehvetle ıslanmış beyninde aniden bir düşünce belirdi ve onu şiddetle kavradı. "Koruma mı?"

Dilini kadının göğüslerinin arasında gezdirdi. "Doğurganlığımı açıp kapatabilirim." Ona ukala bir gülümseme verdi. "Ben olmanın avantajlarından biri de bu."

"Çok kullanışlı," diye itiraf ettikten sonra saçlarını şakacı bir şekilde çekiştirdi. "Şimdi bana biraz daha avantaj göster."

"Tamamdır." Vücutlarının arasına uzanarak sikinin başını kadının girişine doğru yönlendirdi. "Bu acıtacak, tatlım," dedi. "Ama sadece bir saniyeliğine." Dudaklarına nazik bir öpücük kondurdu. "Senin için buna katlanabilseydim, katlanırdım."

Gözleri yaşardı. Böylesine vahşi bir üne sahip bir erkek nasıl bu kadar şefkatli olabilirdi? Azagoth onu sürekli şaşırtıyordu ve onun için daha kaç tane sakladığını merak ediyordu.

"Oldukça güçlüyümdür," diye mırıldandı.

"Bu," dedi yumuşak bir sesle, "çok açık."

Başparmağını ağzına götürdü ve elini tekrar vücutlarının arasına sokmadan önce dilini ucunda gezdirdi. Klitorisinin üzerinde hafif, vızıltılı bir vuruş hissetti ve zevkle iç çekti.

Penisini kadının açıklığına doğru iterken başparmağı nabız gibi atan çıkıntının etrafında döndü. Duygular leğen kemiğinde patlayarak ihtiyaçtan başını döndürdü. Sonra acı geldi, keskin ve yakıcı bir şekilde kalçalarını öne doğru çarptı, engelini kırdı ve onu öleceğini düşündüğü kadar doldurdu.

Ama neredeyse anında acı gitmiş, yerini nefesini kesecek kadar harika bir zevk almıştı.

Azagoth dondu kaldı, kolları titriyordu. "Özür dilerim," diye mırıldandı. "İyi misin?"

"Oh, evet," dedi. "Bu inanılmaz."

"Daha da iyi olacak." Başını eğerek onun boğazını öptü.

Sonra adam hareket etmeye başladı ve kadın bu coşku karşısında neredeyse çılgılık atacaktı. Yüce Tanrım, bu mükemmeldi. Adam neredeyse her çekildiğinde, o inanılmaz dolgunluk hissini kaybetmekten korkarak gerildi. Adam tekrar derinlere doğru her itişinde, sanki bunu yapmak onu orada tutacakmış gibi sıkıştı.

"O kadar... sıkısın ki..." diye bağırdı. "Ve sen... ah, evet, beni daha sert sık... lanet olsun, evet."

"Azagoth," diye nefes aldı. "Daha fazla. Daha fazlasına ihtiyacım var."

Adamın boynuna doğru gülümsediğini hissetti. "Ben de öyle, bebeğim. Ben de öyle."

Hızını artırdı, daha sert ve daha hızlı pompaladı, ta ki kız her itişte öne doğru kayana kadar. Etraflarındaki minik dalgalar vücutlarını yalıyor, Azagoth'un siki ve dili başparmağıyla senkronize bir şekilde onu çalıştırıyormuş gibi hissedene kadar bacaklarının arasında en hassas noktalarını yalıyordu.

İnleyerek, onu daha da derine çekmek, daha hızlı hareket etmesini sağlamak için kalçalarını yuvarladı... çekirdeğindeki doruk noktasını ateşleyecek her şeyi yaptı.

O kadar yoğun bir coşku patlamasıyla geldi ki, bilinci vücudundan adeta patlarken gözlerinin arkasında ışıklar gördü. Zamanın ve uzayın içinden ateş ediyor da olabilirdi.

Azagoth başını kaldırıp kızın gözlerinin içine baktı ve kendini onun üzerinde tuttu, vücudu esnedi ve kabardı, güneş ışığı cildini kaplayan ter ve deniz suyunun ince parlaklığından parlıyordu.

"Benim," diye hırladı, boynundaki tendonlar her kelimedede geriliyordu. "Sen. Benimsin."

Sözleri başka bir orgazmı tetikledi ve bu orgazm onu ilkinden daha da sert bir şekilde ele geçirdiğinde çığlık attı. Başını geriye atarak, kesinlikle göklerde duyulacak vahşi bir çığlıkla ona katıldı. Adam öyle bir güçle ve erotik bir vahşilikle kızın içine girdi ki, onları ileriye doğru iterken kumda derin bir oyuk açtı ama kızın umurunda değildi. Doruk noktası onu kontrolden çıkarmış, zevkten aklını yitirmesine neden olmuştu.

Sonunda sarsıldı, sıcak püskürtülerinin sonuncusu da kadının içine boşalırken vücudu kasıldı.

Artık bekâretini neden koruduğunu biliyordu. Bu bilinçli bir şey olmayabilirdi, hatta belki de kaderdi. Ama bekâretinin bozulmamasını sağlayan her neyse, şimdi nedenini anlıyordu.

Azagoth için yaratılmıştı.

On Beşinci Bölüm

Azagoth kendi diyarına dönmek zorunda olmalarından nefret ediyordu. Özellikle de hayatında yaşadığı en iyi seksten birkaç saniye sonra. Kronoglasın çekimi onları Sheoul-gra'nın soğuk karanlığına geri sürüklediğinde Lilli'nin ıslak sıcaklığından daha yeni çekilmişti.

Ama bu kez, duygusal kargaşa kuyusu daha önce olduğu gibi kontrolden çıkmadı. Bu kez, Lilliana'yı bir battaniyeye sarıp duşa taşıırken ve onu yıkamak için yarım saat harcarken, her birini kavrayıp boyun eğdirmeyi başardı.

Ve bir yarım saat de banklardan birinde onunla seviştim.

Onun boşalmasını dinlemeyi seviyordu. Ağzında defalarca orgazm olurken onun tadına bakmayı seviyordu. Ve ona tekrar girdiğinde, sanki tüm dünya düzelmiş gibiydi.

Diyarını yarattığından beri ilk kez, şimdi gerçekten evi gibi hissediyordu.

Daha da iyisi, ona verdiği kolyeye ihtiyaç duymamıştı. Narin, kremi teninde hâlâ güzel duruyordu ama gerçek amacının hiçbir rolü olmamıştı.

Bir eş istediğine karar verdiğinde, dışıyla duygusal bir bağa ihtiyaç duyacağından endişe etmişti; bu ne kendisinin ona ne de dışının kendisine verebileceği bir şeydi. Bu yüzden, eşinin duygu ve düşüncelerini ona iletmek için Sheoul-Gra'nın içinde çalışacak özel bir mücevher yaptırmıştı. Onu hissedebileceğini ummuştu. Onu anlayabileceğini.

Tüm bunlar doğal bir şekilde gerçekleşiyordu ve lanet olsun ki bu bir mucize değildi.

"Sana bir sürprizim var, Soul Boy." Lilliana ayaklarını parmak arası terliklere geçirirken şöyle dedi. Bir çift tekmelik seçmişti.

Uzun beyaz bir pantolon ve parlak turuncu bir tişört, bunların hepsi daha önce plaj için mükemmel olurdu. Kadının hâlâ tropik ışıltının tadını çıkarıp çıkarmadığını merak etti.

Çünkü kesinlikle öyleydi.

"Sürprizleri severim," dedi. "İyi olanları."

Gülümseyerek elini tuttu ve onu yatak odasından dışarı çıkardı. "Bu iyi bir tane."

Kadının kendisini sarayın dışına ve taş basamaklara götürmesine izin verdi. "Nereye gidiyoruz-" Nefes nefese kalarak sözünü kesti.

Manzara değişmişti. Hâlâ nükleer bir patlama bölgeyi harap etmiş gibi görünüyordu ama her yerde yeniden doğuş ve iyileşme belirtileri vardı. Kararmış toprağın arasından yeşil çimenler fışkırıyor, artık budaklı ve meyan kökü kadar karanlık olmayan ağaç dallarından rengarenk tomurcuklar filizleniyordu. Binalara tırmanan nabız gibi atan sarmaşıklar solmuş ve ölmüş, yerlerini o orada dururken bile yayılmakta olan üzüm sarmaşıkları almıştı.

Yüzyıllardır burada deneyimlemediği bir esinti, beraberinde hafif bir çiçek kokusu getirdiğinde suskun bir şekilde durdu. Buradaki havanın en son ne zaman çürümekten başka bir şey koktuğunu hatırlayamıyordu.

"Nasıl," diye mırıldandı. "Bunu nasıl yaptın?"

"Ben yapmadım. Bence bu duygularınızla bağlantılı. Siz onları hissetmeye başladıkça, aleminiz de bunu yansıtıyor."

Tabii ki. Kötülük tarafından giderek daha fazla yozlaştırıldıkça, geriye hiçbir şey kalmayana kadar yer ölmüştü. Alanı da kendisi gibi ölmüştü, ama şimdi içinde bir kez daha yaşamın nabzının attığını hissedebiliyordu, etrafındaki dünya da bunu hissediyordu.

Ama Lilliana bir noktada yanıliyordu. "Bunu sen yaptın Lilli," dedi yüzünü avuçlarının arasına alırken. "Sen olmasaydın bunlar olmazdı. Bunu sen yaptın."

Ağzını onunkine yaklaştırarak usulca öptü ve Lilli'nin yumuşak, davetkâr dudaklarının tatlılığını içine çekti.

"Teşekkür ederim," diye mırıldandı. "Birkaç gün içinde dünyama kimsenin bana bir ömür boyu veremeyeceği kadar çok şey kattın." Kadın gerildi ve adam tam sorunun ne olduğunu soracaktı ki ve ses . a Temizleme Boğaz kesintiye uğradı onun düşünceler.

"Lordum."

"Kahretsin, Zhubaal-"

"Bu Hades," dedi Zhubaal tapınağın en alt basamağında durduğu yerden. "Başka bir durumu var."

Hay sikeyim. Azagoth, Şeytan'ın ısrarıyla Lucifer'in ruhunun reenkarnasyonuna izin verdiğinden beri İç Mabet'te her şey kaos içindeydi. Artık her düşmüş melek reenkarne olmak, bir emim olarak doğmak istiyordu - iki düşmüş meleğin kanatsız ama yine de güçlü yavruları. İç Mabet'deki iblis ruhlar, Lucifer'in doğuşunun yaklaştığını hissederek sabırsızlanıyorlardı; bu, tüm âlemleri... iblis, insan ve Cennet'i... oyunun kurallarını değiştirecek şekilde etkileyebilecek bir şeydi.

Merdivenlerin tepesindeki kapılar patlayarak açıldı ve Hades, yüzü ve çıplak göğsü kan içinde dışarı çıktı. Nöbet geçirmesine neden olan renk değiştiren pantolonu tuhaf bir şekilde temizdi ama botları Azagoth'un tahmin etmek istemediği şeylerle kaplıydı. Yine de mavi Mohawk'ı tertemizdi. Adam hiçbir şeyin saçını bozmasına izin vermezdi.

"Sana söyledi mi?" Hades homurdandı. "İsyanlar. Ben isyanlarla uğraşıyorum. Sanırım Azrail'i birkaç kışın üzerine salmanın zamanı geldi."

"Üzgünüm, Lilli," diye iç geçirdi. "Gitmek zorundayım."

"Görev çağırıyor." Kadın hüznle gülümsedi ve adam bundan heyecan duymamalıydı ama duydu. Onun gittiğini gördüğü için üzgündü. Bu ne kadar harika bir şeydi? Çoğu insan onu hayatından çıkarmak için ruhunu satardı. Gerçek anlamda.

"Yakında döneceğim," diye yemin etti. Hades her ne için sızlanıyorsa onun icabına bakacaktı ve sonrasında... yapması gereken bir şey vardı. Duyguları tekrar devreye girdiğinde, çocuklarıyla bağlantı kurmak istedi. Oh,

teşekkürler

Methicore, onlardan herhangi birini şahsen görmek şimdilik imkansızdı. Ama bu piç kurusu onlara değer verme ve hatta belki de onları sevmeye yeteneğini elinden alamazdı.

Çünkü artık sevebileceğini biliyordu. Kesin olarak biliyordu. Lilliana'ya aşıktı.

On Altıncı Bölüm

İki gün Azagoth olmadan geçti. Lilliana'nın endişelenmekten başka bir şey yapmadığı iki gün. Cat'e yemek pişirmede yardım ederek, kütüphanede kitap okuyarak ve en sevdiği şey olan dışarıdaki yeni bitkilerle ilgilenerek meşgul olmak için elinden geleni yaptı.

Bir kez bile kronoglası Sheoul-gra'dan çıkarmanın bir yolunu bulmaya çalışmadı. Gerçekten kalıp kalmayacağına karar vermek için hâlâ üç haftası olduğunu düşündü ve iş o noktaya geldiğinde, ayrılmayı düşünmek bile istemedi. Kronoglass olmadan, Cennet âlemine dönmek lobotomize edilmiş bir sefaletle sonuçlanacaktı. Onunla, sahip olduğu hayata devam edebilirdi ama gerçekten, bu ne tür bir hayattı? Meşgul ama yalnızdı. Mutluydu ama memnun değildi.

Burada mutlu olabilir mi?

Hem Azagoth hangi cehennemdeydi ki? Endişelenmeli miydi? Azagoth'un tehlikede olabileceğini düşünmüyordu ama birdenbire kafasında milyonlarca senaryo dönmeye başladı, bunların çoğu İç Mabet'te düşmanca ele geçirmelerle ilgiliydi. Azagoth buradaki nihai güçtü ama ya Hades ve Kutsal Alan'da hapsolmuş tüm iblisler ona karşı ayaklanırsa? Esir tutulabilir miydi? Hatta belki de öldürülebilir miydi?

Tamam, şimdi kendini paniğe kaptırmıştı ve Azagoth'un ofisine giderken koridorda Zhubaal onu geçince kolundan tuttu.

"Azagoth döndü mü?"

Zhubaal ona hırladı. "Ben nereden bileyim?"

"Onu takip etmek senin görevin değil mi?"

Adam kadının elinden kurtuldu. "Yaptığı her hareketten beni her zaman haberdar etmez."

"En azından bana iyi olup olmadığını söyleyebilir misin?"

"Elbette o iyi." Sesinden sabırsızlık damlıyordu. "O Azagoth."

Zhubaal gerçekten huysuzdu. Cat'in ona bulaşmamasını umuyordu. "Böyle sık sık gider mi?"

"Bazen."

Yani bir cevap değil. "Tamam, şunu deneyelim. O neden orada?"

Neler oluyor?"

"Paylaşmak bana düşmez."

"Öyle mi? O benim dostum, yani paylaşacaksın."

Yüzüne yavaş, sinsi bir gülümseme yayıldı. "Gerçekten bilmek istiyor musun?"

"Hayır," diye tersledi, sabrı tükenmişti, "Bilmek istemediğim için sordum. Bana söylemediğin şey ne?"
Gülümsemesi daha da genişledi. "Bir sevgilisini ziyaret etmek için İç Mabet'e gitti."

"Ne?" Kalbi sıkışmıştı. "Neden?"

"Neden bir insan sevgilisini ziyaret eder?"

Anlık, ezici acı onu sersemletti ve midesini bulandırdı. "Sana inanmıyorum," diye mırıldandı.

Omuz silkti. "Döndüğünde ona kendin sor. Adı Rhona."

Ondan uzaklaşmak için sabırsızlanıyormuş gibi etrafında dönerek, onu öfke ve kıskançlıkla titrerken bırakıp gitti. Azagoth'la yaşadıkları onca şeyden sonra, Azagoth'un hayatını değiştirdiğine ve ona yardım ettiğine dair verdiği güvencelerden sonra, bunu ona yapabilir miydi?

O Azagoth. O bir şeytan. Ne bekliyordun ki?

Hayır, bu yanlıştı. Zhubaal yalan söylüyordu. Ne de olsa o düşmüş bir melekti ve ağızlarından çıkan her şey şüpheliydi.

Yine de Azagoth'un ofisine doğru koşarken gözleri yaşardı. Onu görmek zorundaydı. İç Mabet'e girmenin bir yolu olup olmadığını öğrenmesi gerekiyordu. Belki bir Griminion yardım edebilirdi.

Ama büyük salonun girişini geçerken göz ucuyla bir hareket yakaladı.

İki kat geri giderek kapı aralığından içeri baktı. Azagoth'un kapının önünde durduğunu görünce rahatladı.

Tuhaf, sıkıcı bir sanat eseri olduğunu düşündüğü kocaman bir taş. Ama şimdi şeffaftı, yüzeyi bir televizyon ekranı gibi titreşiyordu.

Bir casus taşı. İlginç bir şey. Bu şeyler oldukça yaygındı ama çok azı onları kullanabilecek güce sahipti. Azagoth'un bu az sayıdaki kişiden biri olduğunu bilmeliydi.

Kaşlarını çatarak yaklaştı. Ne izliyordu? Arka planda bir plaj görünüyordu ve ekran daralıp odaklandığında, daracık mayolu bir kadın voleybol topuna atlıyordu.

Kıvrımlı bir kızıl olan kadın topu ağın üzerinden geri gönderdi. Zarifçe yere indi, diri göğüsleri her yerde zıpladı ve etraftaki tüm erkeklerin dikkatini çekti. Azagoth gülümsedi ve Lilliana'nın boğazı yandı. Elini sallayarak görüntüyü değiştirdi ve bu kez dar yoga pantolonu ve spor sütyeni giymiş, New York'taki Central Park'a benzeyen bir yerde koşan siyah saçlı bir kadına odaklandı.

Azagoth'un gülümsemesi daha da genişledi ve Lilliana'nın boğazı daha fazla yandı. Uzandı, parmağını dişinin yüzüne dokundurdu, ifadesindeki hürmet Lilliana'nın acınası bir şekilde kızarmasına neden oldu.

Birdenbire görüntü karardı ve ofisine doğru ilerledi. Portaldan büyük bir ruh geliyor olmalıydı. Lilliana ne tür bir kötü adamın onu arzuladığı kadınlardan uzaklaştıracak kadar kötü olduğunu merak etti.

Piç kurusu.

Daha önce hiç hissetmediği, kaçırın kişi onu tehdit ve taciz ettiğinde bile hissetmediği mantıksız öfke, kontrolünün sınırlarını yaktı. Sanki alevler onu içten içe yakıyormuş gibi, görüşünü ve düşüncelerini karartan bir öfkeyle patladı.

Bir hırıltıyla, taşla çarpışmak üzere ileri atıldı. Omzuyla taş vurdu.

toplayabildiği kadar güçle. Şey eğildi, sallanmaya başladı ve kendini düzeltmeye başladı.

"Hayır!" Azagoth'un öfkeli sesi onu ürkütmüştü ama kendini adamıştı ve şimdi görevini tamamlayacaktı.

Taş yerine düşmeden önce onu itti ve bir gümbürtüyle yere çarpıp milyonlarca parçaya ayrıldı. Korkunç bir kükreme odanın içinde yankılandı, havayı titreştirdi ve her heykeli, her portreyi titretti. Ayaklarının altındaki zemin bile sarsıldı ve çıkışa doğru koşarken dengesini kaybetti.

Başaramadı.

Buz gibi bir el ensesini sıkıca kavradı ve aniden yere çakıldı. Taş zemin yüzüne doğru gelirken her şey karardı.

* * * *

Lilliana Azagoth'un ofisindeki kanepeye uzandı. Karşısındaki masa sandalyesinde oturuyordu, kollarını dizlerine dayamıştı, başı çökmüş omuzlarında gevşekçe sallanıyordu.

"Bunu neden yaptın?" diye sordu, sesi beklediğinden daha yumuşaktı.

Azagoth üzerine bir battaniye sermişti ve oturmak için çömeldiğinde, şu anda onun nezaketinden hiçbir şey istemediği için battaniyeyi itti. "Beni istediğine yemin etmiştin."

"İstiyorum." Hâlâ dizlerinin arasından aşağıya bakıyordu, ses tonu düzgündü ve hiçbir öfke belirtisi göstermiyordu.

Gerçekten sakın mıydı, yoksa yine duygularını hissedemez hale mi gelmişti? Eğer ikincisiyse, onu öldürmenin eşiğinde olabilirdi ve her şey bitene ve biçilmeyi bekleyen bir ruhtan başka bir şey olmayana kadar bunu bilmeyecekti.

Ya da onun taş heykellerinden birine dönüştü.

Kadın ürperdi. "Eğer beni istiyorsan," diye karşılık verdi, "o zaman neden bir sevgiliyi görmek için İç Mabet'e gittin? Ve neden başka kadınlara bakıyordun?"

Başını sertçe kaldırdı, yeşil gözleri parlıyordu. "Bir sevgili mi? Rhona'yı mı kastediyorsun? Bunu sana Zhubaal mı söyledi?" Onun başını sallaması üzerine küfretti. "Bir asırdan fazladır benim sevgilim değil. Methicore'u baştan çıkardı ve o da bu yüzden onu öldürdü. Bilgi almak için onu görmeye gittim."

Birden Lilliana'nın midesi bulandı. Eğer doğruyu söylüyorsa, az önce kendini büyük bir aptal durumuna düşürmüştü.

Kahvaltısını dökmekle tehdit eden yuvarlanmayı durduracakmış gibi karnını tutarak, "Peki ya taşta izlediğin dişiler?" diye sordu.

"Onlar benim kızlarımdı," dedi kabaca. "O taş, çocuklarımin hayatında neler olup bittiğini görebilmemin tek yoluydu."

Oh...oh, kahretsin.

Nefesi boğazında çiğ ve yakıcı bir şekilde düğümlendi. "Onları umursamadığımı sanıyordum. Methicore dedi ki-"

"Methicore benim sahip olduklarıma göz dikmiş bir piç kurusu," diye tersledi. "Burası eskiden hayat doluydu ama o her şeyi mahvetti."

Burası mı? Eskiden yeşil ve yaratıklarla dolu olduğunu biliyordu ama... keskin bir nefes aldı. "Müştemilatınız... eskiden orada biri yaşırdı."

"Gözlem gücünüz eşsiz," diye söylendi.

Hak ettiği iğnelemeyi görmezden gelerek devam etti. "Onları insan dünyasıyla bir tür birlik oluşturmak için inşa ettiğinizi söylemişsiniz. Ama onları insanlar için yaptınız, değil mi? Kim için?"

"Memitim." Ondan bir soğuk rüzgâr geldi ve battaniyeyi tekrar üzerine çekti, üşüdüğü için değil, sadece dayanıksız bir pazen parçası olsa bile aralarında bir kalkana ihtiyacı olduğu için. "Burada kalmak isteyenler için."

"Burada yaşamalarına izin mi veriyorsun?"

"İzin vermek mi? Onları burada istedim. Normal meleklerin sahip olduğu güçlere sahip değiller ve tam melek olmak için Yükselene kadar Cennette yaşayamazlar, bu yüzden insan alemindeki iblislere karşı savunmasızlar. Onlara yaşamaları ve görevleri için eğitim alabilecekleri güvenli bir yer verdim."

"O zaman neden gittiler?"

"İsyan." Masasına uzanarak, her zaman elinin altında bulunan rom şişesini kâğıt yığınının üzerinden aldı. "Onlara sığınak verdim. Güven içinde toplanabilecekleri ve nihai Yükselişlerine hazırlanabilecekleri bir yer. Methicore'un benim çırağım olmasını ve bir gün Sheoul-gra'nın başına geçmesini planlıyordum."

Gözlerini kırptırdı. "Ama sen ölümsüzsün. Bundan vazgeçmek zorunda değilsin."

Acı acı güldü. "Vazgeçmek mi? Gerçekten mi? Yalnız kalmaktan hoşlandığımı mı sanıyorsun? Tüm sonsuzluğu yalnız geçirmek ister miydin?" Şişeden bir yudum aldı ve sonra onu şömineye fırlattı. Şişe paramparça oldu, alkol büyük bir vınlamayla patladı. "Dışarı çıkmak istedim. Bu yüzden tüm zamanımı burada bilgi ve ölüm ticareti yaparak geçirdim. Eninde sonunda bana istediğimi verecek bilgiye sahip birini bulacağımı düşündüm." Yüz ifadesi, içindeki canavarın titreşimlerini gördüğü bir öfke maskesine dönüştü. "Sonra, birkaç yüzyıl önce, Methicore beni devirmek istediğine karar verdi. O ve yüzlerce kardeşi beni öldürmeye çalıştı. Kendilerine ihtiyacı olan insanların koruyuculuğunu yapmaktansa bu diyarı yönetmeyi tercih ettikleri ortaya çıktı."

Çocukları tarafından bu şekilde ihanete uğramanın nasıl bir his olduğunu anlayamıyordu bile. Özellikle de onlara yaşamaları ve bir aile olarak bir araya gelmeleri için güvenli bir yer teklif ettikten sonra. Bir avuç nankör. Bir ailesi olması için her şeyini verebilirdi.

"Hepsi isyan etmedi," diye devam etti. "Birkaç yıl önce ilk Süvari Mührü kırılana kadar bir avuç insan bu diyarda hizmet etmeye devam etti. O zamanlar onlar için kaos vardı. Görevlendirildikleri insanların hepsi tehlikedeydi ve onlar

bu diyara geri dönemeyecek kadar meşguldü. Birçoğu öldü. Hiçbiri geri dönmedi. Burada kalan az sayıdaki yaşam da öldü."

Lilliana birden üşüdüğünü hissetti ve battaniyeyi daha sıkı bir şekilde üzerine örttü. "Hiç mi?"

"Kızlarımdan biri, Idess, ziyaret ediyor ama sadece acil bir durum olduğunda. Methicore'un herkesi uzak tutma planının onu kapsamayacağını umuyorum. Bir Seminus iblis eşiyle birlikte olmak için melek statüsünden vazgeçti, bu yüzden Memitim kuralları geçerli olmamalı."

"Çocuklarını gerçekten seviyorsun," diye mırıldandı.

Kan çanağına dönmüş gözlerle ona baktı. "Ben yapmadım," dedi gergin bir sesle. "Onlara karşı hafif bir şefkat hissediyordum. Şimdiye kadar. Ta ki sen mühürlü olduğunu sandığım duygu kutusunu açana kadar. Şimdi onları seviyorum." Adam eline sivri bir kaya parçası aldı ve kadın dehşetle bunun kıldığı casusluk taşının bir parçası olduğunu fark etti. "Ve şimdi onları bir daha asla göremeyeceğim."

Oh...Tanrım. Yutkundu, çaresizce kahvaltısını sürdürmeye çalıştı. "Bir taş daha alabilirsin, değil mi?" Sesi titrekti, içi boştu, cehenneme dönmüştü.

"Evet, ama sadece izin verenleri gözetlemek için çalışıyorlar. Şimdiye kadar Methicore muhtemelen hepsini bana karşı zehirlemiştir."

"Özür dilerim," diye fısıldadı. "Çok özür dilerim. Daha önce hiç kıskançlık hissetmemiştim ve bununla nasıl başa çıkacağımı bilemedim. Bu bir mazeret değil, biliyorum ama üzgün olduğumu söylediğimde lütfen bana inanın." Derin bir nefes aldı ve pişmanlığını görmesini sağlamak için çaresizce onun bakışlarıyla buluştu. "Ve seni bir baba olarak yargıladığım için çok üzgünüm. Sanırım kendi sorunlarımı sana da taşıdım."

Gözlerini kısmıştı. "Sorunlarınız mı?"

"Babam... o..." "Senin gibi" demeye başladı ama Chaniel Azagoth'a hiç benzemiyordu. "O bir sperm donörüydü. Başka bir şey değildi. Annem öldükten sonra benimle hiçbir şey yapmak istemedi. Piç kurusu beni Savaş Meleği Akademisi'nde bir yetim olarak yetiştirilmek üzere bıraktı."

"O ne?" Azagoth'un çenesi o kadar sert sıkıldı ki kemik patlamasını duydu. "Umarım o zamandan beri senden af diliyordur. Ve sen de ona siktirip gitmesini söylemişsindir."

Buna neredeyse gülecekti. Onu azarlamasına imkan yoktu. Ona vereceği her hurdayı kabul ederdi. "Beni görmeyi reddediyor."

Azagoth'un gözleri kıpkırmızı parladı. "Baba olmayı hak etmiyor. Bir görüntüleme taşı bile hak etmiyor."

Kırdığı taşı hatırlatması yüz ifadesinin yeniden sertleşmesine ve düzleşmesine neden oldu ve ayağa kalktı, dizlerinin üzerine çökmeye ve gerekirse ondan af dilemeye hazırdı. "Azagoth-"

"Yapma." Sandalyesinden sıçradı ve ondan uzaklaştı. "Şu anda seninle uğraşamam."

Kalbine bir kazık çakmış da olabilirdi, sözleri o kadar acıtıyordu. "Gitmemi istiyor musun?" diye sordu, otuz günlük bir süresi olduğunu bilmediğini fark etmeden önce.

"Yapabilsen bile, hayır." Hüzünle gülümsedi. "Seni istediğimi söylemiştim ve bu değişmedi. Hatta seni daha çok istiyorum. Elimde kalan tek şey sensin." Geri çekildi, ellerini neredeyse savunmacı bir hareketle kaldırdı. "Ama benden uzak dur. Sadece şimdilik."

Bununla birlikte, adam ofisten hızla çıktı ve işte o zaman kız kendini kaybetti.

Kahvaltı için çok fazla.

On Yedinci Bölüm

Lilliana, Sheoul-gra'dan çıkış portalının dibindeki yirmi ayak çapındaki pentagramın üzerinde volta atıyor, çünkü olayları ve dev yatakta tek başına geçirdiği uykusuz geceyi, Azagoth'un seks mobilyalarının içinde etrafını saran diğer kadınları hatırlayarak atlatmaya çalışıyordu. O yokken tek düşünebildiği, her bir eşyayı nasıl kullandığı ve o hayaletleri yatak odasından nasıl kovduğuydu.

Artık çok geç olabilir.

Azagoth onu ofisinde bıraktıktan sonra ortadan kaybolmuştu ve Zhubaal'a göre yine "sevgilisini" ziyarete gitmişti.

Ona yumruk atmıştı. Tam burnuna. Azagoth ona Rhona ile olan geçmiş ilişkisini anlattığında ona inanmıştı ve Zhubaal onun kafasına tekrar şüphe tohumları ekmeyecekti.

Zhubaal artık bu konuda çok netti.

Keşke şu anda içinde bulunduğu durum hakkında ne hissettiğini bu kadar net ifade edebilseydi.

Her şeyi berbat etmişti. Düşüncesizliği sayesinde Azagoth'un çocuklarıyla olan son bağını da koparmıştı. Ve aldatmacası sayesinde Azagoth ona değer vermeye başlamıştı ve eğer kendine karşı dürüst olursa, Azagoth'un da ona değer verdiğini kabul etmek zorundaydı.

Bunların hiçbirinin olmasını istememişti, kronoglasla kaçmak için yaptığı büyük planın içerdiği ikincil hasarı hesaba katmamıştı.

Eğer şimdi giderse, bu onun için en iyisi olabilirdi. Ne de olsa ilişkileri yalanlar üzerine kuruluydu. Artık bununla başa çıkamazdı. Bir kırılma noktasına ulaşmıştı.

Devrilmeye yakındı. Ya kalmaya ya da gitmeye karar vermeliydi.

"Merhaba Lilliana."

Lilliana irkilerek etrafında döndü. Adonis yüzlü bir melek pentagramın ortasında duruyordu, gıcır gıcır iş kıyafeti, seçkin tuz ve biber saçları ve zeytin teni kadar kusursuzdu.

"Hutriel," diye nefes nefese kaldı. "Seni görmek çok güzel."

Kendisi de aynı şeyi söylemek isterdi ama eski sevgilisinden gerçekten hoşlanmıyordu. "Neden buradasın?"

Cezayir menekşesi gözleri buyurgan bir şekilde parladı. "Raphael'den haber getirdim."

Oh, kahretsin. Bu haberin hoşuna gitmeyeceğine dair sinsi bir şüphesi vardı. "Çıkar ağzındaki baklayı."

O mağrur tavrıyla kaskatı kesildi. "Ben Erdemler Tarikatı'nın bir meleğiyim. Senden üç derece üstünüm. Ayrıca, ben iyi durumda bir meleğim, sen ise..." Azagoth'un malikânesini küçümsedi. "Sen benim arkadaşlığımı hak etmeyen utanç verici bir zalimsin. Bana saygıyla hitap edeceksin."

"Hak edildiğinde saygı gösteririm," dedi açıkça. "Sen benimkini uzun zaman önce kaybettin ve bunun yakın zamanda tekrarlanacağını sanmıyorum, Rod of God."

Adının "Tanrı'nın sopası" anlamına geldiğini belirtmeyi severdi, sanki bu onu önemli kılıyormuş gibi. O bir sopaydı, tamam, ama muhtemelen kelimenin alternatif kullanımını takdir etmezdi.

Egoist çubuk.

"Tavırlarından hoşlanmıyorum," diye çıkıştı.

"Ve artık neyi sevip sevmediğin umurumda değil." Kollarını göğsünün üzerinde kavuşturdu. "Ya bana neden burada olduğunu söyle ya da git."

Ağzını o kadar sıkı büzmüştü ki dişlerinin kırılacağını düşündü. "Raphael neden bu kadar geciktiğini bilmek istiyor."

"Bir ayım var. Sadece birkaç gün oldu. Ona atlarını tutmasını söyle."

Rod of God'ın gözleri neredeyse yuvalarından fırlayacaktı. "Bahsettiğin kişi bir baş melek."

"O da benim saygımı kazanamadı. O yüzden neden o yalaka halinle Raphael'in yanına gidip ona şunu söylemiyorsun..." Neyi söylemeyeyim? Fikrini değiştirdiğini mi? Fikrini değiştirmiş miydi? Kesin olarak? "Ona daha fazla zamana ihtiyacım olduğunu söyle. Ayrıca biraz yardıma da ihtiyacım var. Sınırlı güçlerimle kronoglas taşımak için çok ağır."

"Bu onun sorunu değil."

"Hayır, o senin" dedi. "Geri dönüp ona beni ısırmasını söylemesi gereken kişi sensin."

"Burada, Azagoth'un diyarında çok cesursun. Raphael'in odasında onunla yüz yüze geldiğinde de bu kadar geveze olacak mısın?"

Bununla da, eğer onu çalarsa, o zaman ilgilenecekti. Chronoglass.

"Bilmiyorum. Azagoth ile yüz yüze geldiğinde de bu kadar geveze olacak mısın?"

Homurdandı. "Burada kalmayacak olman gerçekten çok kötü. Onu hak ediyorsun."

"Kalmayacağımı nereden biliyorsun?"

Güldü, tam bir göbek kahkahası. "Hadi ama, Lilliana. Özgürlüğü ne kadar sevdiğini biliyorum. Beni bu yüzden terk ettin, değil mi?"

Omuz silkti. "Seni daha çok kontrolcü bir pislik olduğun için terk ettim. Azagoth'tan ruhsuz bir canavarmış gibi bahsedilmesi komik ama o bana birkaç günde senin yüz yılda olduğundan daha iyi davrandı."

"Güzel... Tanrım," diye nefes aldı. "Ondan gerçekten hoşlanıyorsun. Ona aşık oluyorsun." Adam kıza baktı, kızın durumunun gerçekliği zihninde somutlaşmaya başladıkça mükemmel yüz hatlarına korku yayıldı. "Onu becerdin, değil mi? Seni... fahişe."

"Hiç değişmemişsin. Hâlâ yargılayıcı bir pislisin." Onunla işi bitmişti, tıpkı on yıllar önce olduğu gibi, arkasını döndü ve binaya doğru yürümeye başladı. Uzaklaşmak o zaman olduğu gibi bu sefer de çok kolaydı. "Raphael'e bir yumurta emmesini söyle."

Bir anda bileğini yakalamak ve onu kendine doğru çekmek için harekete geçti. Dişlerini göstererek hırladı. "Kronoglası çalmanın bir yolunu bul, Lilliana. Raphael sana çok fazla zaman vermenin seni gevşettiğini düşünüyor. Şimdi bunu yapmak için iki günün var."

Keskin bir nefes aldı. "Ne?"

"İki gün, Sheoul-gra'nın Fahişesi." Parmakları kadının etine acı verici bir sertlikle saplanırken bile gözleri abartılı bir şaşkınlıkla parlıyordu. "Oh, bu ismi sevmedin mi? Çünkü burada kalırsan herkes seni böyle çağırarak. O yüzden kendine çeki düzen ver, yoksa-"

Bir kükreme havayı parçaladı ve Hutriel aniden kanlı bir patlamayla havaya uçtu. Enkaz halindeki bedeni portalın pentagram halkasının içinde yere çarparken havada ince pembe bir sis asılı kaldı.

Lilliana kan donduran kükremenin sahibine doğru döndü ve kalbi göğüs kafesine sertçe çarptı. Azagoth tamamen evrimleşmiş bir halde merdivenleri üçer üçer iniyordu, iri, keskin dişleri açılmış, kanatları gerilmiş, gözleri kıpkırmızı ölümle parlıyordu.

"Eşime dokunmaya cüret mi ettin?" Sözleri çarpıktı, gırtlaktan geliyordu ve cinayet damlıyordu. Hırladı ve Hutriel vücudundaki düzinelerce kemik kırılırken çığlık attı. "Sen. Öleceksin. Öleceksin."

"Azagoth, hayır!" Kadın araya girmek için sıçradı ama hâlâ portal çemberinin içinde olan Hutriel ışıltılı bir kıvılcım yağmurunda kayboldu ve canını zor kurtardı.

Ona doğru döndü ama sesi yumuşamıştı. "Kimdi o?"

"İblis suratını çıkar," dedi alçak ve yatıştırıcı bir ses tonuyla, "ve konuşalım."

Burun delikleri alevlendi ve göğsünden boğuk, yumuşak bir hırıltı yükseldi. Hutriel'in eskiden olduğu boşluğa baktı, pençeli elleri sanki meleği parçalamak için kaçırdığı fırsattan pişmanlık duyuyormuş gibi esnedi.

"Hadi," diye seslendi sessizce. "Geri kay."

Azagoth birkaç saniye bu şekilde kaldıktan sonra bir dakika boyunca daire çizerek yürüdü ve sonunda tekrar normal bedenine büründü. Uzun boylu, zarif formu siyah bir pantolon ve ona uygun bir düğmeli bluz giymiş olan Azagoth ona döndüğünde, Azagoth'un medeni kıyafetlerinin onun insan derisine bürünmüş bir ölüm olduğunun farkındalığını artırdığını düşünmeden edemedi.

"Kim. Kimdi. O."

"O benim eski sevgilimdi," diye cevap verdi. "Hutriel."

Azagoth'un burun delikleri alevlendi ve gözleri kırmızı kıvılcımlarla parladı. "O neden buradaydı?"

Çünkü bana acele edip kronoglass'ını çalmamı söylemesi gerekiyordu.

"Bana geçmiş olsun demek istedi," dedi, sesindeki titremeyi fark etmemesini umarak. Ona yalan söylemekten nefret ediyordu ama bu noktada gerçek sadece daha fazla acıya neden olacaktı ve bunu ona tekrar yapamazdı.

Bunu zaten yeterince yapmıştı.

"Seni yakaladı." Bir kez daha, içindeki canavarın titreşimleri yüz ifadesinde gölgeler olarak belirdi. Çabucak elini tuttu ve onu kendine doğru çekti, dünden beri ona ihtiyaç duyduğu yere, bedenine doğru sertçe çekti.

"Kavga ettik." Elini boynunun arkasına kaydırdı ve orada ona masaj yaptı, tuğla gibi hissettirecek kadar sıkı kaslara derinlemesine girdi. "Yaptığımız şey bu. Ama seninle bu şekilde olmasını istemiyorum."

"Sana dokundu. Kokusunu alabiliyorum." Bir hırıltıyla onu kendine daha da yaklaştırdı ve ağzını kulağına götürdü. "İçinde olmak istiyorum. Seni işaretlemem gerek. Seni damgalamalıyım. Onu sonsuza dek yok etmeliyim."

Oh...oh, kahretsin. "Evet," diye fısıldadı.

Ve bununla birlikte, gitmeyeceğinden emin oldu.

On Sekizinci Bölüm

Azagoth hayvani bir ihtiyaç içindeydi. Lilli'ye duyduğu arzu o kadar temel, o kadar ilkeldi ki, tıpkı öldürme dürtüsü gibi, onunla savaşmaktan daha iyisini biliyordu. Lilli'yi kucakladığı gibi malikânesine girdi ve doğrudan yatak odasına yöneldi; Hades de yoluna çıkacak kadar aptal olan herkese yardım etti.

Sadece bir griminion bu hatayı yapmaya çok yaklaştı ama Azagoth koridorda sinsice ilerlerken o da bir gıcırtyyla yolundan sıçradı ve yaşam alanına doğru koşmaya başladı. Lilliana'nın dudakları boynu ve çenesi boyunca sıcak yollar çizerek onu çıldırtıyordu. Yatak odasına ulaştığında kapıyı tekmeleyerek açtı ve ortadan çatlamasına aldırmadı.

Yatak odasına girdiğinde onu yere yatırdı ama öpmek için başını eğdiğinde eski sevgilisinin kokusunu bir kez daha aldı. Sahiplenici bir öfkeyle kızın giydiği cilveli mor sundress'i kavradı ve ikiye böldü.

"Çok yoğun birkaç gün geçirdin, değil mi?" Parçalanmış elbiseyi yere bıraktı ve parmağını külotunun narin dantelinin altına soktu. "Eski sevgilinle buluşmak, görüntüleme taşıyı yok etmek, Zhubaal'ın suratına yumruk atmak."

"Zhubaal için üzgün değilim," dedi. "O bir pislik. Ve kesinlikle Hutriel'i ziyaret etmesi için davet etmedim." Elini onunkinin üzerine koydu ve parmakları yarığına değene kadar iç çamaşırının derinliklerine itti. "Ama yemin ederim, casus taş için çok üzgünüm."

Parmaklarının biraz oynamasına izin verdi, kadının seksinin kusursuz tepelerini okşadı. Sayısız yıl boyunca meleklerle yatmıştı.

Konuşurken nazik dokunuşların vahşi hayvanı yatıştırdığını öğretmişti ona - hem onun hem de onlarınkini.

"Senden başka birini istediğimi düşünmene ne sebep oldu?" "Zhubaal bunun önemli olmadığını söyledi. Ve sonra seni gördüm

Kadınlara bakıyorum," dedi, parmağını kıvrımlarının arasından geçirirken nefesi kesilmişti. "Bir de şu seks mobilyaları var. Sen onları başka kadınlar üzerinde kullandın ve ben burada oturup onlara bakmak zorundayım."

Bunu anladığını sanıyordu. Durum tersine dönseydi ve Gümüş Saçlı Hutriel'in sürekli hatırlatmalarına maruz kalsaydı, o da gergin olurdu.

"Hepsini atacağım. Hepsini." Dizlerinin üzerine çöktü ve bir dişiyle kadının iç çamaşırını yırtarak açtı. Kahretsin, onu böyle görmekten asla bıkmayacaktı. Çıplak. Teni dilini davet edecek kadar ayrılmıştı. "Sonra," diye homurdandı ağzını onun bekleyen seksine dayarken.

Ondan uzaklaşmadan önce ağız sulandıran tek bir yalamaya izin verdi. "Hayır. Sen Hutriel'i silmek istiyorsun, ben de senin tüm dişilerine aynısını yapmak istiyorum." Aziz Andrew Haçı'na doğru yürüdü, görkemli poposu sallanıyordu. Kıvrak bir dönüşle omurgasını tahtaya dayadı ve bileklerini bağlara geçirdi. "Yap şunu. Tüm şeytanlarımızı kovalım. Bilirsiniz, mecazi anlamda."

Duygularının nerede olduğunu anlamak için nefesini içine çekti ama aldığı tek şey, ayağa kalkarken dizlerinin titremesine neden olan bir şehvet patlamasıydı.

Gerçekten pürüzsüz, dostum. Gerçekten pürüzsüz.

Bu dişinin savunmasını yerle bir etmesi, ona uzun zamandır hissetmediği şeyleri hissettirmesi çılgıncaydı. Ya da hiç.

Yatak odasına, sakladığı tüm ekipmanlara baktı ve birden Lilliana'nın enfes teninin bunların hiçbirine dokunmasını istemedi. Onu bir daha asla ihtiyaç duymayacağı bir amaç için kullanmıştı. Gitmesi gerekiyordu.

Belki şaplak bankı kalabilir.

Tüm kontrolünü toplayarak gömleğinin düğmelerini açtı. Yavaşça. Lilliana Aziz Andrew Haçı'ndan sarkarken, göğüsleri her düğme açıldığında daha hızlı yükselip alçalırken acele etmiyordu.

"Tüm bu eşyalara neden sahip olduğumu bilmek ister misin?" diye sordu.

Dudaklarını yalayarak başını salladı.

Derin bir nefes aldı, nefesinin titremesinden nefret ediyordu. Bunu itiraf etmek istemiyordu ama kızın bunu duymaya ihtiyacı vardı ve bir daha asla ondan şüphe duymayacağından emin olmak istiyordu.

"Tanrı bana yılda yetmiş iki kadın gönderdi."

"Evet," diye mırıldandı. "Bunu biliyorum. Bunu tüm cennet biliyor."

Muhtemelen sesindeki kıskançlık notasından hoşlanmamalıydı, ama hey, o kötüydü.

Arkasını dönerek duvardaki Monet'e baktı. "Burada olmak istemeyen yetmiş iki kadın. Tıpkı senin gibi." Söylediklerinin gerçekliği havayı kokuşmuş bir güveç gibi koyulaştırırken aralarında sessizlik çalkalandı. "Şey, bu tam olarak doğru değil. Genellikle gruptan iki ya da üç kişi beni deneyimlemeye hevesliydi. Geri kalanlar..." Kadına dönerek elini umursamazca salladı. "Geri kalanlar gözlerini kapadı ve dua etti. Kelimenin tam anlamıyla dua ettiler. Bunun ne kadar tatsız bir şey olduğu hakkında bir fikrin var mı?"

"Hayal bile edemiyorum," dedi usulca. "Ama bunun tüm bu şeylerle ne ilgisi var?"

"Size kendi duygularımı hissedemediğimi söylemiştim ama onlar ne kadar çok hissederse benim de o kadar çok hissettiğimi keşfettim. Sırf bir şeyler hissedebilmek için Thanatos'un dövmelerini aldığımı söylediğimi hatırlıyor musun?" Onun başını sallaması üzerine devam etti. "Bir şey hissedebildiğim diğer tek zaman bir meleğin içinde olduğum zamandı. Ne kadar çok çalışırsa ikimiz için de o kadar iyi olurdu." Parmağını Lilliana'nın bileğinin deri kelepçeyle çevrelendiği yerin yakınındaki tahtanın üzerinde gezdirdi. "Tüm bunlar, en ürkek dişi bile sikim için yalvarana kadar oynamamı sağladı."

Hırladı. "Bunu duymama gerek yoktu."

Evet, bu küçük kıskançlık sancılarına bayılıyordu. "Ve Hutfuckriel'in sana dokunduğunu görmeme gerek yoktu." Bu adil değildi ve bunu biliyordu ama kıskançlığı gerçekten yaşıyor olması harikaydı. Şu anda her duygu harikaydı, çünkü onları hissedebiliyordu. "Ama artık bitti. Her şey bitti, değil mi?"

"Evet," diye fısıldadı.

"Güzel. Şimdi, senin davranışını daha çok hak eden bir şey deneyelim." Bağları serbest bıraktı.

"B-davranış?"

Gülümseyerek onu omuzlarından tuttu ve şaplak sehpasına doğru çevirdi. Onu eğdi ve bileklerini kelepçelere kilitledi. Aleti pantolonunun fermuarının arkasında gerildi ve fermuarını açarak kumaş hapisanesinden çıkardı.

"Hazır mısınız?" diye sordu ereksiyonunu eline alıp birkaç vuruş yaparken.

Bunun için ölüyordu ama sahilde ve duşta olduğu gibi onun da bunun için ölmesini istiyordu. Ama içgüdüsel olarak, bunun bir tür arınma olduğunu, geçmişlerini kovmalarının bir yolu olduğunu biliyordu. Yakınlık istiyordu. Seksin bir anlamı olsun istiyordu.

Bu ikisi için de yeni bir başlangıç olabilir.

Şımarık kışına bir şaplak atarken kendini okşadı. Kız tısladı ama adam pembe el izini fildişi tenine sürerken kız avucunun içine doğru itti.

"Evet," diye inledi. "Lütfen."

"Bir tane daha o zaman," diye mırıldanarak daha sert vurdu.

Bu sefer yumuşak bir sesle fısıldadı, "Evet. Daha fazla. Bu bankı çok tutuyoruz."

Kadına art arda üç tokat daha indirdi ve kadının kığı her darbeye daha da kızarıp ateşlenirken, adamın aleti enfes bir acıya dönüşecek kadar kalınlaştı. Kadının uyarılması havadan gelen bir afrodisyak gibiydi, ciğerlerine giriyor ve orman yangını gibi vücuduna yayılıyordu.

"Azagoth," diye yalvardı, nefessiz sesi onu kontrolünün sınırına itiyordu. "Gelmem gerek."

"Tamamdır." Kendini onun arkasına yerleştirdi ve kadının beklentiyle kalçalarını kaldırması karşısında neredeyse inliyordu. Suları şişmiş kıvrımlarının arasında parlıyordu ve tümseğini avuçladığında, balı parmaklarını kapladı.

Hâlâ kendini okşarken, parmaklarını kadının yarığına kaydırđı ve ileri geri ovuşturdu. Kadın inledi ve adamın elini kısıtlamaların izin verdiğı ölçüde itti.

"Merak etme," diye fısıldadı. "Seni serbest bırakacağım. Bu şekilde başlayacağız, ama seni sırt üstü yatırarak bitirmek istiyorum. Boşaldığımda gözlerinin içine bakmak istiyorum."

Haykırdı, orgazma o kadar yakındı ki bacaklarının arasında oluşan titremeleri hissedebiliyordu. Yavaşça başparmağını onun ipeksi açıklığına soktu.

"Buraya ilk geldiğinizde, sonumuzun böyle olacağını düşünmüş müydünüz?"

"Asla." Sesindeki dürüstlük garip bir pişmanlık duygusuyla karışıkı. Buraya gelmek istemediğı için kendini kötü mü hissediyordu?

Önemi yoktu. Önemli olan şu anda burada olmasıydı ve ona Sheoul-gra'da kendisine katılmakla ne kadar doğru bir karar verdiğini göstermek için sonsuza kadar vakti vardı.

Aleti kadının yarığına bastırdıkça zonkluyordu. Çok yavaşça başını içine soktu, kaygan arzusu dar kanalına geçişi kolaylaştırdı. Aniden, özlem ve suçluluk karışımı duyguları ona çarptı. Başını salladı, onların gitmesini istiyordu. Artık hissedebiliyordu; onun duygularını ödünç almak zorunda değildi.

Ama azalmadılar. Ne oluyor be? Kafasını toparlamaya çalışırken kadının kalçalarını kavradı ve her ikisini de sabit tuttu.

Gözüne bir gümüş parıltısı ilişti ve birden her şey anlam kazandı.

Anahtar kolyesi. Güçlü duygular iletmek için tasarlanmıştı ve tam da bunu yapıyordu.

Kadının suçluluk duygusunun bir başka patlaması onu inletecek kadar sert vurdu. Kolyeyi çıkarması ve gecenin geri kalanını kızın pişmanlıklarını yatıştırmak için kullanması gerekiyordu. Onun bir daha asla olumsuz bir duygu yaşamasını istemiyordu.

Ona yeni bir kolye alacaktı. Büyülü olmayan bir tane.

Sheoul-gra'nın kapısını kapatmadan önce kronoglasla birlikte çıkmak için sadece otuz günün var ve sonsuza dek Azagoth'a mahkûm olacaksın.

Lilliana'nın düşünceleri, anıları bir lav trolünün etli yumruğu gibi üzerine inerken donup kaldı. İnanılmaz gerçek kafasının içinde dönüp dururken ve kalbini tırmalarken sersemlemiş bir halde sadece boş boş bakabildi. Ona ihanet etmişti. En başından beri yalan söylemişti.

Etini dürtmekte olan, vücudunu çözmeye başlayan sıcaklık buz tuttu.

"Lanet olsun sana," diye homurdandı, sesi az önce açtığı yara kadar acıydı. "Buraya kronoglası çalmaya geldin."

"Azagoth...hayır...bekle-"

"Lanet olsun sana!" Hırlayarak kolyeyi kavradı ve sertçe çekti. Narin zincir koptu ve küçük halkalar etrafa saçıldı. Kız daha tek kelime edemedi adam kelepçelerin düğmesini çevirdi ve onu serbest bıraktı.

"Çık dışarı." Yerdeki yırtık giysiyi atlayarak gardırobunu açtı, askıdan güneşli sarı bir sundress çıkardı ve ona fırlattı. Ve onu hasarsız giysilerle kaldırıma attığından emin olduğu için bir centilmen değil miydi?

Salak.

Lilliana titreyen elleriyle giysiyi yakaladı. "Lütfen, sadece dinle-"

"Dinle?" diye bağırdı. "Dinlemek mi? Neyi? Daha fazla yalanı mı? Benim diyarıma girdiğin andan itibaren beni kandırdın. Benimle olan tek bağlantıyı yok ettin."

ve Şimdi buraya neden geldiğin konusunda yalan söylediğini ğreniyorum."

Daha önce hią yaŐamadıđı kadar keskin bir acı kalbini parąaladı ve neredeyse iki büklüm oldu. Bunu ona nasıl yapabilirdi? Ona nasıl böyle ihanet edebilirdi? Onu kullanmıŐ, ąaresizliđini istismar etmiŐti, tıpkı yıllar önce Lilith'in yaptıđı gibi.

"Diyarımdan defol git," diye sıkılmıŐ diŐlerinin arasından homurdandı. "Ve baŐ meleklere söyle, herhangi bir nedenle bana baŐka bir melek göndermeye cüret ederlerse, o meleği parąalara ayırarak geri göndereceğim." DiŐlerini göstererek ona doğru ilerledi ve onu kapıya doğru geri ąekilmeye zorladı. Onun diyarına adım attığından beri ilk kez, onun korkusundan zevk alıyordu. Bunu arzuluyordu. Bundan zevk alıyordu. "Git. O parąalar senin olmadan önce."

* * * *

Lilliana koridorda binanın ąıkıŐına dođru kaąarken ađlamamaya ąalıŐtı, son srat koŐarken elbiseyi giymeye ąalıŐırken ayađı takıldı ve duvarlara ąarptı. Fena halde ąuvallamıŐtı. BaŐlangıąta Azagoth'tan nefret etmiŐti ama ona iyilikten baŐka bir Őey yapmamıŐtı. Ve bir kez duygularının eksikliđini anladıđında, sođukluđu sadece mantıklı deđil, aynı zamanda anlaŐılabilir de olmuŐtu.

Buraya neden geldiği konusunda tereddütleri olduğunu fark ettiği anda ona gerąeđi söylemeliydi. Bunun yerine, aldatmacasını halının altına süpürmüŐ ve asla đrenmemesini ummuŐtu.

Aptal. Tabii ki öğrendi. Burası onun bölgesi. O her Şeyi bilir. Her Şeyi görür.

Bekle... Nasıl đrenmiŐti?

Bunun bir önemi yoktu. Olan olmuŐtu ve gözyaŐları sıcak ąizgiler halinde yanaklarından aŐađı yuvarlanırken lanet okudu

Raphael. Hutriel.

Kendisi. "Lilliana!"

Lilliana kapıyı iterek dışarıya doğru açarken Cat'in sesi çınladı. Cat'in işinden olabileceği bilgisi Lilliana'yı olduğu yerde durdurdu.

Cat koşarak geldi. "Ne oldu? Nereye gidiyorsun?"

"Gidiyorum," dedi Lilliana. Söylemeye çalıştı ama Hıçkırıklar sözlerini boğuyordu. "Özür dilerim, Cat. Çok üzgünüm. Senin işin-"

Düşmüş melek kollarını Lilliana'ya doladı ve ona sıkıca sarıldı, bu da Lilliana'nın daha çok ağlamasına neden oldu. "İşin canı cehenneme. Gitmeni istemiyorum."

Aklını başına topla. Onun iyiliği için kendini topla. Sonra dağılabilirsin.

Cat'ten uzaklaşan Lilliana elbisesinin eteğiyle ıslak yüzünü kuruladı. "Beni dinle. Bir süre Azagoth'un yolundan uzak dur. Eğer seni kovarsa..." Lilliana bunu söylemek üzere olduğuna inanamıyordu, bir melek olduğu ve bunun meleklerin inandığı her şeye aykırı olduğu gerçeği göz önüne alındığında, ama buraya geldiğinden beri işler değişmişti. O değişmişti. "Underworld General adında bir iblis hastanesi var. Oraya git. Bir iş bulmaya çalış. Seni Sheoul'a sürüklemeye çalışan düşmüş meleklerden güvende olursun."

Cat başını salladı, gözleri yaşlarla dolmuştu. "Gitme."

Binanın zar zor bastırıldığı acı dolu bir kükreme, çürüme ve tehlike kokan kötücül bir rüzgârı harekete geçirerek çınladı. "Yapmak zorundayım." Dişinin elini sıktı. "Dediğimi yapacağına söz ver."

Cat'in alt dudağı titredi. "Söz veriyorum."

Lilliana rahat bir nefes alarak Cat'i serbest bıraktı. "Dikkatli ol."

Ve her şey için teşekkür ederim."

Azagoth onu parçalar halinde cennete gönderme sözünü yerine getirmeden önce Lilliana aceleyle merdivenlerden aşağı uçtu ve koşarak yere indi. Onu buradan götürecek olan geçide adımını attığında Azagoth'un krallığına baktı.

Tüm yeni hayat, tüm canlı renkler ve temiz hava ölüyordu. Geçit onu alıp götürmeden önceki son düşüncesi Azagoth'la ilgiliydi.

Eğer krallığı ölüyorsa, ona ne oluyordu?

On Dokuzuncu Bölüm

Azagoth kütüphanede paramparça camların arasında duruyordu, vücudu titriyor, kalbi ağrıyor, ruhu çığlık atıyordu. Acı, onu bayıltmakla tehdit eden büyük dalgalar halinde içinden geçiyordu, ama kader acımasız bir kaltaktı ve her zamanki gibi uyanık ve acıya karşı duyarlı kaldı.

Lilli'si ona ihanet etmişti. Kronoglass'ını çalmayı ve onu terk etmeyi planlamıştı. Yerdeki parçalara baktı. Artık onu asla alamayacaktı. Mantıksız bir öfkeyle onu yok ettiği gibi onu da yok etmişti.

Onu hâlâ hissedebiliyordu ve çılgınca, aptalca, yatak odalarına gidip onu bekleyeceğini umuyordu. Belki de onun hakkında yanlış olduğunu onu ikna etmeye çalışacaktı. Onu sevdiğine ve ayrılamayacağına.

Buna nasıl tepki vereceğinden emin değildi ama büyük bir kısmı rahatlamış olacaktı.

Birden içinde bir şey söndü, sanki bir alev sönmüş gibi. Ya da sanki nefesi ciğerlerinden zorla dışarı atılmış gibi.

Lilliana gitmişti.

Acı onu boğuyordu. Umutsuzca içine çektiği her nefes boğazını yakıyordu. Onu terk etmişti ve dünyası başına yıkılıyordu. Gerçek anlamda. Bina sallanıyor, kitaplar raflarından düşüyor, duvarlarda çatlaklar oluşuyordu.

Büyük bir kükremeye dizlerinin üzerine çöktü. Sefalet içinde çığlık attı ve ancak daha sonra onun adını haykırdığını fark etti.

* * * *

Lilliana cennette tam bir g n geçirmişti. Şimdi Raphael'in saatli bombasının patlamasına yirmi iki saat kalmıştı ve travelektomi prosed r ne boyun eğmek zorunda kalacaktı.

Yoksa sonsuza dek Sheoul-gra'nın içine kapanacaktı.

Onu parçalara ayırmak isteyen biriyle.

Şimdiye kadar, inci gibi kapıların ardında olduğunu kimse bilmeden etrafta dolaşmayı başarmıştı ve umarım hen z kimse Zaman Yolculuğu Departmanı'nın obje odasına girmemişti.

Yirmi iki saat.

Evim dediği kul beye, insan d nyasının d rt bir yanındaki zaman dilimlerine ait eklektik dekora son bir kez baktı. Ya burayı bir daha asla g remeyecekti ya da hayata karşı hiçbir enerjisi ve tutkusu kalmadan geri d necekti.

Ama o zaman, ikincisinin gerçekleşmesi için zaman yolculuğu yeteneğinin elinden alınmasına gerek yoktu.

Yirmi iki lanet saat.

Derin bir nefes alarak kendini Cennet'ten dışarı attı ve yeraltı otoparkı olduğu ortaya çıkan Underworld General Hospital'a ulaşabildiği kadar yaklaştı.

Çok fazla araba yoktu ama girişe yakın iki siyah ambulandan birinin iini temizleyen, siyah sağlık g revlisi  niforması giymiş sarışın bir erkek vardı. Lilliana aracın içinde ne olduğu hakkında hiçbir fikre sahip değildi ama araç bir tıbbi  niteden çok seyyar bir mezbahaya benziyordu.

"Affedersiniz."

"Ne?" diye sert bir yanıt geldi.

"İdess adında birini arıyorum." "İçeride."

Ne kadar yardımcı oldu. "İçeri giremem." Bir t r melek karşıtı koğuş sayesinde hiçbir melek iblis hastanesine giremiyordu. G r n şe g re, kimse içeride şiddet de uygulayamıyordu,

başka bir büyü sayesinde. Bu kurnaz iblisler her şeyi düşünmüşler.

"Sanırım şansın yok."

Tamam, şimdi sinirlenmeye başlamıştı. Teçhizatın yan tarafına geçerek yumruğunu Underworld General sembolünün ortasına vurdu ve büyük bir çukur açtı.

"Şansın bir önemi yok," dedi. "Hastaneye giremiyorum ve yardıma ihtiyacım var. Yardım etmek sizin işiniz değil mi?"

Yavaşça arkasını döndü, dişleri ve gümüş gözleri parlıyordu. Onun bir dhampir, nadir görülen bir vampir-kurtadam melezi olduğunu aniden fark edince şaşırdı. Zaman yolculuğu görevlerinden biri sırasında onları İskoçya'daki anavatanlarında incelemişti. Eğer bu kadar sinirli olmasaydı bir tanesiyle yüz yüze tanışmaktan çok etkilenirdi. Ve ciddi bir zaman sıkıntısı içinde.

"Tıbbi yardım," dedi. "Kan kaybından mı ölüyorsunuz, kalp krizi mi geçiriyorsunuz ya da serçe parmağınıza kıymık mı battı? Hayır mı? O zaman siktir git."

Damarlarında buhar oluşmuştu. Yeraltı Dünyası Genelmurmayının kibirli olduğuna dair hikâyeler Cennet'in en uzak köşelerine kadar ulaşmıştı ama o hep bunların abartılı olduğunu düşünmüştü. Meğer o kadar da değilmiş.

Avucunu tekrar teçhizatın yan tarafına vurdu ve melek gücünün bir kısmını kullanarak sesin kapalı otoparkta sonik bir patlama gibi duyulmasını sağladı. Dampir çocuk o kadar yükseğe sıçradı ki neredeyse beynini çatıya çarpacaktı.

"Seni asfaltta yağlı bir dhampire yağı lekesine dönüştürmekten yaklaşık bir hakaret uzaktayım, bu yüzden beni dinle ve iyi dinle," dedi ve sesinin sağlık görevlisinin iliklerine kadar yankılanmasını sağlamak için aynı gücü kullandı. "Bu Idess'in babasıyla ilgili. Eğer onun kim olduğunu biliyorsanız, kimliğiyle ilgili sadece fısıltılar duyduysanız, o temizleyici şişesini bırakıp onu getireceksiniz. Şimdi."

İsim etiketinde Conall yazan erkek bir an için onu inceledi. "Konuşmaya tehditle başlayabilirdin ve ikimizi de zaman kaybından kurtarabilirdin, kamyonu zarar vermekten bahsetmiyorum bile." Adam kamyonu dışarı fırladı ve botları kaldırırken ağır gümbürtüler çıkararak uzaklaşırken, kız onun "Lanet olası melekler" diye mırıldandığını duyduğuna yemin etti.

Sabırsızlıkla bekledi ve otoparkın beton duvarındaki gizli geçitten birkaç aracın girip çıkmasını izledi. Sonunda, tam ambulansa binmeyi ve sireni açmayı düşünürken Conall, karamel saçları dağınık bir düğüm halinde başının üstüne yığılmış çarpıcı bir kadınla döndü.

"Ben Idess," dedi. "Azagoth için mi buradasınız?"

Lilliana, Idess'in yanında korumacı bir tavırla duran sağlık görevlisine baktı. "Biraz yalnız kalabilir miyiz lütfen?"

Idess dhampire başıyla onay verdi ve Lilliana'ya sorun çıkarırsa acı çekeceğini vaat eden bir bakış attıktan sonra ambulansa atlayıp korkunç işine geri döndü.

"Babanın sana ihtiyacı var," diye başladı Lilli. En iyisi sadede gelmekti. "Kardeşlerinden biri, Methicore, Sheoulgra'nın tüm Memitim'le bağlantısının kesilmesini ayarladı. Görüş taşı kırıldı ve bırakın çocuklarını görmeyi, onlarla iletişim kurmasının bile bir yolu yok. Sanırım şu anda onun diyarına erişebilen tek kişi sensin."

"Methicore," diye tısladı. "O orospu çocuğu yüzyıllardır sorun çıkarıyor." Gözlerini Lilliana'ya dikti. "Bütün bunları nereden biliyorsun? Kimsin sen?"

"Onunla çiftleşmem gerekiyordu."

Idess'in gözleri parladı. "Sözde mi? Bekle... Onunla çiftleşmek mi? Peki ya yetmiş iki melek? Ne haltlar dönüyor burada?"

"Her şeyi daha sonra açıklayacağım. Şu anda babanın başı dertte ve fazla zamanım yok. Yardımına ihtiyacım var. Onun senin yardımına ihtiyacı var."

Idess uzun bir süre orada durup Lilliana'ya baktı. Sonunda, "Bu senin için neden önemli?" diye sordu.

Ne söylerse söylesin kulağa aptalca gelecekti, bu yüzden her şeyi ortaya koyabilirdi. "Çünkü mutlu olmak için bir şansı hak ediyor. Ve... onu seviyorum."

Conall'ın başı döndü ve ona delirmiş gibi baktı ama Idess sadece merakla baktı.

"Onu geri kazanmaya mı çalışıyorsun?" diye sordu.

Lilliana başını salladı. "İkinci bir şansı çok isterim ama bu olmasa bile kırdığım şeyi düzeltmek istiyorum ve bunu yapmama yardım edebilecek tek kişi sensin. Lütfen. Benim için değil, onun için."

Idess saatine baktı. "Öğle yemeği molam on dakika içinde. Bir yerlerde bir şeyler atıştıralım ve bu işi çözelim." Lilliana'ya temkinli bir bakış attı. "Bunun bir numara olmadığını nereden bileceğim? Alınma ama pek çok melek..."

"Yalancı pislikler mi?"

Idess homurdandı.

"Evet."

"Reaver'ı tanıyor musun?" Idess başını sallayınca Lilliana rahat bir nefes aldı. "Bana kefil olabilir."

Idess'in yüz ifadesi aydınlandı. "Eğer Reaver senin için sorun değilse, ben de değilim. Aileye hoş geldin, Lilliana."

Lilliana karşılamayı takdir etti ve aile meselesi kulağa harika geliyordu. Ama bunun gerçekleşeceğinden şüpheliydi. Azagoth onu öldürmediği için şanslıydı. Onu affetmesine imkân yoktu.

Bana ihanet edersen ne kadar acımasız olabileceğimi görürsün. İkinci bir şans yok.

Yirminci Bölüm

Azagoth sarayının dışındaki avluda durmuş, siyah çizgilerle kaplı fiskiye'nin etrafında dönen bulanık sulara bakıyordu. Birkaç gün öncesine kadar bembeyaz olan çeşme şimdi isli kalıntılarla kaplanmıştı. Bir zamanlar kristal gibi olan su durgunlaşmış, yüzeyi endüstriyel çamuru andıracak kadar balçıkla kaplanmıştı.

Karnı ağrıyor, kalbi sızlıyor ve çığlık atmaktan boğazı düğümleniyordu. Lilliana'dan nefret ettiği kadar onu özlüyordu da. Hayır, bu tam olarak doğru değildi. Onu nefret ettiğinden daha çok özlüyordu. Ve doğruyu söylemek gerekirse, ondan nefret etmiyordu... onun yapmayı planladığı şeyden nefret ediyordu.

"Baba."

Tanıdık ses birdenbire geldi ve o da arkasına döndü. Idess kapıdan çıkan taş patikada duruyordu; üzerinde kot pantolon, menekşe rengi ipek bir bluz ve ona uygun askılı sandaletler vardı. Ona sarılma arzusu neredeyse onu titretecekti.

Ama onun da pastanın üzerindeki çürük krema olduğu, herkes gibi ona da siktirip gitmesini söylemek için burada olduğu korkusu da vardı. Kendini hazırlayarak bekledi.

"Lilliana ile konuştum," dedi ve kalbi boğazına kaçtı. "Senin için endişeleniyor."

Homurdandı. "Kendisi için endişelenmeli. Başmelekler onu zaman yolculuğu yeteneğinden mahrum bıraktıktan sonra perişan olacak." Buna sevinmesi gerekirdi ama hayır, onun acı çektiği düşüncesi onu sadece kendi kazdığı umutsuzluk çukurunun daha da derinlerine sürükledi. "Onunla nasıl konuştun?"

"Underworld General'da bana geldi. Methicore'un ne yaptığını anlattı. Ve bana bunu verdi." Idess elini çantasına attı ve cilalı bir safir küre çıkardı.

bir softball büyüklüğünde. "Onu Zaman Yolculuğu Departmanı'ndan çaldı."

"Ne oldu?"

"Bu minyatür bir görüntüleme taşı. Cennet için pratikte işe yaramaz çünkü gözetlemek istediğiniz kişilerin iznini gerektirir... ve aklı başında kim buna izin verir?" Omuz silkti. "Ama Lilliana bir şekilde yüzlerce erkek ve kız kardeşimi izin vermeye ikna etti. Bu onların ziyaret edebilmesiyle aynı şey değil ama hiç yoktan iyidir. Hatta bazıları onlarla iletişime geçmeleri için mesajlar ve davetler bile gönderdi. Hepsi Skype ile ilgili."

Konuşabilse bile ne söyleyeceği hakkında hiçbir fikri yoktu. Sesi gitmiş, boğazındaki duygularla tıkanmıştı. Idess parlak topu ona uzattı, topun katı ağırlığı ruhuna ağır geldi. Lilliana ona o şekilde davrandıktan sonra bile bunu yapmış mıydı?

Ona öyle davrandın çünkü sana yalan söyledi. Seni kandırdı.

Her nasılsa, şu anda bunların hiçbirisi önemli görünmüyordu, ki bu garipti, çünkü ihaneti hiçbir zaman hafife almamıştı. Onun yaptığını başka biri yapmış olsaydı, şu anda çılgın atan bir heykel gibi donmuş bir halde büyük salonunu süslüyor olurlardı.

"Baba," dedi Idess yumuşak bir sesle. "Bunun beni ilgilendirmediğini biliyorum ama bence onu biraz rahat bırakmalısın."

Küreyi avuçlarının içinde yuvarladı, Lilliana'nın bir zamanlar onu kendi zarif ellerinde tutmuş olması garip bir şekilde rahatlatmıştı. "Onun ne yaptığını bilmiyorsun." Sesi aşağılayıcı derecede kısık.

"Evet, biliyorum. Buraya kronoglası çalıp Cennet'e dönmek için geldi." Idess çantasını yere bıraktı ve harap olmuş manzaraya baktı. "Buraya gelme ya da yeteneğini elinden alma seçeneğinin neden kendisine verildiğini sana hiç anlattı mı?"

"Kalabalıktan kaçtı."

"Evet, ama bunu neden yaptığını size söyledi mi?"

Kaşlarını çattı. Her zaman konunun etrafından dolanır ya da konuyu değiştirir, cezasından ya da kalabalıktan uzun süre bahsetmezdi. "Hayır, konuşmadı."

"Bunu yaptı çünkü Stamtiel adında bir melek tarafından esir alınmıştı. Baş meleklerden birinin gücünü elinden almak için kullanabileceği bir tür kutsal nesne aramak üzere onu geçmişe yolculuk etmeye zorladı. Ona işkence ettiğinde bile reddetti."

Nefesi boğazında yandı ve sesi öfkesinin derinliğiyle dumanlı bir hal aldı. "Ona işkence mi etti?"

"Kötü bir şekilde. Onu mahvetti, baba. Kendini kurtarmak için onun emirlerini yerine getirmeyi kabul etti ama bu bir hileydi. Geçmişe gitti ve sonra meleklerin onu kurtaracağı umuduyla kalabalıktan kaçtı. Kurtarmışlar ama onlar geçmişten gelen meleklermiş. Yaptığı şey son derece yasa dışıydı ve pek çok soruna neden oldu. Hafızaların silinmesi gerekiyordu ve onu günümüze geri getirmek daha fazla hafıza değişikliği gerektiren uzun ve karmaşık bir süreçti."

"Yani işkencecisiinden kaçtığı için mi cezalandırıldı?"

Idess başını salladı. "Cennetin nasıl işlediğini biliyorsun. Kural kuraldır ve herhangi bir nedenle çiğnenemezler."

Piçler. "Neden tüm bunları sana anlattı da bana anlatmadı?"

"Bana söylemedi. Reaver'dan biraz araştırma yapmasını istedim ve o da tüm bunları keşfetti. Size anlatmamasının nedeni en kötüsünü hatırlamıyor olması."

"Neden olmasın?"

"Kötü durumdaydı," diye açıkladı Idess. "Melekler onun cezalandırılması gerektiğini biliyorlardı ama onlar bile onun için üzüyorlardı, bu yüzden hafızasını değiştirdiler. Kaçırıldığını ve kaçtığını biliyor ama Stamtiel'in ona yaşattığı dehşeti hatırlamıyor." Idess tiksintiyle dudaklarını büzdü. "Baba, buraya senin malını çalmak için geldi ama bir şekilde sana aşık olmayı başardı ve geçmişi göz önüne alındığında, bilinçli olarak hatırlayamasa bile, bu bir tür mucize."

Gözlerini sımsıkı yumdu, ama haince hareketleri göz kapaklarının arkasında tekrarlandı. "Ne kadar aptalım."

"Erkekler her zaman öyledir," diye mırıldandı.

"Sen verdin mi..." Onu uzaktan kontrol etmesine izin verip vermediğini sormaya bile korkarak küreyi kaldırdı.

Idess bir an için şaşkın şaşkın baktı. "Neden yapayım ki?" "O halde Methicore'un tarafını tutuyorsun."

Yüzünü buruşturdu. "Pek sayılmaz. İznimi küreye aşılımadım çünkü ben Memitim değilim. Senin diyarını istediğim zaman ziyaret edebilirim. Eğer beni görmek istiyorsanız, griminionlarınızdan birini gönderin. Ya da bir e-posta gönderin. Geleceğim baba."

Adam ona bakakaldı. "Beni ziyaret mi edeceksin? Benim talep etmemden başka bir sebep olmadan mı?"

"Elbette." Omuz silkti. "Beni burada istediğini bilmiyordum, yoksa daha sık gelirdim. Oğlum doğduğunda onu da getireceğim."

Keskin bir nefes çekti. "Hamile misin?"

"Yakında," dedi. "Son zamanlarda yaşanan tüm kıyamet saçmalıkları yüzünden Lore ve ben boktan bir dünyaya çocuk getirmeyeceğimizi bilene kadar beklemek istedik. Hâlâ boktan ama Lore'un ailesi, Atlılar, Reaver ve Harvester sayesinde oğlumun güvenilebileceği güçlü ve sevgi dolu bir ailesi olacağını biliyorum. Ve tabii ki sen."

Ona sarıldı, daha önce hiç yapmadığı bir şeydi bu. İlk başta garip ve sertti ama kız ona doğru gevşediğinde duygusal bir deprem onu sarstı. Bu, çocuklarından biriyle kurduğu ilk gerçek bağıdı ve bunun son olmayacağını umuyordu.

İsteksizce geri çekilirken Lilliana'dan olabilecek çocuklarını düşünmemeye çalıştı.

"Teşekkür ederim Idess," dedi, sesi onun için hissettiklerinin gücüyle kalınlaşmıştı. "Şimdiye kadar çok şey yaptın ama senden bir iyilik isteyeceğim."

"Herhangi bir şey."

"Söyle ona... onu sevdiğimi söyle."

Idess bir adım geri çekildi. "Bunu yapamam," dedi ve kalbi sıkıştı. "Ama ona kendin söyleyebilirsin."

Kadın döndü ve adam da onun bakışlarını takip ederek Lilli'nin durduğu malikânenin merdivenlerine gitti... üzerinde tıpkı ilk geldiğinde giydiği gibi dökümlü beyaz bir elbise vardı. Saçları onun sevdiği gibi uzun ve salaştı ve elbisenin eteklerinin altından parlak kiraz kırmızısına boyanmış çıplak ayak parmakları görünüyordu.

Göz açıp kapayıncaya kadar geçen sürede aralarındaki mesafeyi kapattı. Sonra onun altındaki basamakta aptal gibi durdu. Birkaç saniye önce ona söyleyecek o kadar çok şeyi vardı ki, şimdi tamamen bomboştu.

"Merhaba," dedi.

Onu bile beceremedi. Dolt.

"Um..." Boğazını temizledi. "Nereden başlayacağımı bilemiyorum. Aslında buraya kronoglasınızı çalıp gitme niyetiyle gelmiştim." Gözleri parladı ve ona uzanmamak için kendini zor tuttu. "Ve sonra ben... sana aşık olmaya başladım. Kalabilmek için kronoglası almayı erteledim ve sonra fikrimi değiştirdim, ama o zamana kadar..."

"O zaman artık çok geçti," diye bitirdi. Tanrım, tam bir pislikti. "Ben de özür dilerim," diye mırıldandı. "Açıklamana izin vermeliydim. Dinlemeliydim. Bunun yerine, tek düşünebildiğim başka bir kadının beni aldatmasına nasıl izin verdiğim oldu. Çok uzun zaman önceki o karanlık yere geri döndüm ve bu sana haksızlıktı. Lütfen beni affet, Lilli. Lütfen."

Bir damla gözyaşı yanağından aşağı süzüldü. "Sadece beni affedersen."

Parmağıyla gözyaşını yakaladı ve lanet olsun, ona tekrar dokunmak iyi hissettirdi. "Önemli değil. Hiçbirinin önemi yok." Kalbi göğüs kafesine çarptı. "Bana kalmak için burada olduğunu söyle. Söyle bana-"

Onu bir öpücükle susturdu. Öpücüğü bıraktığında gülümsüyordu. "Ayrılmam için pencere kapandı altmış

"Buraya geldikten saniyeler sonra."

Geri adım attı ve neredeyse merdivenlerden aşağı düşüyordu. "Lilli, lanet olsun... büyük bir risk aldın. Ya buraya gelseydin ve ben öfke içinde olsaydım? Ya da seni hiç affetmeseydim?"

"O zaman sonsuzluğun geri kalanını bunu telafi ederek geçirirdim." Sırıttı. "Oldukça ikna edici olabilirim. Sonsuza kadar sürmezdi. Ayrıca, günde bir saat zaman yolculuğunu kafanın üzerinde tutabileceğimi düşündüm."

Yüzünü buruşturdu. Elini saçlarında gezdirdi. Ayakkabılarına baktı. Kirlenmişlerdi. "Ah... bu konuda. Kronoglass'ı bir şekilde yok ettim."

"Sen ne?"

"Biliyorum. Ben bir aptalım. Ben sadece-"

Aniden kolunu morartıcı bir şekilde kavradı. "Azagoth! Bak."

Başını çevirerek krallığının yeni ihtişamına baktı. Yanmış toprak bir kez daha yemyeşil çimenlerle filizlenirken kızı şaşkınlıkla ağzını açıyordu. Budaklı, kömürleşmiş ağaçlar doğruldu, kararmış kabukları soyularak yerlerine sağlıklı odunlar bıraktı. Yapraklar, sonsuz mavilikteki gökyüzüne doğru uzanan dallar boyunca açılmıştı. Ve dört bir yandaki çeşmeler, bembeyaz binaların fonunda kristal sular fişkırtıyordu.

"Bunu sen yaptın Lilli," diye nefes aldı, ona olan aşkı damarlarından ve diyardan akıyordu. "Bunların hepsi senin sayende oldu."

Yanına yaklaştı ve kollarını beline dolayarak onu kendine çekti. "Bunu aşmıştık. Sorun sensin. Çünkü yeniden hissedebiliyorsun."

"Evet," dedi başını eğip onu öperken, "hissedebiliyorum." Artık her şeyi hissedebiliyordu. Aşkı. Sevinci. Şefkati. Dudaklarının yumuşak sıcaklığına karşı fısıldadı, "Ama âlemimi dolduran tüm güzellikler, sana baktığımda gördüklerimin bir yansıması sadece."

Bölüm Yirmi Bir

Lilli'nin Sheoul-gra'ya dönmesinin üzerinden sekiz gün geçmişti ama Azagoth için bu diyar artık cennet gibi görünüyordu.

Zaman yolculuğu yapabilmeyi özlediğini söyleyebilirdi ama belki de arada bir buradan çıkmasını sağlayacak bir obje ayarlayabilirdi. İşkencecisinin sahip olduğu gibi bazı nesnelerin kullanıcıyı çok özel bir zamana ve yere götürebildiğini duymuştu.

Hiç yoktan iyidir diye düşündü.

Onu en yeni İç Mabet katının planlarıyla meşgul ediyordu ve inşaatın başlaması uzun sürmeyecekti. Ayrıca diyardaki yeni büyümeyle de ilgileniyordu ama yakında kesin bir amaca ihtiyacı olacaktı. Sadece ne yapacağına karar verememişti. Onun ruh toplama işine karışmasını ya da İç Mabet seviyelerinden herhangi birini ziyaret etmesini kesinlikle istemiyordu.

Ofisinin kapısına vurulmasıyla planlarından sıyrıldı ve Lilli'nin öğle yemeği molası için dışarıdan geldiğini, eğer şanslıysa biraz da çarşafaların arasında bir şeyler yapacağını umdu. Ya da yerde. Ya da duvara karşı. Ya da belki çok şanslıysa, şaplak atmayı hak edecek bir şey yapmıştır.

Pek seçici değildi. "Gel," diye seslendi.

Kapı patlayarak açıldı ve Dört Atlı'nın Göksel Gözcüsü Harvester her zamanki gibi süper dar kıyafetleriyle içeri daldı. Eşi Reaver, siyah deri mini eteğine ve kalça hizasında çizmelerine bayılıyor olmalıydı. Azagoth'un bir an önce Lilliana için o kıyafeti alması gerekiyordu.

"Azagoth." Harvester uzun siyah saçlarını yüzünden geriye doğru taradı. "Sanırım sana borçlu olduğum iyiliği istiyorsun?"

"Öyleyim." Sandalyesinde arkasına yaslandı ve ellerini karın kaslarının üzerinde kavuşturdu. "Ölmek için bir meleğe ihtiyacım var."

Kibirli bir şekilde burnunu çekti. "Artık düşmüş bir melek olmadığının farkındasın değil mi? Etrafta dolaşıp eğlence olsun diye melekleri öldüremem. İstemediğimden değil, dikkatinizi çekerim. Ama ne yazık ki Cennet diğer melekleri öldüren melekleri hoş karşılamıyor."

"Bunu sen halledeceksin," dedi, sesine bir uyarı ipliğinin karışmasına izin vererek. "Reaver'ı kurtarmak için İç Mabet'e girmene izin verdiğimde, bana bir eşya ve seçtiğim bir kişiyi getirmeyi kabul etmiştin. Stamtiel benim seçtiğim kişi."

Gözlerini kısmıştı. "Stam? Cennet yıllardır onu arıyor. Nerede olduğunu biliyor musun?"

Başıyla onayladı. Casuslardan ve ona iyilik borcu olan insanlardan oluşan ağ, piçin yerini bulma isteğini çabucak yerine getirmişti. "Lilliana'yı istismar etti. Onun ruhunu istiyorum."

"Ona kalp krizi falan geçirtmek için griminion'larınızı gönderemez misiniz?"

"Hadi ama, Harvester. Sadece iblisleri ve kötü insanları öldürebildiklerini biliyorsun." Ve o zaman bile uyması gereken kurallar vardı.

"Hmm." Mavi lake bir tırnağıyla çenesine vurarak bunu düşünüyor gibi göründü. "Kabul edersem sana olan borcumdan kurtulacağıma dair bana yemin et."

Tuhaf bir istekti, çünkü zaten böyle bir anlaşma yapmışlardı ama ne fark ederdi ki. "Yemin ederim."

"O zaman katılıyorum." Omuz silkti. "Peki senin... ona ne demeliyim... tutsağınla işler nasıl gidiyor?"

Omzunun üzerinden ofise yeni giren kadına baktı. "Neden Lilli'ye sormuyorsun?"

Lilliana içeri girdi ve Harvester'a kibar ama zoraki bir gülümseme verdi. "Merhaba."

"Lilliana, bu Harvester."

Lilliana sanki görünmez bir bariyere çarpmış gibi kısa bir süre durdu. "H-Harvester," diye kekeledi. "Ben, ah, senin Reaver'ını tanıyorum." Yüzünü buruşturarak başını salladı. Kahretsin, daha önce

onunla tanıştığında bile bu kadar telaşlıydı. "Yani dostum. Yani, eşini tanıyorum, Reaver."

Harvester başını eğdi ve Lilli'yi inceledi. "Onu becerdin mi?"

Lilliana boğuldu. Belki de Harvester'a onunla uğraşmayı bırakmasını söylemeliydi ama bu biraz eğlenceliydi.

"Hayır, hayır." Lilli ellerini sertçe salladı. "Biz sadece arkadaşız."

"Oh," dedi Harvester parlak bir sesle. "O zaman başını koruyabilirsin. Ve Tanrım, bu kadar gergin olma. Ayrıca, buraya gönderilmene neden olan şeyin Reaver'la olan arkadaşlığın olduğunu da bilmen gerekir."

"Ne?" Lilli soluk soluğa ağzından kaçırdı. "Nasıl?"

Harvester'ın gülümsemesi ekşiydi. "Raphael ve Reaver'ın bir...geçmişi var. Reaver artık Radiant statüsüne yükseldiği için Raphael'den çok daha güçlü ve Reaver'a istediği gibi saldıramıyor, bu yüzden onu cezalandırmak için başka yollar buluyor. Reaver'ın Noel alışverişini yaptığında, bu Raphael'e senin peşine düşmesi için bir sebep verdi." Sesi özür dileyen bir tona büründü; Azagoth'un bu huysuz melekten daha önce hiç duymadığı bir şeydi bu. "Çapraz ateşe yakalandın. Özür dilerim."

Lilli yere baktı ve Azagoth uzun bir an için en kötüsünden korktu. Bir başmelek ile bir Işıldayan arasındaki güç mücadelesine hiç karışmamış olmayı diliyordu.

Ama tekrar başını kaldırdığında, muhteşem gözlerinde ateş vardı. "Birkaç hafta önce olsa bu üzücü bir haber olurdu. Ama bugün? Sanırım Raphael'in Reaver'ı sevdiği için çok şanslıyım."

Harvester gözlerini devirdi ama Azagoth'un kalbi aptalca bir mutlulukla doldu. Sonra aklına bir fikir geldi.

"Harvester," diye başladı, "Lilliana'nın buraya neden gönderildiğini biliyorsan, Stamtiel'i de biliyor olmalısın."

Şimdi gözleri abartılı bir masumiyetle kocaman açılmıştı. "Ben mi?"

Adam baktı ve kadın ofladı.

"Peki, tamam. Evet, biliyordum. Lilliana'nın kaçırılması olayına Raphael'in de karıştığından şüpheleniyorum. Stamtiel haydutluk yapana kadar Raphael'in arkadaşıydı. Raphael hala arkadaş olduklarını inkar ediyor ama o da yalancı bir piç. Raphael'in Lilliana'yı kaçırmayı için Stamtiel'i görevlendirdiğine dair yeni parlak halem üzerine bahse girerdim, ama bence onun kaçıışı planın bir parçası değildi. Her halükarda, ona yaptıkları için o piçi yok etmeye niyetliydim. Sana olan borcumu ödemem için beni aramana gerek yoktu."

Az önceki tuhaf isteği, Stamtiel'i öldürürse borcunun ödeneceğini söylemesi şimdi anlam kazanmıştı. Onun zaten Stammy'yi öldürmeyi planladığını bilseydi, bu isteği boşuna yapmazdı. Hay sikeyim. Ama onun kurnazlığını takdir etmek zorundaydı.

Lilliana'ya döndü. "Reaver'la yatmadığını da biliyordum. Seninle kafa buluyordum. Bunun için üzgün değilim. Şimdi," dedi, "eğer buradan çıkarsak, avlamam gereken bir melek var."

"Zhubaal'ı ofisinde görün." Azagoth ayağa kalktı. "O orospu çocuğunu bulmanız için gereken bilgileri size verecek."

Harvester başıyla veda etti. "Ah," dedi kapıdan çıkarken, "neredeyse unutuyordum. Reaver dışarıda sana bir hediye bıraktı."

Harvester gider gitmez Lilli ona döndü. "Bir hediye mi?"

Azagoth inledi. "Hades'in Reaver'ı Sheoul-gra'nın Tapınağı'nda dev bir iblisin karnında üç ay boyunca tutmasını sağladım. Şimdiki zaman muhtemelen iyi bir zaman değil." Onun elini tuttu. "Gidip neyle karşı karşıya olduğumuzu görelim."

Dışarı çıktığında, elma çiçeklerinin kokusuyla yoğunlaşan havayı içine çekti. Dönüşüme hâlâ inanamıyordu. Ve sonra onu gördü. Ağaçlardan birinde hareket vardı.

"Kumrular," diye fısıldadı Lilliana. "Şu ağaçta kumrular var." Heyecanla işaret etti. "Ve tavşanlar. Şuraya bakın!"

"Hayvanlar." Hayretler içinde bakakaldı. Buraya geldiğinden beri iblis yaratıklardan başka bir şey görmemişti. "Ama burada hayatta kalamazlar. İblis hayvanlarla birlikte değil."

Kedi yanlarında belirdi. "Reaver'ın hayvanları getirmesine yardım ettim," dedi ama Lilliana zar zor duydu, bu yeni olay karşısında çok şaşırmıştı. Reaver ondan nefret etmeliydi ama yine de... Lilliana'nın burada mutlu olacağından emin olmak için yardım ediyordu.

"Diyarı iblis yaratıklardan temizlemeye yardım etmesi için başka Düşmeyenler de getirdi," diye devam etti Cat. "Biz de daha küçük şeylere yardım etmesi için birkaç porsuk getirdik. Ve Atlılar'ın arkadaşlarından biri olan Cara, eğer ihtiyacın olursa sana bir cehennem tazısı da ödünç verebileceğini söyledi."

"Cehennem köpekleri olmaz," dedi hemen. "Dünya hayvanlarını yerler."

"Yapmamasını söyleyebileceğini söyledi," derken Cat'in sesinde bir hayranlık notası vardı. "Görünüşe göre onu dinliyorlar."

Yine de bir cehennem köpeği son çare olabilirdi. Bu şeyler vahşi, ne yapacağı belli olmayan ve açıkçası pisliklerdi.

Harvester binadan çıktı ve merdivenlerden aşağı indi. "Siz ikiniz kalın kafalı mısınız? Sürpriz olan hayvanlar değil."

"Sen çok hoş bir insansın," diye mırıldandı.

Sırıttı. "Değil mi?" Lilliana'ya baktı. "Bunu kullanabileceğini düşünüyor musun?"

Lilli gözlerini kırptırdı. "Neyin?"

Harvester geçidi işaret etti ve Lilliana'nın nefesi kesildi. "Bir kronoglas! Aman Tanrım. Nereden buldun onu? Nasıl aldın?"

Harvester ellerini "ben değilim" der gibi kaldırdı. "Bu Reaver'ın işiydi. Idess, Azagoth'un kendisinininkini kıldığını söylediğini duymuş ve Azagoth bunu Reaver'a söyleyince Reaver bir tane bulmayı kendine görev edinmiş. Zaman Yolculuğu Departmanı'ndan çaldığına eminim ama hey, artık senin."

Lilliana onlardan ayrılarak kronoglasa doğru koştu ve

ona sarıldı. Gerçekten de sarıldı.

"Teşekkür ederim, Harvester." Lilli'nin duyamayacağı bir yerde olmasına rağmen sesini alçalttı. "Bana artık hiçbir şey borçlu olmadığını biliyorum, ama Chaniel adında bir meleğe rastlarsan, onun ağzını burnunu kırarsan bunu kişisel bir iyilik olarak kabul ederim."

"Chaniel kim?"

"Lilliana'nın babası."

Geçide doğru ilerlerken bir omzunu silkti. "Olmuş bilin."

Lilliana, Harvester'ın oradan ışınlanmasına yetecek kadar uzun bir süre kronoglası bıraktı. Melek, bedeni maddesizleşmeye başlarken parmaklarını onlara doğru salladı. "Görüşürüz."

Lilliana ve Azagoth, Harvester gittikten sonra birkaç dakika daha oyalandılar, her ikisi de Düşmeyenlerin yaptığı harika iş karşısında büyülenmişti. Azagoth hâlâ tüm bunları sadece Reaver'ın ayarladığına değil, insanların onun diyarını temizlemeye gerçekten gönüllü olduklarına da inanamıyordu.

"Azagoth?" Lilli onun elini sıktı.

"Hmm?"

"Neden Düşmemişlerin aniden yakalanıp Sheoul'a sürüklendiğini düşünüyorsunuz?"

"Bilmiyorum." Bir tavşanın bir tür spazzy hoplama ve koşma hareketini izledi. "Düşmüş melekler bunu her zaman bir spor haline getirmişlerdir."

"Ama Cat'e göre avlanıyorlarmış." Kullanılmayan binalara baktı. "Düşünüyordum da, binalar kullanılmadığına göre..."

Tabii ki! Onun Lilli'si çok zekiydi. Ona bir amaç ve Düşmeyenlere de yaşayacakları güvenli bir yer vermenin yanı sıra, buraya daha da fazla hayat katacağı.

"Bu harika bir fikir," dedi. "Ve bonus olarak, gelecekte bana borçlu olacak pek çok insan olacak." Kız ona bıkkın bir bakış attı. "Ne? Ben kötüyüm."

Uzun süre acı çeken bir iç çekti ama parlak dudaklarındaki belli belirsiz gülümseme onu ele verdi. "Senin de onun yarısı kadar

Kendini inandırdığın kadar kötü. Hadi," dedi ve onu kronoglasa doğru çekiştirdi. "Onu kütüphanene götürelim. Sonra da bir tatili hak ettiğimizi düşünüyorum."

"Nereye?"

"Dünyanın neresine gitmek istersen."

Seçebileceği çok fazla yer vardı, ama söz konusu olduğunda, dünyayı keşfetmek için ayrılmasına gerek yoktu.

Lilliana onun dünyasıydı ve sonunda, hayatında ilk kez, olduğu yerde mutluydu.

* * * *

Altı ay Lilliana farkına bile varmadan geçip gitmişti. Elbette, bir meleğin hayatının büyük şemasında, altı ay saniyenin binde biri gibiydi.

Ve öyle hissettirmişti.

Azagoth'un hazırlıklı olmadığı yeni ve yoğun bir duyguyla baş etmek zorunda kaldığı kötü günlerde bile zaman su gibi akıp geçiyordu. Her gün kronoglasa kaçma ihtiyacı hissetmiyordu ve aslında Azagoth'la birlikte bir haftadır hiçbir yere gitmemişlerdi.

Sheoul-gra'daki hayatını çok seviyordu ve İç Mabet'i ziyaret etmediği sürece Sheoul-gra'nın bir cennet olduğunu düşünebilirdi.

Azagoth ile anlaşmalar yaptıkça gelip giden griminionlar, düşmüş melekler ve iblislerle dolu bir cennet.

İblisler bir yana, buradaki hayatından hiçbir şey için vazgeçmezdi. Hatta şu anda Sheoul-gra'nın dış binalarını evleri olarak gören yaklaşık yüz Düşmemiş meleklerle iyi işler yapıyordu.

Her gün kendilerini geliştirmelerine ve onları cennetten kovduran günahı telafi etmek için çalışmalarına yardım etti. Ne zaman ki

Cesareti kırıldığında, şu anda var olan en güçlü meleklerden biri olan Reaver'ın eskiden Düşmemiş olduğunu hatırlattı. Düşmüş bir meleğin Cennet'e geri dönmeyi hak etmesi nadir görülen bir şeydi ama bu olmuştu ve o da pes etmeyecekti. Düşmemişlerden değil. Hiçbir şeyden.

Burası onun diyarıydı. Onun geleceğiydi. Ve Azagoth onun eşiydi. O onun için yaratılmıştı, o da onun için.

İkisinin de ortada yattığı büyük yatakta onun yanında uzanırken, ona verdiği yeni, büyülenmemiş anahtar kolyeyi parmakladı ve özgürlüğün geniş, açık alanlarla ilgili olmadığını fark etti. Bu, seçimler yapabilmekle ilgiliydi.

Ve Azagoth'u seçti.

Sonsuza kadar.

Daha Fazla Çeviri Kitap İçin
Bizi Telegramda Takip Edin.

TİK TİK

